

משניות סדר זרעים

על פי מהדורת הרב דוד אלטאראס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים יע"א
שנת ונתן זרע לזרע ולחם לאכל לפ"ק

הוצאת חטף-סגול

2023

הובא לדפוס באמצעות X_YTEX ע"י שמעון מונטגיו

הקדמה

שנמצאת במשניות שהיה לומד מעלת מורינו
הרב המדקדק רבי דוד בכ"ר שלמה אלטארטס
זצ"ל שעשאה לתיקון המשניות בחייו וזה
לשונה

עם שונה שלום

ידיע להוי לך שונה ידיד דתהלות לאל יתברך כעל אשר גמלני
ורב טוב שהחייני וקיימני לגמור בעדי מה שבצפייתי צפיתי
ואויתי בעודי בחיים חייתי להיות לי למגן וצנה משכיות סדורות
ערוכות בכל ושמורות מוגהות ביתר שאת כיד ה' הטובה אנה לידי.
והוא יודע ועד כמה יגיעות יגעתי עד שבאתי לכלל ישובן למוצאן
ולמובאן והביאו לי מקום הראשונים שבקדושה להתגדר זעיר שם
זעיר שם ודוד מכרכר בכל עז לפני ה' מטפס ועולה מטפס ויורד
לו לשמו כי כל ישעי וכל חפצי לדבקה בו:

ואלה פקודיהם למסעיהם בראשונה השתדלתי למצוא כל
הגירסאות הטובות והבריאות ש"ס ורבינו שמשון זצ"ל על
המשנה ומבעל הערוך ז"ל זולת מה שהביאו המפרשים הקדושים
אשר בארץ המה הרמב"ם ז"ל והר"ב ז"ל ובעל תי"ט כי מימיהם
אנו שותים:

ועוד שנית בפסק ההלכות מה שלא פסקו הם ז"ל לא שלותי
עד ששקטתי לברר ההלכה על תלה וארמונה על משפטו
ישב כי דפקתי על דלתי רבינו הגדול פוס ממלל רברבן הרמב"ם ז"ל

בחבורו הגדול ומהולל בתשבחות שם העליתי מצודתי ומצאתי און
לי והוצאתי לאור משפטי ומפוסקים אחרים ולאן מלתא זוטרתי:

הז אמת חפצתי בטו"חות חכמה כי מצאתי קצת סתירות להרב
ז"ל מיניה וביה מהפי' והחיבור לא רציתי לשלוח יד להכריע.
הגם כי כבר ראיתי לאחרונים ז"ל כבת קול יוצאת מפיהם ומפי
כתבם דהלכתא כמילי בתראי דפסק בחבורו דלסוף ימיו עשהו
ויכוננהו ואזן וחקר ותקן ותכן במאזני שכלו הזך כי מי כמוהו מורה
אב הוא דלא לוסף עליהם עם כל זה האיש הנלבב יעשה מה שלבו
חפץ הוא יבחר ולא אני מכריע שאין בו ממש. א"כ איפה ראה
כל היכא דתמצא דמות כוכב כזה * בא האות והמופת דהלכתא
כוותיה ואי איכא פלוגתא דרבוותא על הפסק דין מר פסיק כוותיה
ומר לא פסיק כוותיה או הרמב"ם ז"ל דהדר ביה בחבורו עשיתי
ציון כזה ° . האות הראשון הוא מהפירוש והשני מהחבור ודוק:

ותו משכחת לה דלפעמים במשנה איכא פלוגתא דתנאי ולית
הלכתא כשום חד מניהו משום דאיכא פסק הלכה כי סברא
שלישית דאוקי ש"ס דבתר דידהו סמיכנא ואמשול לך משל בגיטין
פ"ז מ"ד לא תתיחד עמו אלא בפני עדים וכו' מה היא באותן הימים
ר' יהודה אומר כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה
מגורשת לית הלכתא לא כרבי יהודה ולא כר' יוסי לפי שיש פסק
דין בזה דמגורשת לגמרי והר"ב ובעל תי"ט השמיטוהו ויעזבוהו
ולו נטשתוהו ובחפוש אחר חפוש באמתחות פי' הר"מ מצאתיו כי
הוא כרבא דכולי ביה וזולתם הרבה והכל רשום בכתב אמת כי
שניתי ושלשתי לעשות ציונים מכוונים במלאכת השמים:

ועוד בה שלישיה כי בדקתי עד שידי מגעת בש"ס וכל איכא
דמשכחיה דאוקי ש"ס ההוא מתניתין בחסורי מחסרה
עשיתי רושם על פני חוץ לכתוב שתי תיבות כזא חסורי מחסרה
להיותם לי לזכרון בין עיני וטוטפות ולסנבוטין כי זה חלקי מכל

עמלי. ומצאתי להר"ב ז"ל דלפעמים הכי קאמר שבש"ס קורא אותו ח"מ וליתא בנשיקת ידיו ורגליו דח"מ תוספת על המשנה בפועל והכי קאמר בכח כידוע המשל בפרק המניח במשנת כ' שהיו מהלכים בר"ה אחד רץ ואחד מהלך או שהיו שניהם רצים כתב הר"ב ח"מ והכי קאמר וכו' ועיין מ"ש דף ל"ב דקאמר התם השתא אחד רץ ואחד מהלך פטור שניהם רצים מבעיא אלא הכי קאמר וכו' עמוד עליו כי האמת יורה דרכו. ושאר פרפראות והבנות בקיצור על קצת משניות ודיוקים בדקדוק הלשון על הקריאה כאשר עיני השונה תחזינה מישרים ומה שימצא בה דבר טוב יתלה הדבר במי שהוא טוב וישר ה' כי הוא הנותן לפתאים ערמה וכח לעשות חיל ומה שלא יצדק כי לא בא אל נכון יתלה הדבר בי לפי קוצר המשיג כי נער אנכי נער ישראל ואוהבהו עושה מעשה נערות. וה' יכפר בעדי אם שגיתי ואתי תלין משוגתי כי אני מכיר את מקומי שאיני כדאי לשום דבר יציב ונכון שאין בי לא חכמה ולא תבונה עת לחננה. קריאת חנה דוד הוא הקטן ולא יבצר ממך מזימה שונה מתנות שנחלן אל לעמו ישראל כי תקנתי מעוות יוכל לתקון בחליף וחסיר ויתיר שגיאות הבאות אל שער הדפוס למען לא אטה ימין ושמאל קולע אל השערה ולא אחטיא בגרסת המשנה בעזר המאזני חיל לתת תמים דרכי ואעידה לי שנים עדים נאמנים כי צרפתים כצרוף את הכסף וכבחון את הזהב הא' בפרק ד' דביצה ואין חותכין את הפתילה לשנים רי"א חותכה באור כצ"ל ולא יותר ובכל הגרסאות חדשות גם ישנות נמצא דתני לב' נרות וטעות הוא בידם דבש"ס הכי קאמר ואין חותכין את הפתילה לשנים. מ"ש בסכין דלא דקמתקן מנא באור נמי קא מתקן מנא תני ר' חייא חותכה באור בפי שתי נרות ע"כ. ופירש רש"י דקמתקן מנא א' היתה ועושה אותה שנים. בפי שתי נרות שתי ראשיה בתוך ב' נרות אם צריך להדליקן כאחד ומדליק באמצע דלא מוכח דלתקוני מנא מכיין אלא להדליקה בעלמא עכ"ל הא קמן דלא גרסינן במתניתין

לשתי נרות דבתוספתא תני הכי ר' חייא ולזה כוין ר' יהודה בכח כשאמר חותכה באור וק"ל ובעל תי"ט לא קאמר ביה מידי והב' בפרק ב' דחולין השוחט לשם זבחים כצ"ל ובגרסאות שלנו תני לשם שלמים והיא שגגה שיוצאת שפירוש זבחים כאן ר"ל שלמים ואינו שם כולל כמו בריש זבחים כל הזבחים שנזבחו והביאו בעל תי"ט ז"ל ומצאתיו מתוקן בגירסת הש"ס דפוס אמשטרדם. אם כן ל"ג שלמים דהוו סברי בעלי הדפוס דשלמים עדיפא להו דהוא מפורש טפי וכי תורת המשנה זאת תורת העולה על רוחה כדסברא דעתייהו וכהנה רבות עמי אשר שם אלהים בפי לדבר. כי הכל עשיתי לזכות את עצמי שלא לגשש כעורים קיר שאיני כדאי וראוי לזכות את אחרים כי מה אני להבל דמה תולעת ולא איש לדייק בלישניה לישנא קלילא הראוי לבילה פרט הנושר בשעת הבצירה דערבא ערבא צריך והבא ללמד ונמצא למד אבל בטחתי בחסד אלהים יעזרני על דבר אמת לאמתו (כי פה לא עשיתי מאומה והבור רק אין בו מים) ויוציאני למרחב יחלצני לתת לי לחם ושמלה שאוכל להוציא לאור מה שיש בלבי לשמור ולעשות כי כל יוכל. ולא יזכור לי עון אשר חטא כי הוא ירבה לסלוח ותקרב ותבואה עת לחננה כי בא מועד תרבה הדעת כמים לים מכסים בקול ששון ובקול שמחה אכ"ר :

לישנא קלילא והראוי לבילה

דב"ש אלטאראס זלה"ה

תפלת ר' נחוניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללמוד
 יהי רצון מלפניך יי אלהי שלא יאָרע דְבַר תִּקְלָה עַל יְדֵי וְלֹא אֶפְשָׁל
 בְּדַבֵּר הַלְכָה וְיִשְׁמְחוּ בִּי חֲבִירֵי וְלֹא אֹמֵר עַל טְהוֹר טָמֵא וְלֹא עַל
 טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל מִתֵּר אֲסוּר וְלֹא עַל אֲסוּר מִתֵּר וְלֹא יִפְשְׁלוּ חֲבִירֵי
 בְּדַבֵּר הַלְכָה וְאַשְׁמַח בָּהֶם:

והאר"י זצוק"ל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו

כִּי יִי יִתֵּן חֶכְמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפותח הספר ללמוד בו יאמר

הִנְנִי רוֹצֶה לְלַמֹּד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֲנִי תִּלְמוּד זֶה לִידֵי מַעֲשֶׂה וְלִידֵי מַדּוֹת
 יִשְׁרוֹת. וְלִידֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ. וְיֵהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה
 יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

משניות סדר זרעים

יש בו י"א מסכתות וזהו סדורן

א ברכות ט פרקים. ב פאה ח פרקים. ג דמאי ז פרקים.
 ד כלאים ט פרקים. ה שביעית י פרקים. ו תרומה
 יא פרקים. ז מעשרות ה פרקים. ח מעשר שני ה פרקים.
 ט חלה ד פרקים. י ערלה ג פרקים. יא בכורים ג פרקים.
 בין הכל ע"ד פרקים:

מסכת ברכות

יום א

פרק א

מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים
נכנסים לאכול בתרומתן. עד סוף האשמורת
הראשונה. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים עד חצות.
רבן גמליאל אומר. עד שיעלה עמוד השחר. מעשה
שבאו בניו מבית המשתה אפרו לו. לא קרינו את
שמע. אמר להם. אם לא עלה עמוד השחר. חייבין אתם
לקרות. ולא זו בלבד. אלא. כל מה שאמרו חכמים עד
חצות. מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים
ואברים. מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלים
ליום אחד. מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם בן למה
אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן
העבירה:

^ב מאימתי קורין את שמע בשחרית משיפיר בין תכלת
ללבן. רבי אליעזר אומר בין תכלת לכרתי (וגומרה) עד
הנץ החמה. רבי יהושע אומר. עד שלש שעות. שכן דרדך
בני מלכים. לעמוד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך.
לא הפסיד. באדם הקורא בתורה:

א בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו ויקראו. ובבבלי
 יעמדו שנאמר ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים כל
 אדם קורא כדרךכו. שנאמר ובלכתך בדרך. אם כן למה
 נאמר ובשכבך ובקומך. (אלא) בשעה שדרך בני אדם
 שוכבים ובשעה שדרך בני אדם עומדים. אמר רבי
 טרפון. אני הייתי בא בדרך. והטתי לקרות כדברי בית
 שמאי. וסכנתי בעצמי. מפני הלסטים. אמרו לו כדי היית
 לחוב בעצמך שעברת על דברי בית הלל:

ב בשחר מברך שתים לפניה. ואחת לאחריה. ובערב
 מברך שתים לפניה. ושתים לאחריה. אחת ארבה ואחת
 קצרה. מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר
 אינו רשאי להאריך. לחתום אינו רשאי שלא לחתום.
 ושלא לחתום אינו רשאי לחתום:

ה מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן
 עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר
 יציאת מצרים בלילות. עד שדרשה בן זומא. שנאמר
 למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי
 חייך הימים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי
 חייך העולם הזה. כל ימי חייך. להביא לימות המשיח:

פרק ב

הָיָה קוֹרֵא בַּתּוֹרָה וְהִגִּיעַ זְמַן הַמִּקְרָא אִם כּוּיִן לְבוֹ יֵצֵא.
 וְאִם לֹא־וּ לֹא יֵצֵא בַּפְּרָקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד
 וּמִשִּׁיב. וּבְאַמְצַע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָאָה וּמִשִּׁיב. דְּבַר־י רַבִּי
 מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּאַמְצַע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָאָה.
 וּמִשִּׁיב מִפְּנֵי הַכְּבוֹד בַּפְּרָקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד וּמִשִּׁיב
 שְׁלוֹם לְכָל אָדָם:

^ב אֵלּוּ הֵן בֵּין הַפְּרָקִים בֵּין בִּרְכָּה רֵאשׁוֹנָה לְשִׁנְיָה בֵּין
 שִׁנְיָה לְשִׁמְעַ. בֵּין שְׁמַע לְוְהִיָּה אִם שְׁמַע בֵּין וְהִיָּה אִם
 שְׁמַע לְוִיֵּאמָר בֵּין וִיֵּאמָר לְאַמֶּת וְיִצִּיב רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר.
 בֵּין וִיֵּאמָר לְאַמֶּת וְיִצִּיב לֹא יִפְסִיק. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן
 קֶרְחָה לָמָּה קִדְמָה שְׁמַע לְוְהִיָּה אִם שְׁמַע. (אֶלָּא) כְּדִי
 שִׁיקְבֵּל עָלָיו עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם תְּחַלֶּה. וְאַחֵר כֵּךְ יִקְבֵּל
 עָלָיו עוֹל מִצּוֹת וְהִיָּה אִם שְׁמַע לְוִיֵּאמָר שְׁוְהִיָּה אִם שְׁמַע
 נוֹהֵג בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וִיֵּאמָר אֵינּוּ נוֹהֵג אֶלָּא בַּיּוֹם:

^ג הַקּוֹרֵא אֶת שְׁמַע וְלֹא הִשְׁמִיעַ לְאַזְנוֹ יֵצֵא רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
 לֹא יֵצֵא קֶרֶא וְלֹא דְקִדֵּק בְּאוֹתִיּוֹתֶיהָ רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יֵצֵא.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא יֵצֵא הַקּוֹרֵא לְמִפְּרָע לֹא יֵצֵא קֶרֶא
 וְטַעָה יַחֲזוֹר לְמָקוֹם שִׁטְטָה:

^ד הָאוֹמְנִין קוֹרִין בְּרֵאשׁ הָאֵילָן אוֹ בְּרֵאשׁ הַנֶּדְבֶּךְ מֵהַ
 שָׂאִינָן רְשָׁאִין לַעֲשׂוֹת כֵּן בַּתְּפִלָּה:

ה' חֲתָן פָּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת. אִם לֹא עָשָׂה מַעֲשֵׂה. מַעֲשֵׂה בִּרְבֵּן גְּמִלְיָאֵל. שֶׁקָּרָא בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן שְׁנָשָׂא. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו. לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּינוּ שֶׁחֲתָן פָּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן. אָמַר לָהֶם. אֵינִי שׁוֹמֵעַ לָכֶם. לְבַטֵּל מִמֶּנִּי עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם. אֶפִּילוּ שָׁעָה אַחַת:

י' רַחֵץ בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן שְׁמַתָּה אֲשֶׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו. לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּינוּ שֶׁאַבֵּל אָסוּר לְרַחוּץ. אָמַר לָהֶם אֵינִי כְּשֹׂאֵר כָּל אָדָם אֶסְטָגִים אֲנִי:

י' וּכְשִׁמַּת טָבִי עֲבָדוֹ קִבֵּל עָלָיו תִּנְחוּמִין. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו. לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּינוּ. שֶׁאִין מְקַבְּלִין תִּנְחוּמִין עַל הָעֲבָדִים. אָמַר לָהֶם. אִין טָבִי עֲבָדִי כְּשֹׂאֵר כָּל הָעֲבָדִים. כְּשֶׁר הִיא:

ה' חֲתָן. אִם רָצָה לְקָרוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן קוֹרָא. רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמִלְיָאֵל אוֹמֵר. לֹא כָּל הָרוֹצֶה לְטוֹל אֶת הַשֵּׁם יְטוֹל:

פרק ג

מי שמתו מוטל לפניו פטור (מקריאת שמע) מן התפלה ומן התפלין. נושאי המטה וחלופיהן וחלופי חלופיהן. את שלפני המטה ואת שלאחר המטה. את שלמטה צורך בהן פטורין. ואת שאין למטה צורך בהן חייבין. אלו ואלו פטורין מן התפלה:

^ב קברו את המת חזרו. אם יכולים להתחיל ולגמור. עד שלא יגיעו לשורה יתחילו. ואם לאו. לא יתחילו. העומדים בשורה הפנימים פטורים. והחיצונים חייבין:

^ג נשים ועבדים וקטנים פטורים מקריאת שמע ומן התפלין. והייבין בתפלה. ובמזוזה. ובברכת המזון:

^ד בעל קרי מהרהר בלבו. ואינו מברך. לא לפניו. ולא לאחריו. ועל המזון מברך לאחריו ואינו מברך לפניו. רבי יהודה אומר מברך לפניו ולאחריו:

^ה היה עומד בתפלה. ונזכר שהוא בעל קרי. לא יפסיק. אלא יקצר. ירד לטבול. אם יכול לעלות ולהתכסות ולקרות עד שלא תגז החמה יעלה ויתכסה ויקרא. ואם לאו. יתכסה במים ויקרא. אבל לא יתכסה. לא במים הרעים. ולא במי המשרה. עד שיטיל לתוכן מים. וכמה ירחיק מהם ומן הצואה. ארבע אמות:

י זב שראה קריי ונדה שפּלטה שכבת זרע. והמשמשת
שראתה נדה צריכין טבילה. ורבי יהודה פוטר:

פרק ד

תפלת השחר עד חצות. רבי יהודה אומר עד ארבע
שעות. תפלת המנחה עד הערב. רבי יהודה
אומר עד פלג המנחה. תפלת הערב אין לה קבע. ושל
מוספין כל היום (רבי יהודה אומר עד שבע שעות):

ב רבי נחוניא בן הקנה היה מתפלל בכניסתו לבית
המדרש. וביציאתו. תפלה קצרה. אמרו לו. מה מקום
לתפלה זו. אמר להם בכניסתי אני מתפלל שלא תארע
תקלה על ידי. וביציאתי אני נותן הודיה על חלקי:

ג רבן גמליאל אומר. בכל יום מתפלל אדם שמונה
עשרה. רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה. רבי עקיבא
אומר. אם שגורה תפלתו בפיו. יתפלל שמונה עשרה.
ואם לאו מעין שמונה עשרה:

ד רבי אליעזר אומר העושה תפלתו קבע. אין תפלתו
תחנונים. רבי יהושע אומר. המהלך במקום סכנה.
מתפלל תפלה קצרה. אומר הושע השם את עמך את
שארית ישראל. בכל פרשת העבור יהיו צרכיהם לפניך.
ברוך אתה יי שומע תפלה:

ה הָיָה רוֹכֵב עַל הַחֲמוֹר יֵרֵד וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לֵירֵד יַחְזִיר
אֶת פָּנָיו וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לְהַחְזִיר אֶת פָּנָיו יִכּוּן אֶת לְבוֹ
כְּנָגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים:

י הָיָה יוֹשֵׁב בַּסְּפִינָה אוֹ בַּקְרוֹן אוֹ בְּאֶסְדָּא יִכּוּן אֶת לְבוֹ
כְּנָגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים:

י' רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר אֵין תְּפִלַּת הַמוֹסְפִין אֵלָּא
בַּחֲבֵר עִיר וַחֲכָמִים אוֹמְרִים בַּחֲבֵר עִיר וְשֵׁלָא בַּחֲבֵר עִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשְׁמוּ כָּל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ חֲבֵר עִיר הֵיחִיד
פְּטוֹר מִתְּפִלַּת הַמוֹסְפִין:

פרק ה

אֵין עוֹמְדִין לְהַתְּפִלָּל אֵלָּא מִתּוֹךְ כְּבֹד רֹאשׁ חֲסִידִים
הָרָאשׁוֹנִים הָיוּ שׁוֹהִים שָׁעָה אַחַת וּמִתְּפִלָּלִים כְּדִי
שְׁיִכְּנוּ אֶת לִבָּם לְמָקוֹם אֲפִילוֹ הַמֶּלֶךְ שׁוֹאֵל בְּשִׁלּוּמוֹ לֹא
יִשְׁיכְּנוּ וְאֲפִילוֹ נָחַשׁ כְּרוּךְ עַל עֵקְבוֹ לֹא יַפְסִיק:

ב מְזַכְרִין גְּבוּרוֹת גִּשְׁמִים בְּתַחֲתֵת הַמַּתִּים וְשׁוֹאֲלִין
הַגִּשְׁמִים בְּבִרְכַּת הַשָּׁנִים וְהַבְּדֵלָה בַּחוּגֵן הַדַּעַת רַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמֵר אוֹמְרָה בִּרְכָּה רְבִיעִית בְּפָנֵי עַצְמָהּ רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּהוֹדָאָה:

ג הָאוֹמֵר (יְבָרְכוּךָ טוֹבִים הָרִי זֶה דֶּרֶךְ הַמִּינִים) עַל קֶן
צִפּוֹר יִגְעוּ רַחֲמֶיךָ וְעַל טוֹב יִזְכֹּר שְׁמֶךָ מוֹדִים מוֹדִים
מִשְׁתַּקִּין אוֹתוֹ הָעוֹבֵר לְפָנֵי הַתִּיבָה וְטָעָה יַעֲבֹר אַחֵר

תַּחֲתֵיוֹ. וְלֹא יֵהָא סִרְבֵּן בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. מִנֵּין הוּא מִתְחִיל
מִתְחַלֵּת הַבִּרְכָּה שְׁטָעָה בָּהּ:

ד' הָעוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּיבָה לֹא יַעֲנֶה אַחֵר הַכֹּהֲנִים אֲמֵן מִפְּנֵי
הַטְּרוּף. וְאִם אֵין שָׁם כֹּהֵן אֲלֵא הוּא לֹא יִשָּׂא אֶת כַּפָּיו.
וְאִם הִבְתַּחֲתוֹ שֶׁהוּא נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו וְחוֹזֵר לְתַפְלָתוֹ
רְשָׁאי:

ה' הַמִּתְפַּלֵּל וְטָעָה סִמֵּן רָע לוֹ. וְאִם שָׁלַיַּח צְבוּר הוּא סִמֵּן
רָע לְשׁוֹלְחָיו. מִפְּנֵי שֶׁשְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ. אָמְרוּ עָלָיו
עַל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא. כְּשֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל עַל הַחוֹלִים. הָיָה
אוֹמֵר זֶה חַי וְזֶה מֵת. אָמְרוּ לוֹ מִנֵּין אֶתָּה יוֹדֵעַ. אָמַר לָהֶם.
אִם שְׁגוּרָה תִּפְלְתִּי בְּפִי יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא מְקַבֵּל. וְאִם לֹא.
יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא מְטוֹרֵף:

פרק ו

כִּיצַד מְבָרְכִין עַל הַפִּירוֹת. עַל פִּירוֹת הָאֵילָן אוֹמֵר בּוֹרָא
פְּרִי הָעֵץ. חוּץ מִן הַיֵּין. שְׁעַל הַיֵּין אוֹמֵר בּוֹרָא פְּרִי
הַגֶּפֶן. וְעַל פִּירוֹת הָאֶרֶץ אוֹמֵר בּוֹרָא פְּרִי הָאֲדָמָה. חוּץ
מִן הַפֶּת. שְׁעַל הַפֶּת הוּא אוֹמֵר הַמּוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאֶרֶץ.
וְעַל הַיִּרְקוֹת אוֹמֵר בּוֹרָא פְּרִי הָאֲדָמָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
בוֹרָא מִיְּנֵי דְשָׂאִים:

^ב בֵּרֶךְ עַל פִּירוֹת הָאֵילָן בּוֹרֵא פְּרֵי הָאֲדָמָה יֵצֵא וְעַל פִּירוֹת הָאֶרֶץ בּוֹרֵא פְּרֵי הָעֵץ לֹא יֵצֵא עַל כָּלֵם אִם אָמַר שֶׁהֵכֵל יֵצֵא:

^ג עַל דְּבַר שְׂאִין גְּדוּלוֹ מִן הָאֶרֶץ אוֹמֵר שֶׁהֵכֵל עַל הַחוּמָן וְעַל הַנּוֹבְלוֹת וְעַל הַגּוֹבְאֵי אוֹמֵר שֶׁהֵכֵל (עַל הַחֲלָב וְעַל הַגְּבִינָה וְעַל הַבִּיצִים אוֹמֵר שֶׁהֵכֵל) רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל שֶׁהוּא מִין קַלְלָה אֵין מְבָרְכִין עָלָיו:

^ד הָיוּ לְפָנָיו מִיָּנִים הֶרְבֵּה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם יֵשׁ בִּינֵיהֶם מִמֵּין שְׁבָעָה מְבָרְךְ עָלָיו וְחֻכְמִים אוֹמְרִים מְבָרְךְ עַל אֵי זֶה מֵהֶם שִׁירָצָה:

^ה בֵּרֶךְ עַל הַיֵּין שֶׁלִּפְנֵי הַמְּזוֹן פֶּטֶר אֶת הַיֵּין שְׁלֹאֲחֵר הַמְּזוֹן בֵּרֶךְ עַל הַפְּרָפֶרֶת שֶׁלִּפְנֵי הַמְּזוֹן פֶּטֶר אֶת הַפְּרָפֶרֶת שְׁלֹאֲחֵר הַמְּזוֹן בֵּרֶךְ עַל הַפֶּת פֶּטֶר אֶת הַפְּרָפֶרֶת עַל הַפְּרָפֶרֶת לֹא פֶטֶר אֶת הַפֶּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵף לֹא מַעֲשֵׂה קִדְרָה:

^ו הָיוּ יוֹשְׁבֵין לֶאֱכֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרְךְ לְעֶצְמוֹ הַסִּיבּוֹ אֶחָד מְבָרְךְ לְכָלֵם בָּא לָהֶם יֵין בְּתוֹךְ הַמְּזוֹן כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרְךְ לְעֶצְמוֹ לְאַחֵר הַמְּזוֹן אֶחָד מְבָרְךְ לְכָלֵם וְהוּא אוֹמֵר עַל הַמִּגְמָר אֵף עַל פִּי שְׂאִין מְבִיאִין אֶת הַמִּגְמָר אֵלָּא לְאַחֵר הַסְּעוּדָה:

י הביאו לפגיו מליח בתחלה ופת עמו. מברך על המליח. ופוסט את הפת. שהפת טפלה לו. זה הכלל. כל שהוא עיקר ועמו טפלה. מברך על העיקר ופוסט את הטפלה:

ח אכל תאנים וענבים ורמונים. מברך אחריהן שלש ברכות דברי רבן גמליאל. וחכמים אומרים ברכה אחת (מעין שלש). רבי עקיבא אומר אפילו אכל שלק והוא מזוננו. מברך אחרי שלש ברכות. השוטה מים לצמא. אומר שהכל נהיה בדברו. רבי טרפון אומר בורא נפשות רבות:

פרק ז

שלשה שאכלו באחד. חיבין לזמן. אכל דמאי. ומעשר ראשון שנטלה תרומתו. ומעשר שני והקדש שנפדו. והשמש שאכל כזית. והכותי. מזמנין עליהם. אבל אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו. ומעשר שני והקדש שלא נפדו. והשמש שאכל פחות מכזית. והנכרי. אין מזמנין עליהם:

ב נשים ועבדים וקטנים אין מזמנין עליהם. עד כמה מזמנין. עד כזית. רבי יהודה אומר עד כביצה:

ג כיצד מזמנין. בשלשה אומר נברך. בשלשה והוא אומר ברכו. בעשרה אומר נברך לאלהינו. בעשרה והוא אומר ברכו. אחד עשרה ואחד עשרה רבוא. במאה

אומר נברך ליי אלהינו במאה והוא אומר ברכו באלף
 אומר נברך ליי אלהינו אלהי ישראל באלף והוא אומר
 ברכו ברבוא אומר נברך ליי אלהינו אלהי ישראל אלהי
 העבאות יושב הכרובים (על המזון שאכלנו) ברבוא
 והוא אומר ברכו כענין שהוא מברך כד ענין אחריו
 ברוך יי אלהינו אלהי ישראל אלהי העבאות יושב
 הכרובים על המזון שאכלנו רבי יוסי הגלילי אומר לפי
 רוב הקהל הן מברכין שנאמר במקלות ברכו אלהים
 יי ממקור ישראל אמר רבי עקיבא מה מצינו בבית
 הכנסת אחד מרבין ואחד מועטין אומר ברכו את יי
 רבי ישמעאל אומר ברכו את יי המבורך:

ד שלשה שאכלו כאחד אינן רשאים לחלק וכן ארבעה
 וכן חמשה ששה נחלקין עד עשרה ועשרה אין נחלקין
 עד שיהיו עשרים:

ה שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד בזמן שמקצתן
 רואין אלו את אלו הרי אלו מצטרפין לזמון ואם לאו
 אלו מזמנין לעצמן ואלו מזמנין לעצמן ואין מברכין על
 היין עד שיתן לתוכו מים דברי רבי אליעזר ותכמים
 אומרים מברכין:

פרק ח

אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁבֵּין בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל בְּסֵעוּדָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם. וְאַחֵר כֶּךָּ מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם. וְאַחֵר כֶּךָּ מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם:

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים נוֹטְלִין לַיָּדִים וְאַחֵר כֶּךָּ מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס וְאַחֵר כֶּךָּ נוֹטְלִין לַיָּדִים:

גִּבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְקַנְנָה יָדָיו בַּמֶּפֶה וּמַנִּיחָהּ עַל הַשֻּׁלְחָן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים עַל הַכֶּסֶת:

דִּבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית וְאַחֵר כֶּךָּ נוֹטְלִין לַיָּדִים. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים נוֹטְלִין לַיָּדִים וְאַחֵר כֶּךָּ מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית:

הִבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים גֵּר וּמְזוּן וּבִשְׁמִים וְהַבְּדִלָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים גֵּר וּבִשְׁמִים וּמְזוּן וְהַבְּדִלָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שֶׁבָּרָא מְאֹר הָאֵשׁ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים בּוֹרָא מְאֹרֵי הָאֵשׁ:

וְאִין מְבָרְכִין לֹא עַל הַגֵּר וְלֹא עַל הַבְּשָׂמִים שֶׁל גּוֹיִם. וְלֹא עַל הַגֵּר וְלֹא עַל הַבְּשָׂמִים שֶׁל מְתִים. וְלֹא עַל הַגֵּר וְלֹא עַל הַבְּשָׂמִים שֶׁלפְּנֵי עֲבוּדָה זָרָה. אִין מְבָרְכִין עַל הַגֵּר עַד שִׁיאֲתוּ לְאֹרֻז:

י מי שֶׁאַכַּל וְשָׁכַח וְלֹא בִרְךָ. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יַחְזֹר לְמָקוֹמוֹ וַיְבַרְךָ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים יְבַרְךָ בְּמָקוֹם שֶׁנִּזְכָּר. עַד אֵימָתִי הוּא מְבַרְךָ. עַד כְּדִי שִׁיתַּעֲבֹל הַמָּזוֹן שֶׁבִּמְעֵיו:

ה בא לָהֶם יֵין לְאַחַר הַמָּזוֹן וְאֵין שָׁם אֶלָּא אוֹתוֹ הַכּוֹס. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְבַרְךָ עַל הַיֵּין. וְאַחֲרֵי כֵן מְבַרְךָ עַל הַמָּזוֹן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְבַרְךָ עַל הַמָּזוֹן וְאַחֲרֵי כֵן מְבַרְךָ עַל הַיֵּין. עוֹנִין אָמֵן אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּבַרְךָ. וְאֵין עוֹנִין אָמֵן אַחֲרֵי הַכּוֹתֵי הַמְּבַרְךָ. עַד שִׁישְׁמַע כָּל הַבְּרָכָה:

פרק ט

הַרְוָאָה מָקוֹם שֶׁנַּעֲשֶׂוּ בּוֹ נִסִּים לְיִשְׂרָאֵל. אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה נִסִּים לְאַבּוֹתֵינוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה. מָקוֹם שֶׁנַּעֲקָרָה מִמֶּנּוּ עֲבוּדָה זָרָה. אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָקַר עֲבוּדָה זָרָה מֵאַרְצֵנוּ:

ב עַל הַזִּיקִין וְעַל הַזּוֹעוֹת וְעַל הַבְּרָקִים וְעַל הָרָעָמִים וְעַל הָרוּחוֹת. אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁכַּחוּ וּגְבוּרָתוֹ מִלֵּא עוֹלָם. עַל הָהָרִים וְעַל הַגְּבָעוֹת וְעַל הַיָּמִים וְעַל הַנְּהָרוֹת וְעַל הַמִּדְבָּרוֹת. אוֹמֵר בְּרוּךְ עוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הַרְוָאָה אֵת הַיָּם הַגָּדוֹל אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֵת הַיָּם הַגָּדוֹל. בְּזֵמַן שֶׁרוּאָה אוֹתוֹ לַפָּרְקִים. עַל הַגְּשָׁמִים וְעַל בְּשׂוֹרוֹת הַטּוֹבוֹת אוֹמֵר בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב. וְעַל בְּשׂוֹרוֹת רָעוֹת אוֹמֵר בְּרוּךְ דִּין הָאֵמֶת:

א בָּנָה בֵּית חֲדָשׁ וְקָנָה כָּלִים חֲדָשִׁים אֹמֵר בָּרוּךְ שֶׁהִחְיִינוּ.
מְבָרֵךְ עַל הָרָעָה מֵעֵין הַטּוֹבָה וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין הָרָעָה.
הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר הָרִי זֶה תַּפְלַת שָׂא בִּיצֵד הֵיתָה אִשְׁתּוֹ
מִעֲבָרָתָּ וְאָמַר יְהִי רָצוֹן שֶׁתֵּלֵד אִשְׁתִּי זָכָר הָרִי זֶה תַּפְלַת
שָׂא הֵיאָה בָּא בְּדֶרֶךְ וְשָׁמַע קוֹל צֹחָה בָּעִיר וְאָמַר יְהִי
רָצוֹן שְׁלֹא יִהְיוּ אֵלּוּ בְּנֵי בֵּיתִי הָרִי זֶה תַּפְלַת שָׂא:

ד הַנִּכְנָס לְכָרֶךְ מִתַּפְלִל שְׁתִּים אַחַת בְּכִנְיָסָתוֹ וְאַחַת
בִּיצִיאָתוֹ בֶּן עָזַי אֹמֵר אַרְבַּע שְׁתִּים בְּכִנְיָסָתוֹ וְשְׁתִּים
בִּיצִיאָתוֹ וְנוֹתֵן הוֹדָאָה לְשַׁעֲבֵר וְצוֹעֵק לְעֵתִיד לְבֹא:

ה הַיֵּיב אָדָם לְבָרֵךְ עַל הָרָעָה כֶּשֶׁם שֶׁהוּא מְבָרֵךְ עַל
הַטּוֹבָה שֶׁנֶּאֱמַר וְאַהֲבַת אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל
נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ בְּכָל לִבְבְּךָ בְּשֵׁנֶי יְצִירֶיךָ בִּיצֹר טוֹב
וּבִיצֹר רָע וּבְכָל נַפְשְׁךָ אֲפִילוֹ הוּא נוֹטֵל אֶת נַפְשְׁךָ וּבְכָל
מְאֹדְךָ בְּכָל מְמוֹנְךָ דָּבָר אַחֵר בְּכָל מְאֹדְךָ בְּכָל מוֹדָה
וּמוֹדָה שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הָיִי מוֹדָה לוֹ בְּמֵאֵד מְאֵד לֹא יִקַּל
אָדָם אֶת רֹאשׁוֹ כְּנֶגֶד שַׁעַר הַמְּזֵרַח שֶׁהוּא מְכוּוֹן כְּנֶגֶד
בֵּית קֳדָשֵׁי הַקֹּדְשִׁים לֹא יִכָּנֵס לְהֵר הַבַּיִת לֹא בִּמְקוֹלוֹ וְלֹא
בִּמְנַעְלוֹ וְלֹא בַּפּוֹנְדָתוֹ וְלֹא בְּאַבְק שֶׁעַל רִגְלָיו וְלֹא יַעֲשֶׂנוּ
קַפְנִדְרִיא וִרְקִיקָה מִקַּל וְחוֹמֶר כָּל חוֹתְמֵי בְּרָכוֹת שֶׁהֵיוּ
בִּמְקוֹדָשׁ הָיוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם מִשְׁקַלְקָלוֹ הָאִפִּיקוֹרוֹסִים
וְאָמְרוּ אֵין עוֹלָם אֵלָּא אֶחָד הִתְקִינוּ שִׁיְהִיו אוֹמְרִים מִן
הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְהִתְקִינוּ שִׁיְהִי אָדָם שׂוֹאֵל אֶת שְׁלוֹם
חֲבֵירוֹ בְּשֵׁם שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה בְּעֵז בָּא מִבֵּית לָחֵם וַיֹּאמֶר

לְקוֹצְרִים יִי עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יִי וַאֲמַר יִי עִמָּךְ
גְּבוּר הַחַיִּל וַאֲמַר וְאַל תָּבוֹז כִּי זָקְנָה אִמֶּךָ וַאֲמַר עַתָּה
לַעֲשׂוֹת לִי הִפְרוּ תוֹרָתְךָ רַבִּי נָתַן אוֹמֵר הִפְרוּ תוֹרָתְךָ
מִשׁוּם עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי: סליק

מסכת פאה

פרק א

אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁיעוּר. הַפֶּאֶה. וְהַבְּבוּרִים.
וְהָרָאיוֹן. וּגְמִילוּת חֲסָדִים. וְתִלְמוּד תּוֹרָה. אֵלּוּ
דְּבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פִּירוֹתֵיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְהִקְרָן קִיּוֹמָת
לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. כְּבוֹד אָב וָאִם. וּגְמִילוּת חֲסָדִים. וְהַבָּאָת
שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבִירוֹ. וְתִלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּלֶם:

ב אין פּוֹחֲתִין לַפֶּאֶה מְשֻׁשִׁים. וְאִף עַל פִּי שֶׁאִמְרוּ. אֵין
לַפֶּאֶה שִׁיעוּר. הַכֹּל לְפִי גִדּוֹל הַשָּׂדֶה. וּלְפִי רוֹב הָעֲנָנִים.
וּלְפִי רוֹב הָעֲנָנָה:

ג נוֹתֵנִין פֶּאֶה מִתְחִלַת הַשָּׂדֶה וּמֵאַמְצָעָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן
אוֹמֵר וּבִלְבָד שִׁיתֵּן בְּסוֹף כְּשִׁיעוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם
שִׁיר קָלַח אֶחָד. סוֹמֵךְ לוֹ מִשּׁוּם פֶּאֶה. וְאִם לֹא. אֵינוֹ נוֹתֵן
אֶלָּא מִשּׁוּם הַפֶּקֶר:

ד כָּלֹל אָמְרוּ בַּפֶּאֶה. כֹּל שֶׁהוּא אוֹכֵל. וְנִשְׁמֵר. וְגִדּוֹלִיו
מִן הָאָרֶץ. וְלִקִּיטָתוֹ כְּאַחַד. וּמִכְנִיסוֹ לְקִיּוֹם. חַיִּיב בַּפֶּאֶה.
וְהַתְּבוּאָה וְהַקְטָנוֹת בְּכָלֹל הַזֶּה:

ה (וּבְאֵילָן) הָאוֹג וְהַחֲרוּבִין וְהָאֲגוּזִים וְהַשְּׁקָדִים וְהַגָּפְנִים
וְהַרְמוּנִים וְהַזִּיתִים וְהַתְּמָרִים חַיִּיבִין בַּפֶּאֶה:

י לעולם הוא נותן משום פאה. ופטור מן המעשרות עד שימרח. ונותן משום הפקר. ופטור מן המעשרות עד שימרח. ומאכיל לבהמה ולחיה ולעופות. ופטור מן המעשרות עד שימרח. ונוטל מן הגזרן וזורע. ופטור מן המעשרות עד שימרח. דברי רבי עקיבא. כהן ולוי שלקחו את הגזרן. המעשרות שלהם עד שימרחו. המקדיש ופודה חייב במעשרות. עד שימרח הגזר:

פרק ב

ואלו מפסיקין לפאה. הנחל והשלולית. ודרך היחיד. ודרך הרבים. ושביל הרבים. ושביל היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים. והבור והנזר וזרע אחר. והקוצר לשחת מפסיק. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אינו מפסיק אלא אם כן חרש:

אמת המים שאינה יכולה להקצר באחת. רבי יהודה אומר מפסקת. וכל ההרים אשר במעדר יעדרון. אף על פי שאין הבקר יכול לעבור בכליו. הוא נותן פאה לכל:

הכל מפסיק לזרעים. ואינו מפסיק לאילן אלא גדר. ואם היה שער בותש אינו מפסיק. אלא נותן פאה לכל:

ולחרובין. כל הרואין זה את זה. אומר רבן גמליאל נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין פאה אחת לזיתים שהיו להם בכל רוח. ולחרובין כל הרואין זה את זה. רבי אליעזר

ברבי צדוק אומר משמו. אף לחרובין שהיו להם בכל
העיר:

ה הזרע את שדהו מין אחד. אף על פי שהוא עושהו
שתי גרנות. נותן פאה אחת. זרעה שני מינין. אף על פי
שעשאן גורן אחת. נותן שתי פאות. הזרע את שדהו שני
מיני חטין. עשאן גורן אחת. נותן פאה אחת. שתי גרנות
נותן שתי פאות:

י מעשה שזרע רבי שמעון איש המצפה (ובא) לפני רבן
גמליאל ועלו ללשכת הגזית ושאלו. אמר נחום הלבלר.
מקבל אני מרבי מיאשא שקבל מאבא. שקבל מן הזוגות
שקבלו מן הנביאים. הלכה למשה מסיני. בזרע את
שדהו שני מיני חטין. אם עשאן גורן אחת. נותן פאה
אחת. שתי גרנות. נותן שתי פאות:

י שדה שקצרוה גוים. קצרוה לסטים. קרסמוה נמלים.
שברתה הרוח או בהמה. פטורה. קצר חציה וקצרו
לסטים חציה. פטורה. שחובת הפאה בקמה:

ה קצרו לסטים חציה. וקצר הוא חציה. נותן פאה ממה
שקצר. קצר חציה ומכר חציה. הלוקח נותן פאה לכל.
קצר חציה והקדיש חציה. הפודה מיד הגזבר. הוא נותן
פאה לכל:

פרק ג

מִלְבָּנוֹת הִתְבּוֹאָה שְׁבִין הַיָּיִתִּים. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
פָּאָה מִכָּל אַחַת וְאַחַת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים
מֵאַחַת עַל הַכֹּל. וּמוֹדִים שָׂאֵם הָיוּ רֹאשֵׁי שׁוּרוֹת מְעוֹרְבִין.
שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּאָה מֵאַחַת עַל הַכֹּל:

^א הַמִּנְמֵר אֶת שְׂדֵהוּ וְשִׁיר קִלְחִים לַחִים. רַבִּי עֲקִיבָא
אוֹמֵר נוֹתֵן פָּאָה מִכָּל אֶחָד וְאַחַד. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מֵאַחַד
עַל הַכֹּל. וּמוֹדִים חֲכָמִים לְרַבִּי עֲקִיבָא בְּזוֹרַע שֶׁבֶת אוֹ
חֶרְדֵּל בְּשָׁנִים וּבְשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת. שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּאָה מִכָּל
אֶחָד וְאַחַד:

^ב הַמַּחְלִיק בְּצִלִּים לַחִים לְשׁוֹק. וּמִקְיִים יְבֹשִׁים לְגוֹרֵן. נוֹתֵן
פָּאָה לְאֵלוֹ לְעֶצְמֹן. וּלְאֵלוֹ לְעֶצְמֹן. וְכֵן בְּאֶפּוֹיִן. וְכֵן בְּכָרִם.
הַמֵּדֵל נוֹתֵן מִן הַמְּשׁוֹאֵר עַל מֵה שֶׁשִּׁיר. וְהַמַּחְלִיק מֵאַחַת
יָד נוֹתֵן מִן הַמְּשׁוֹאֵר עַל הַכֹּל:

^ג הָאִמָּהוֹת שֶׁל בְּצִלִּים חַיִּיבוֹת בַּפָּאָה. וְרַבִּי יוֹסִי פּוֹטֵר.
מִלְבָּנוֹת הַבְּצִלִּים שְׁבִין הֵירָק. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר פָּאָה מִכָּל
אַחַת וְאַחַת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מֵאַחַת עַל הַכֹּל:

^ד הָאֶחָדִין שֶׁחִלְקוּ נוֹתֵנִין שְׁתֵּי פָאוֹת. חֲזָרוּ וְנִשְׁתַּתְּפוּ. נוֹתֵנִין
פָּאָה אַחַת. שְׁנַיִם שֶׁלְקָחוּ אֶת הָאֵילָן נוֹתֵנִין פָּאָה אַחַת.
לְקַח זֶה צִפּוֹנוֹ וְזֶה דְּרוֹמוֹ. זֶה נוֹתֵן פָּאָה לְעֶצְמוֹ. וְזֶה נוֹתֵן
פָּאָה לְעֶצְמוֹ. הַמוֹכֵר קִלְחֵי אֵילָן בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ. נוֹתֵן פָּאָה

מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזִמָּן שֶׁלֹּא שִׁיר
בְּעַל הַשָּׂדֶה אֲבָל אִם שִׁיר בְּעַל הַשָּׂדֶה הוּא נוֹתֵן פָּאָה
לְכָל:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר קֶרְקַע בֵּית רוֹבַע חָיִיב בַּפָּאָה רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ אֹמֵר הָעוֹשֶׂה סְאִתִּים רַבִּי טְרַפּוֹן אֹמֵר שֶׁשָּׂה
עַל שֶׂשֶׁה טַפָּחִים רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָא אֹמֵר כְּדִי
לְקַצֹּר וְלִשְׁנוֹת וְהִלָּכָה כְּדִבְרֵיו רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר קֶרְקַע
כָּל שֶׁהוּא חָיִיב בַּפָּאָה וּבִבְכוּרִים וּלְכַתּוּב עָלָיו פְּרוּזְבוּל
וְלִקְנוֹת עֲמֹ נִכְסִים שְׁאִין לָהֶם אַחֲרֵיּוֹת בְּכֶסֶף וּבִשְׁטֵר
וּבַחֲזָקָה:

י' הַכּוֹתֵב נִכְסָיו (וְהוּא) שֹׁכֵיב מֶרַע שִׁיר קֶרְקַע כָּל שֶׁהוּא
מִתְּנָתוֹ מִתְּנָה לֹא שִׁיר קֶרְקַע כָּל שֶׁהוּא אֵין מִתְּנָתוֹ
מִתְּנָה הַכּוֹתֵב נִכְסָיו לְבָנָיו וְכָתַב לְאַשְׁתּוֹ קֶרְקַע כָּל
שֶׁהוּא אֲבָדָה כְּתוּבָתָהּ רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אִם קִבְּלָה עָלֶיהָ
אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא כָתַב לָהּ אֲבָדָה כְּתוּבָתָהּ:

י" הַכּוֹתֵב נִכְסָיו לְעַבְדּוֹ יָצָא בֶּן חוֹרִין שִׁיר קֶרְקַע כָּל
שֶׁהוּא לֹא יָצָא בֶּן חוֹרִין רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר לְעוֹלָם הוּא בֶּן
חוֹרִין עַד שִׁיאֲמַר הָרִי כָּל נִכְסֵי נְתוּנִין לְאִישׁ פְּלוּנִי עַבְדִּי
חוּץ מֵאֶחָד מֵרְבּוּא שְׁבָהֶן:

פרק ד

הפאה נתנת במחבר לקרקע. בדלית ובדקל. בעל
הבית מוריד ומחלק לעניים. רבי שמעון אומר
אף בחליקי אגוזים. אפילו תשעים ותשעה אומרים
לחלק. ואחד אומר לבוז. לזה שומעין שאמר כהלכה:

^ב בדלית ובדקל אינו כן. אפילו תשעים ותשעה אומרים
לבוז. ואחד אומר לחלק. לזה שומעין שאמר כהלכה:

^ג נטל מקצת פאה וזרקה על השאר. אין לו בה כלום.
נפל לו עליה. ופירש טליתו עליה. מעבירין אותה הימנו.
וכן בלקט. וכן בעומר השכחה:

^ד פאה. אין קוצרין אותה במגלות. ואין עוקרין אותה
בקרדומות. כדי שלא יכו איש את רעהו:

^ה שלש אבטיות ביום. בשחר ובחצות ובמנחה. רבן
גמליאל אומר לא אמרו אלא כדי שלא יפחתו. רבי
עקיבא אומר לא אמרו אלא כדי שלא יוסיפו. של בית
נמר היו מלקטין על החבל ונותנים פאה מכל אומן
ואומן:

^ו נכרי שקצר את שדהו ואחר כך נתגיר. פטור מן הלקט
ומן השכחה ומן הפאה. רבי יהודה מחייב בשכחה. שאין
השכחה אלא בשעת העמור:

י' הקדיש קמה ופדה קמה חייב. עומרין ופדה עומרין
חייב קמה ופדה עומרין. פטורה שבשעת חובתה. היתה
פטורה:

ח' ביוצא בו. המקדיש פירותיו עד שלא באו לעונת
המעשרות. ופדאן חייבין. משבאו לעונת המעשרות.
ופדאן חייבין. הקדישן עד שלא נגמרו. וגמרון הגזבר.
ואחר כך פדאן. פטורין. שבשעת חובתן היו פטורין:

ט' מי שלקט את הפאה ואמר. הרי זו לאיש פלוני עני.
רבי אליעזר אומר. זכה לו. וחכמים אומרים. יתננה לעני.
שנמצא ראשון. הלקט והשכחה והפאה של נכרי. חייב
במעשרות. אלא אם כן הפקיר:

י' איזהו לקט. הנושר בשעת הקצירה (היה קוצר) קצר
מלא ידו. תלש מלא קמצו. הפהו קוז ונפל מידו לארץ
הרי הוא של בעל הבית. תוד היד ותוד המגל. לעניים.
אחר היד ואחר המגל לבעל הבית. ראש היד וראש המגל
רבי ישמעאל אומר לעניים. רבי עקיבא אומר לבעל
הבית:

י"י חורי הנמלים. שבתוד הקמה. הרי הן של בעל הבית.
שלאחר הקוצרים. העליונים לעניים. והתחתונים של
בעל הבית. רבי מאיר אומר הכל לעניים. שספק לקט
לקט:

פרק ה

גְּדִישׁ שֶׁלֹא לָקַט תַּחֲתָיו. כָּל הַנוֹגַע בְּאֶרֶץ הָרִי הוּא שֶׁל
עֲנִיִּים. הָרוּחַ שֶׁפָּזְרָה אֶת הָעֵמָרִים. אוֹמְדִין אוֹתָהּ.
כַּמָּה לָקַט הִיא רְאוּיָה לַעֲשׂוֹת. וְנוֹתֵן לַעֲנִיִּים. רֶבֶן שֶׁמַּעֲזִין
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר נוֹתֵן לַעֲנִיִּים בְּכַדִּי גְפִילָה:

ב שִׁבְלֵת שֶׁבִּקְצִיר וְרֹאשָׁה מַגִּיעַ לַקָּמָה. אִם נִקְצְרָה עִם
הַקָּמָה. הָרִי הִיא שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. וְאִם לֹא הָרִי הִיא שֶׁל
עֲנִיִּים. שִׁבְלֵת שֶׁל לָקַט שְׁנֵתֶּרְבָּה בְּגִדִישׁ. מַעֲשֵׂר שִׁבְלֵת
אֶחָת וְנוֹתֵן לוֹ. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְכִי הֵיֶאֱדָה הָעֲנִי הַזֶּה
מִחֲלִיף דָּבָר שֶׁלֹא בָּא בְּרִשּׁוֹתוֹ. אֶלֶּא מִזְכָּה אֶת הָעֲנִי בְּכָל
הַגִּדִישׁ וּמַעֲשֵׂר שִׁבְלֵת אֶחָת וְנוֹתֵן לוֹ:

ג אֵין מְגַלְגֵּלִין בְּטוֹפָח. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים מִתִּירִין
מִפְּנֵי שְׁאִפְשָׁר:

ד בַּעַל הַבַּיִת שֶׁהָיָה עוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם וְצָרִיךְ לְטוֹל לָקַט
שְׂכָחָה וּפָאָה וּמַעֲשֵׂר עָנִי. יְטוֹל. וְכִשְׁיַחֲזוֹר לְבֵיתוֹ יִשְׁלֵם.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עָנִי הָיָה בְּאוֹתָהּ
שְׁעָה:

ה הַמִּחֲלִיף עִם הָעֲנִיִּים. בְּשָׁלוֹ פֶּטוּר. וּבִשְׁלֵל עֲנִיִּים חַיִּיב.
שְׁנַיִם שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַשָּׂדֶה בְּאַרְיִסוֹת. זֶה נוֹתֵן לָזֶה חֶלְקוֹ
מַעֲשֵׂר עָנִי. וְזֶה נוֹתֵן לָזֶה חֶלְקוֹ מַעֲשֵׂר עָנִי. הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה
לְקָצוֹר. אֲסוּר בְּלָקַט שְׂכָחָה וּפָאָה וּמַעֲשֵׂר עָנִי. אָמַר רַבִּי

יהודה אימתי בזמן שקבל ממנו למחצה לשליש ולרביעי.
אבל אם אמר לו שלישי מה שאתה קוצר שלך. מתר
בלקט ובשכחה ובפאה. ואסור במעשר עני:

י המזכר את שדהו. המזכר מתר. והלוקח אסור. לא
ישכור אדם את הפועלים על מנת שילקוט בנו אחריו.
מי שאינו מניח את העניים ללקוט. או שהוא מניח את
אחד. ואחד לא. או שהוא מסייע את אחד מהן. הרי זה
גוזל את העניים. על זה נאמר אל תסג גבול עולים:

י העמר ששכחוהו פועלים ולא שכחו בעל הבית. שכחו
בעל הבית ולא שכחוהו פועלים. עמדו עניים בפניו. או
שחפוהו בקש. הרי זה אינו שכחה:

ח המעמר לכובעות. ולכוסמאות. לחררה. ולעמרים. אין
לו שכחה. ממנו ולגזרן. יש לו שכחה. המעמר לגדיש.
יש לו שכחה. ממנו ולגזרן אין לו שכחה. זה הכלל כל
המעמר למקום שהוא גמר מלאכה יש לו שכחה. ממנו
ולגזרן. אין לו שכחה. למקום שאינו גמר מלאכה. אין לו
שכחה. ממנו ולגזרן יש לו שכחה:

פרק ו

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים הֶפְקֵר לַעֲנִיִּים הֶפְקֵר. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים אֵינוֹ הֶפְקֵר עַד שִׁיּוּפְקֵר אֶף לַעֲשִׂירִים
כְּשִׁמְיטָה. כָּל עוֹמְרֵי הַשָּׂדֶה שֶׁל קֶבֶד וְאֶחָד שֶׁל אַרְבַּע
קֶבֶדִין וְשִׁכְחוּ. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵינוֹ שִׁכְחָה. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים שִׁכְחָה:

^א הָעֹמֵר שֶׁהוּא סְמוּךְ לַגֶּפֶה וְלִגְדֵּי שֶׁלֶבֶק וְלִכְלִים. וְשִׁכְחוּ.
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵינוֹ שִׁכְחָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים
שִׁכְחָה:

^ב רִאשֵׁי שׁוּרוֹת. הָעֹמֵר שֶׁכָּנְגְדוּ מוֹכִיחַ. הָעֹמֵר שֶׁהִחֲזִיק בּוֹ
לְהוֹלִכוֹ אֶל הָעִיר. וְשִׁכְחוּ מוֹדִים שְׁאֵינוֹ שִׁכְחָה:

^ג וְאֵלּוּ הֵן רִאשֵׁי שׁוּרוֹת. שְׁנַיִם שֶׁהִתְחִילוּ מֵאֲמָצַע הַשּׁוּרָה
זֶה פָּנָיו לַצָּפוֹן וְזֶה פָּנָיו לַדָּרוֹם וְשִׁכְחוּ לַפְּנִיָּה וְלֵאחֲרֵיהֶם.
אֶת שְׁלֹפְנֵיהֶם שִׁכְחָה וְאֶת שְׁלֵאֲחֲרֵיהֶם אֵינוֹ שִׁכְחָה. יָחִיד
שֶׁהִתְחִיל בְּרֹאשׁ הַשּׁוּרָה וְשִׁכַּח לַפְּנִי וְלֵאחֲרָיו. שְׁלֹפְנָיו
אֵינוֹ שִׁכְחָה וְשְׁלֵאֲחֲרָיו שִׁכְחָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא בָּבֵל תָּשׁוּב.
זֶה הַכֹּל כָּל שֶׁהוּא בָּבֵל תָּשׁוּב שִׁכְחָה. וְשְׁאֵינוֹ בָּבֵל תָּשׁוּב
אֵינוֹ שִׁכְחָה:

^ד שְׁנֵי עוֹמְרִים שִׁכְחָה. וְשִׁלְשָׁה אֵינָן שִׁכְחָה. שְׁנֵי צְבוּרֵי
זֵתִים וְהַחֲרוּבִין שִׁכְחָה. וְשִׁלְשָׁה אֵינָן שִׁכְחָה. שְׁנֵי הוֹצְנֵי
פֶּשֶׁתָן שִׁכְחָה. וְשִׁלְשָׁה אֵינָן שִׁכְחָה. שְׁנֵי גִרְגָּרִים פָּרֹט

וּשְׁלֹשָׁה אֵינָן פָּרְטוּ שְׁתֵּי שַׁבָּלִים לְקַטּוֹ וּשְׁלֹשָׁה אֵינָן לְקַטּוֹ.
 אֵלּוּ כְּדִבְרֵי בֵּית הֵלֵל. וְעַל כּוּלָּן בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים שְׁלֹשָׁה
 לַעֲנִיִּים וְאַרְבָּעָה לְבַעַל הַבַּיִת:

^י הָעֹמֵר שֵׁשׁ בּוֹ סָאתִים וּשְׁכָחוּ אֵינּוּ שְׁכָחָה שְׁנֵי עֹמְרִים
 וּבָהֶם סָאתִים. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר לְבַעַל הַבַּיִת. וְחֲכָמִים
 אֹמְרִים לַעֲנִיִּים. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל. וְכִי מְרֹב הָעֹמְרִים
 יוֹפִי כַחוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת אוֹ הוֹרַע כַחוֹ. אָמְרוּ לוֹ יוֹפִי כַחוֹ.
 אָמַר לָהֶן וּמָה אִם בְּזֶמֶן שֶׁהוּא עֹמֵר אֶחָד וּבּוֹ סָאתִים
 וּשְׁכָחוּ אֵינּוּ שְׁכָחָה. שְׁנֵי עֹמְרִים וּבָהֶם סָאתִים. אֵינּוּ דִין
 שֶׁלֹּא יִהְיֶה שְׁכָחָה. אָמְרוּ לוֹ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בְּעֹמֵר אֶחָד
 שֶׁהוּא כְּגִדִּישׁ. תֹּאמַר בְּשְׁנֵי עֹמְרִים שֶׁהֵן כְּכִרְיֹת:

^י קָמָה שֵׁשׁ בָּהֶן סָאתִים וּשְׁכָחָה אֵינָה שְׁכָחָה. אֵין בָּהֶן
 סָאתִים. אֲבָל הִיא רְאוּיָה לַעֲשׂוֹת סָאתִים. אָפִילוּ הִיא שֶׁל
 טוֹפָח. רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאֵלּוּ הִיא עֲנֻהָ שֶׁל שְׁעוֹרִים:

^ח הַקָּמָה מַצֵּלֶת אֶת הָעֹמֵר וְאֶת הַקָּמָה. הָעֹמֵר אֵינּוּ מַצִּיל
 לֹא אֶת הָעֹמֵר וְלֹא אֶת הַקָּמָה. אֵי זֶה הִיא קָמָה שֶׁהִיא
 מַצֵּלֶת אֶת הָעֹמֵר. כָּל שְׂאִינָה שְׁכָחָה אָפִילוּ קָלַח אֶחָד:

^ט סָאָה תְּבוּאָה עֲקוּרָה. וְסָאָה שְׂאִינָה עֲקוּרָה. וְכֵן בְּאֵילָן.
 וְהַשּׁוּם וְהַבְּצָלִים אֵינָן מִצְטָרְפִין לְסָאתִים. אֲלֹא שֶׁל עֲנִיִּים
 הֵם. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אִם בָּאת רְשׁוּת הָעֲנִי בְּאִמְצַע אֵינָן
 מִצְטָרְפִין. וְאִם לֹא הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין:

׳ תבואה שנתנה לשחת או לאלומה: וכן באגודי השום.
ואגודות השום והבצלים אין להן שכחה: וכל הטמונים
בארץ: כגון הלוף והשום והבצלים: רבי יהודה אומר אין
להם שכחה: וחכמים אומרים יש להם שכחה:

א״ הקוצר בלילה והמעמר והסומא יש להם שכחה: ואם
היה מתכוין לטול את הגס הגס אין לו שכחה: אם אמר
הרי אני קוצר: על מנת מה שאני שוכח אני אטול: יש לו
שכחה:

פרק ז

כל זית שיש לו שם בשדה: אפילו כזית הנטופה
בשעתו: ושכחו: אינו שכחה: במה דברים אמורים:
בשמו ובמעשיו ובמקומו: בשמו: שהיה שפכוני או
בישני: במעשיו שהוא עושה הרבה: במקומו שהוא עומד
בצד הגת או בצד הפרצה: ושאר כל הזיתים שנים
שכחה: ושלשה אינן שכחה: רבי יוסי אומר אין שכחה
לזיתים

ב״ זית שנמצא עומד בין שלש שורות: של שני מלבנים
ושכחו: אינו שכחה: זית שיש בו סאתים ושכחו: אינו
שכחה: במה דברים אמורים בזמן שלא התחיל בו: אבל
אם התחיל בו: אפילו כזית הנטופה בשעתו ושכחו יש לו

שכחה. כל זמן שיש לו תחתיו יש לו בראשו. רבי מאיר
אומר משתהלך המחבא:

^ג איזהו פרט. הנושר בשעת הבצירה. היה בוצר. עקץ
את האשכול. הסבך בעלים. נפל (מידו) לארץ ונפרט.
הרי הוא של בעל הבית. המניח את הכלכלה תחת הגפן.
בשעה שהוא בוצר. הרי זה גוזל את העניים. על זה נאמר
אל תסג גבול עולים:

^ד איזהו עוללת. כל שאין לה לא כתף ולא נטף. אם
יש לה כתף או נטף. של בעל הבית. אם ספק. לעניים.
עוללת שבארובה. אם נקרצת עם האשכול. הרי היא
של בעל הבית. ואם לאו. הרי היא של עניים. גרגר יחידי
רבי יהודה אומר אשכול. וחכמים אומרים עוללת:

^ה המדל בגפנים. כשם שהוא מדל בתוך שלו. כן הוא מדל
בשל עניים. דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר בשלו הוא
רשאי. ואינו רשאי בשל עניים:

^ו כרם רבעי. בית שמאי אומרים אין לו חומש ואין לו
ביעור. ובית הלל אומרים יש לו. בית שמאי אומרים יש
לו פרט ויש לו עוללות. והעניים פודין לעצמן. ובית הלל
אומרים כלו לגת:

^ז כרם שכלו עוללות. רבי אליעזר אומר לבעל הבית.
רבי עקיבא אומר לעניים. אמר רבי אליעזר כי תבצור

כִּרְמָךְ לֹא תַעֲלִיל. אִם אֵין בְּצִיר. מִנֵּין עֲלִלֹת. אָמַר לוֹ
רַבִּי עֲקִיבָא וְכִרְמָךְ לֹא תַעֲלִיל. אֲפִילוּ כְּלוּ עֲלִלֹת. אִם בֵּן
לָמָּה נֶאֱמַר כִּי תִבְצֹר לֹא תַעֲלִיל. אֵין לַעֲנִיִּים בְּעֲלִלֹת
קוּדֵם הַבְּצִיר:

הַמְּקַדֵּשׁ כִּרְמוֹ עַד שֶׁלֹּא נֹדְעוּ בּוֹ הָעֲלִלֹת. אֵין
הָעֲלִלֹת לַעֲנִיִּים. מִשְׁנֹדְעוּ בּוֹ הָעֲלִלֹת. הָעֲלִלֹת
לַעֲנִיִּים. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יִתְּנוּ שֹׁכֵר גְּדוּלָּן לְהַקְדִּישׁ. אִי זֶה הִיא
שִׁכְחָה בְּעָרִיס. כָּל שְׂאִינֹו יָכוֹל לִפְשׁוֹט אֶת יָדוֹ וְלִטְלֶה.
וּבְרַגְלֵיכֶם מִשִּׁיעֲבוֹר הַיְמִנָה

פרק ח

מֵאִימָתִי כָּל אָדָם מוֹתְרִין בִּלְקֹט. מִשְׁיִלְכוּ הַנְּמוּשׁוֹת.
בִּפְרֹט וְעֲלִלֹת מִשְׁיִלְכוּ הָעֲנִיִּים בִּכְרֶם וַיָּבֹאוּ.
וּבְזִיתִים מִשְׁתַּרְדַּד רַבִּיעָה שְׁנִיָּה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהֵלֵא יֵשׁ
שְׂאִינֹו מוֹסְקִין אֶת זִיתֵיהֶם אֶלֶּא לְאַחַר רַבִּיעָה שְׁנִיָּה. אֶלֶּא
כִּדִּי שִׁיָּהָא הָעֲנִי יוֹצֵא. וְלֹא יֵהָא מִבִּיא בְּאַרְבַּעָה אֶסְרוֹת:

בְּנֶאֱמָנִים עַל הַלֶּקֶט וְעַל הַשִּׁכְחָה וְעַל הַפֶּאֶה בְּשַׁעֲתָן. וְעַל
מַעֲשֵׂר עָנִי בְּכָל שְׁנָתוֹ. וּבֶן לֹוי נֶאֱמָן לְעוֹלָם. וְאִינֹו נֶאֱמָנִין
אֶלֶּא עַל דְּבַר שְׁבָנִי אָדָם נוֹהֲגִין בֵּן

בְּנֶאֱמָנִים עַל הַחֲטִין. וְאִין נֶאֱמָנִין עַל הַקֶּמַח. וְלֹא עַל הַפֶּת.
נֶאֱמָנִין עַל הַשְּׁעוּרָה שֶׁל אוֹרֹז. וְאִין נֶאֱמָנִים עָלָיו בֵּין חֵי
בֵּין מְבוּשָׁל. נֶאֱמָנִים עַל הַפּוֹל. וְאִין נֶאֱמָנִין עַל הַגְּרִיסִין.

לא חייזן ולא מבושלזין. נאמנין על השמן לומר של מעשר
עני הוא. ואין נאמנין עליו לומר של ייתי ניקוף הוא:

י נאמנין על הירק חי. ואין נאמנין על המבושל אלא אם
כן היה לו דבר מועט. שכן דרך בעל הבית להיות מוציא
מלפסו:

ה אין פוחתין לעניים בגורן מחצי קב חטים וקב שעורים.
רבי מאיר אומר חצי קב. קב וחצי כוסמין. וקב גרוגרות.
או מנה דבילה. רבי עקיבא אומר פרס. חצי לוג זין.
רבי עקיבא אומר רביעית. רביעית שמן. רבי עקיבא
אומר שמינית. ושאר כל הפירות. אמר אבא שאול. כדי
שימכרם ויקח בהם מזון שתי סעודות:

י מדה זו אמורה בכהנים ובלוים ובישראלים. היה מציל.
נוטה מחצה ונותן מחצה. היה לו דבר מועט נותן
לפניהם. והן מחלקין ביניהן:

י אין פוחתין לעני העובר ממקום למקום. מכפר בפונדיון.
מארבע סאין בסלע. לן. נותנין לו פרנסת לינה. שבת.
נותנין לו מזון שלש סעודות. מי שיש לו מזון שתי סעודות
לא יטול מן התמחוי. מזון ארבע עשרה סעודות. לא יטול
מן הקפה. והקפה נגבית בשנים. ומתחלקת בשלשה:

ח מי שיש לו מאתים זוז. לא יטול לקט שכחה ופאה
ומעשר עני. היו לו מאתים חסר דינר. אפילו אלה נותנים

לו כִּאֲחַת־הָרִי זֶה יִטּוֹל־הָיו מִמְשַׁכְּנִין לְבַעַל חֻבּוֹ אוֹ
לְכַתּוּבַת אִשְׁתּוֹ־הָרִי זֶה יִטּוֹל־אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ לְמִכּוֹר
אֶת בֵּיתוֹ וְאֶת כָּלִי תִשְׁמִישׁוֹ:

ט מִי שֵׁישׁ לוֹ חֲמִישִׁים זֶזוּ וְהוּא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בָּהֶם־הָרִי זֶה
לֹא יִטּוֹל־וְכָל מִי שֵׁאִינוֹ צָרִיךְ לְטוֹל וְנוֹטֵל־אִינוֹ מֵת מִן
הַזִּקְנָה עַד שִׁיצְטָרֵךְ לְבָרִיּוֹת־וְכָל מִי שֶׁצָּרִיךְ לְטוֹל וְאִינוֹ
נוֹטֵל־אִינוֹ מֵת מִן הַזִּקְנָה עַד שִׁיפְרֹגֶנָס אַחֲרֵים מִשְׁלוֹ־וְעָלִיו
הַפְּתוּב אֹמֵר בְּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בֵּי וְהָיָה יִי מִבְּטָחוֹ־
וְכֵן דִּין שְׂדֵן דִּין אֶמֶת לְאֶמֶת־וְכָל מִי שֵׁאִינוֹ לֹא חֲגֵר־
וְלֹא סוּמָא־וְלֹא פֶסֶח־וְעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ כְּאֶחָד מֵהֶם־אִינוֹ מֵת
מִן הַזִּקְנָה־עַד שִׁיְהִיָּה כְּאֶחָד מֵהֶם שְׁנֶאֱמַר (וְדוֹרֵשׁ רָעָה
תְּבוֹאָנוּ וְנֶאֱמַר) צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדּוּף־וְכָל דִּין שְׁלוֹקָה שׁוֹחֵד־
וּמָטָה אֶת הַדִּין אִינוֹ מֵת מִן הַזִּקְנָה־עַד שֶׁעֵינָיו כֵּהוּת־
שְׁנֶאֱמַר וְשׁוֹחֵד לֹא תִקַּח כִּי הַשְׁחָד יַעֲזוֹר פְּקָחִים: סליק

מסכת דמאי

פרק א

הקלים שבדמאי השיתין והרמין והעוזרידין ובגנות
שוח ובגנות שקמה. ונבלות התמרה והגופנין
והנצפה. וביהודה האוג והחומץ (שביהודה) והפסבר.
רבי יהודה אומר כל השיתין פטורין חוץ משל דופרה.
כל הרימין פטורין חוץ מרימי שקמונה. כל בגנות שקמה
פטורות חוץ מן המוסטפות:

^ב הדמאי אין לו חומש ואין לו ביעור. ונאכל לאוגן. ונכנס
לירושלים ויוצא (ונפדה) ומאבדין את מיעוטו בדרךים.
ונותנו לעם הארץ. ויאכל כנגדו. ומחללין אותו. כסף על
כסף. נחושת על נחושת. כסף על נחושת. ונחושת על
הפירות. ובלבד שיחזור ויפדה את הפירות. דברי רבי
מאיר. וחכמים אומרים יעלו הפירות ויאכלו בירושלים:

^ג הלוקח לזרע ולבהמה קמח לעורות. שמן לנר. שמן
לסוד בו את הכלים. פטור מן הדמאי. מכזיב ולהלן פטור
מן הדמאי. חלת עם הארץ. והמדומע. והלקוח בכסף
מעשר שני. ושירי המנחות. פטורין מן הדמאי. שמן ערב.
בית שמאי מתיבין. ובית הלל פוטרין:

^ד הדמאי מערבין בו. ומשתתפין בו. ומברכין עליו.
ומזמנין עליו. ומפרישין אותו ערס. בין השמשות. הא

אם הקדים מעשר שני לראשון אין בכך כלום. שמן
שהגרדי סד באצבעותיו. חייב בדמאי. ושהסורק נותן
בצמר פטור מן הדמאי:

יום ב

פרק ב

ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום. הדבילה
והתמרים והחרובין האורז והכמון. האורז
שבחוצה לארץ כל המשתמש ממנו פטור:

^ב המקבל עליו להיות נאמן מעשר את שהוא אוכל. ואת
שהוא מזכר. ואת שהוא לוקח. ואינו מתארח אצל עם
הארץ. רבי יהודה אומר אף המתארח אצל עם הארץ
נאמן. אמרו לו. על עצמו אינו נאמן. כיצד יהא נאמן על
של אחרים:

^ג המקבל עליו להיות חבר. אינו מזכר לעם הארץ לח
ויבש. ואינו לוקח ממנו לח. ואינו מתארח אצל עם
הארץ. ולא מארחו אצלו בכסותו. רבי יהודה אומר אף
לא יגדל בהמה דקה. ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק.
ולא יהיה מטמא למתים. ומשמש בבית המדרש. אמרו
לו לא באו אלו לכלל:

^ד הנחתומים. לא חיבו אותם חכמים להפריש. אלא כדי
תרומת מעשר וחלה. החנונים אינן רשאים למכור את
הדמאי. כל המשפיעין במדה גסה. רשאים למכור את

הַדְּמָאִי אֵלּוּ הֵן הַמְשַׁפִּיעִין בַּמָּדָה גָּסָה כְּגוֹן הַסְטוֹנוֹת
וּמוֹכְרֵי תְּבוּאָה:

ה' רַבִּי מֵאִיר אָמַר אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְהַמְדִּד בַּגָּסָה וּמִדְּדוֹ
בַּדָּקָה טְפֵלָה דָּקָה לַגָּסָה אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְהַמְדִּד בַּדָּקָה
וּמִדְּדוֹ בַּגָּסָה טְפֵלָה גָּסָה לַדָּקָה אִי זֶה הִיא מָדָה גָּסָה
בִּיבֶשׁ שְׁלֹשָׁה קַבִּין וּבִלָּח דִּינָר רַבִּי יוֹסִי אָמַר סְלִי
תֵּאֲנִים וְסְלִי עֲנָבִים וְקָפוֹת שֶׁל יָרֵק כֹּל זֶמֶן שֶׁהוּא מוֹכֵר
אֶכְסְרָה פָּטוּר:

פרק ג

מֵאֲכִילִין אֶת הָעֲנִיִּים דְּמָאִי וְאֶת הָאֶכְסֵנִיָּה דְּמָאִי רַבִּין
גְּמִלְיָאֵל הָיָה מֵאֲכִיל אֶת פּוֹעֲלֵיו דְּמָאִי גְּבָאִי
צָדָקָה בֵּית שָׁמַאי אוֹמְרִים נוֹתֵנִין אֶת הַמַּעֲשֵׂר לְשֹׁאֵינּוּ
מַעֲשֵׂר וְאֶת שֹׁאֵינּוּ מַעֲשֵׂר לְמַעֲשֵׂר נִמְצְאוּ כָּל הָאָדָם
אוֹכְלִין מִתּוֹקָן וְחֻכְמִים אוֹמְרִים גּוֹבִין סֵתָם וּמַחֲלִקִין
סֵתָם וְהַרוּצָה לְתִקּוֹן יִתְקַן:

ב' הַרוּצָה לְחִזּוּם עָלֵי יָרֵק לְהַקֵּל מִמַּשְׂאוֹ לֹא יִשְׁלִיךְ עַד
שִׁיעֵשֶׂר הַלּוֹקֵחַ יָרֵק מִן הַשּׁוּק וְנִמְלֵךְ לְהַחֲזִיר לֹא יַחֲזִיר
עַד שִׁיעֵשֶׂר שֹׁאֵינּוּ מְחוּסָר אֵלֶּא מִנֵּין הָיָה עוֹמֵד וְלוֹקֵחַ
וְרָאָה טוֹעֵן אַחֵר יָפָה מִמֶּנּוּ מוֹתֵר לְהַחֲזִיר מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
מִשָּׂד:

ג המוציא פירות בדרך ונטלן לאוכלן ונמלך להצניע. לא יצניע עד שיטעש. ואם מתחלה נטלן בשביל שלא יאבדו פטור. כל דבר שאין אדם רשאי למכרו דמאי. לא ישלח לחבירו דמאי. רבי יוסי מתיר בודאי ובלבד שיודיענו:

ד המוליך חטים לטוחן כותי או לטוחן עם הארץ בחזקתן למעשרות ולשביעית. לטוחן גברי דמאי. המפקיד פירותיו אצל הכותי או אצל עם הארץ. בחזקתן למעשרות ולשביעית. אצל הנכרי כפירותיו. רבי שמעון אומר דמאי:

ה הנותן לפונדקית מעשר את שהוא נותן לה. ואת שהוא נוטל ממנה. מפני שחשודה לחלוף. אמר רבי יוסי אין אנו אחראין לרמאים. אינו מעשר. אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד:

ו הנותן לחמותו מעשר את שהוא נותן לה. ואת שהוא נוטל ממנה. מפני שהיא חשודה לחלוף את המתקלקל. אמר רבי יהודה רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה. מודה רבי יהודה בנותן לחמותו שביעית. שאינה חשודה להחליף. להאכיל את בתה שביעית:

פרק ד

הַלּוֹקֵחַ פִּירוֹת מִמֵּי שְׂאִינוֹ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת וְשִׁכַּח
 לַעֲשֹׂרָן וְשׁוֹאֲלוֹ בְּשַׁבַּת יֹאכֵל עַל פִּיּוֹ חֲשֵׁכָה
 מוֹצָאֵי שַׁבַּת לֹא יֹאכֵל עַד שְׁיַעֲשֹׂר לֹא מִצָּאוֹ אָמַר לוֹ
 אַחֵר שְׂאִינוֹ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת מְעוֹשְׂרִין הֵן אוֹכֵל עַל
 פִּיּוֹ חֲשֵׁכָה מוֹצָאֵי שַׁבַּת לֹא יֹאכֵל עַד שְׁיַעֲשֹׂר תְּרוּמַת
 מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאֵי שְׁחִזְרָה לְמִקּוּמָהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁזוּרִי
 אָמַר אֶף בַּחוּל שׁוֹאֲלוֹ וְאוֹכְלוֹ עַל פִּיּוֹ:

בַּהַמְדִּיר אֶת חֲבִירוֹ שִׁיאֲכֹל אֶצְלוֹ וְהוּא אֵינוֹ מֵאֲמִינוֹ עַל
 הַמַּעֲשָׂרוֹת אוֹכֵל עִמּוֹ בְּשַׁבַּת הָרֵאשׁוֹנָה אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ
 מֵאֲמִינוֹ עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת וּבִלְבָד שִׁיאֲמַר לוֹ מְעוֹשְׂרִין הֵן
 וּבְשַׁבַּת שְׁנִיָּה אֶף עַל פִּי שְׁנִידָד מִמֶּנּוּ הִנֵּי־יָהּ לֹא יֹאכֵל עַד
 שְׁיַעֲשֹׂר:

ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר אֵין אָדָם צָרִיךְ לִקְרוֹת שֵׁם לְמַעֲשֵׂר
 עָנִי שֶׁל דְּמָאֵי וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים קוֹרֵא שֵׁם וְאֵינוֹ צָרִיךְ
 לְהַפְרִישׁ:

ד מִי שֶׁקָּרָא שֵׁם לְתְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאֵי וּלְמַעֲשֵׂר עָנִי
 שֶׁל וְדָאֵי לֹא יִטְלֵם בְּשַׁבַּת וְאִם הָיָה כֹהֵן אוֹ עָנִי לְמוֹדִים
 לֶאֱכֹל אֶצְלוֹ יְבוֹאוּ וְיֹאכְלוּ וּבִלְבָד שְׁיִוְדִיעֵם:

ה הָאֹמֵר לְמִי שְׂאִינוֹ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת קַח לִי מִמִּי
 שֶׁהוּא נֶאֱמָן וּמִמִּי שֶׁהוּא מַעֲשֵׂר אֵינוֹ נֶאֱמָן מֵאִישׁ פְּלוֹנִי

הרי זה נאמן. הלך לקח ממנו. ואמר לו לא מצאתיו.
לקחתי לך מאחר שהוא נאמן. אינו נאמן:

^י הנכנס לעיר ואינו מכיר אדם שם. אמר. מי כאן נאמן.
מי כאן מעשר. אמר לו אחד אני. אינו נאמן. (אמר לו)
איש פלוני נאמן. הרי זה נאמן. הלך לקח ממנו. אמר לו
מי כאן מוכר ישן. ואמר לו מי ששלחך אצלי. אף על פי
שהן בגומלין זה את זה. הרי אלו נאמנין:

^י החמרים שנכנסו לעיר. אמר אחד. שלי חדש ושל חברי
ישן. שלי אינו מתוקן. ושל חברי מתוקן. אינן נאמנין. רבי
יהודה אומר נאמנין:

פרק ה

הלוקח מן הנחתום כיצד הוא מעשר. נוטל כדי תרומת
מעשר וחלה ואומר. אחד ממאה ממה שיש
כאן. הרי (בצד) זה מעשר. ושאר מעשר סמוך לו. זה
שעשיתי מעשר. עשוי תרומת מעשר עליו. והשאר חלה.
ומעשר שני בצפון או בדרום. ומחלל על המעות:

^ב הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר באחת. נוטל
אחד משלשים ושלש ושלש. ואומר אחד ממאה ממה
שיש כאן. הרי זה בצד זה חולין. והשאר תרומה על הכל.
ומאה חולין שיש כאן. הרי זה בצד זה מעשר. ושאר

מַעֲשֵׂר סָמוּךְ לוֹ. זֶה שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשֵׂר עָשׂוּי תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר
עָלָיו. וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בַצָּפוֹנוֹ אוֹ בַדְּרוֹמוֹ. וּמַחֲלָל עַל הַמַּעֲוֹת:

^ג הַלּוֹקַח מִן הַנֶּחֱתוּסִים. מַעֲשֵׂר מִן הַחֲמָה עַל הַצּוֹנְנֶת. וּמִן
הַצּוֹנְנֶת עַל הַחֲמָה. אֶפִּילוֹ מִטְּפוּסֵין הֶרְבֵּה. דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר. שְׁאֵנִי אוֹמֵר חֲטִים שֶׁל אֶמֶשׁ הָיוּ
מִשָּׁל אֶחָד. וְשֶׁל הַיּוֹם הָיוּ מִשָּׁל אֶחָד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹסֵר
בְּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר וּמִתִּיר בַּחֲלָה:

^ד הַלּוֹקַח מִן הַפֶּלֶטֶר. מַעֲשֵׂר מִכָּל טָפוּס וּטְפוּס דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מֵאֶחָת עַל הַכֹּל. מוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה
בְּלוֹקַח מִן הַמִּנְפּוּל. שֶׁהוּא מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד:

^ה הַלּוֹקַח מִן הָעֵנִי. וְכֵן הָעֵנִי שֶׁנֶּחֱנּוּ לוֹ פְּרוּסוֹת פֶּתִי.
אוֹ פִּלְחֵי דְּבִילָה. מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּבִתְמָרִים
וּבַגְּרוּגְרוֹת בּוֹלֵל וְנוֹטֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזֶמֶן
שֶׁמִּתְּנָה מֶרְבֵּה. אֲבָל בְּזֶמֶן שֶׁמִּתְּנָה מוּעָטָת. מַעֲשֵׂר מִכָּל
אֶחָד וְאֶחָד:

^ו הַלּוֹקַח מִן הַסִּיטוֹן וְחִזֵּר וְלָקַח מִמֶּנּוּ שְׁנֵיָהּ לֹא יַעֲשֶׂר מִזֶּה
עַל זֶה. אֶפִּילוֹ מֵאוֹתוֹ הַסּוּג. אֶפִּילוֹ מֵאוֹתוֹ הַמִּין. נֶאֱמַר
הַסִּיטוֹן לֹאִמַר מִשָּׁל אֶחָד הֵם:

^ז הַלּוֹקַח מִבֵּעַל הַבֵּית וְחִזֵּר וְלָקַח מִמֶּנּוּ שְׁנֵיָהּ. מַעֲשֵׂר מִזֶּה
עַל זֶה. אֶפִּילוֹ מִשְׁתֵּי קָפוֹת. אֶפִּילוֹ מִשְׁתֵּי עֵיירוֹת. בֵּעַל
הַבֵּית שֶׁהָיָה מוֹכֵר יֶרֶק בְּשׁוּק. בְּזֶמֶן שֶׁמִּבִּיאִין לוֹ מִגְּנוֹתָיו.

מַעֲשֵׂר מֵאֶחָד עַל הַכֹּל וּמִגִּנּוֹת אַחֲרוֹת מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד
וְאֶחָד:

ח הַלּוֹקֵחַ טָבֵל מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת מַעֲשֵׂר מִזֶּה עַל זֶה אֶף עַל
פִּי שְׂאֵמְרוּ אֵין אָדָם רִשְׁאִי לְמַכּוֹר טָבֵל אֶלָּא לְצוּרָד:

ט מַעֲשִׂרִין מִשָּׁל יִשְׂרָאֵל עַל שָׁל גּוֹיִם מִשָּׁל גּוֹיִם עַל שָׁל
יִשְׂרָאֵל מִשָּׁל יִשְׂרָאֵל עַל שָׁל כּוֹתִים מִשָּׁל כּוֹתִים עַל שָׁל
כּוֹתִים רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר מִשָּׁל כּוֹתִים עַל שָׁל כּוֹתִים:

י עֲצִיץ נָקוּב הֲרִי זֶה כְּאָרֶץ תֵּרֶם מִהָאָרֶץ עַל עֲצִיץ נָקוּב
מִעֲצִיץ נָקוּב עַל הָאָרֶץ תֵּרֹמְתוֹ תֵּרֹמְתָהּ מִשְׂאֵינוּ נָקוּב
עַל הַנָּקוּב תֵּרֹמְתָהּ וַיִּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם מִן הַנָּקוּב עַל שְׂאֵינוּ
נָקוּב תֵּרֹמְתָהּ וְלֹא תֹאכַל עַד שְׂיוֹצִיא עָלֶיהָ תֵּרֹמּוֹת
וּמַעֲשִׂרוֹת:

יא תֵּרֶם מִן הַדְּמָאֵי עַל הַדְּמָאֵי מִדְּמָאֵי עַל הַדְּמָאֵי תֵּרֹמְתָהּ
וַיִּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם מִן הַדְּמָאֵי עַל הַדְּמָאֵי תֵּרֹמְתָהּ וְלֹא תֹאכַל
עַד שְׂיוֹצִיא עָלֶיהָ תֵּרֹמּוֹת וּמַעֲשִׂרוֹת:

פרק ו

המקביל שָׁדָה מִיִּשְׂרָאֵל. מִן הַנֶּכְרִי. מִן הַכּוֹתִי. יִחַלֵּק
 לַפְּנִיָּהֶם. הַחוֹכֵר שָׁדָה מִיִּשְׂרָאֵל. תּוֹרֵם וְנוֹתֵן
 לוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזִמְנֵי שְׁנוֹתָן לוֹ מֵאוֹתוֹ הַשָּׁדָה
 וּמֵאוֹתוֹ הַמִּין. אֲבָל אִם נָתַן לוֹ מִשָּׁדָה אַחֶרֶת אוֹ מִמֵּין
 אַחֵר. מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ:

^א הַחוֹכֵר שָׁדָה מִן הַנֶּכְרִי. מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ. רַבִּי יְהוּדָה
 אוֹמֵר אִף הַמִּקְבֵּל שָׁדָה אֲבוֹתָיו מִן הַגּוֹי. מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ:

^ב כֹּהֵן וְלוֹי שֶׁקִּבְּלוּ שָׁדָה מִיִּשְׂרָאֵל. כָּשֶׁם שֶׁחֹלְקִין בַּחוּלִין
 כִּדְ חֹלְקִין בַּתְּרוּמָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִף הַמַּעֲשָׂרוֹת
 שָׁלָהֶן. שֶׁעַל מִנַּת כֵּן בָּאוּ:

^ג יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּלָה מִכֹּהֵן וּמִלוֹי. הַמַּעֲשָׂרוֹת לַבְּעָלִים. רַבִּי
 יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר הַקֶּרְתָּנִי שֶׁקִּבְּלָה שָׁדָה מִירוּשְׁלָמִי. מַעֲשֵׂר
 שְׁנֵי שָׁל יְרוּשְׁלָמִי. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים יָכוֹל הוּא הַקֶּרְתָּנִי.
 לַעֲלוֹת וּלְאוֹכְלוֹ בִּירוּשָׁלַם:

^ד הַמִּקְבֵּל זֵתִים לְשֶׁמֶן. כָּשֶׁם שֶׁחֹלְקִין בַּחוּלִין כִּדְ חֹלְקִין
 בַּתְּרוּמָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּלָה מִכֹּהֵן וּמִלוֹי
 זֵתִים לְשֶׁמֶן לְמַחְצִית שֶׁכֶּר. הַמַּעֲשָׂרוֹת לַבְּעָלִים:

^ה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יִמְכּוֹר אָדָם זֵיתוֹ אֶלָּא לְחֶבֶר.
 בֵּית הִלֵּל אוֹמְרִים אִף לַמַּעֲשֵׂר. וְצִנּוּעֵי בֵּית הִלֵּל הָיוּ נוֹהֲגִין
 כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

י' שְׁנִים שֶׁבָּצְרוּ אֶת כֶּרְמֵיהֶם לְתוֹךְ גֵּת אַחַת אֶחָד מֵעֵשֶׂר וְאַחַד שְׁאִינוּ מֵעֵשֶׂר הַמֵּעֵשֶׂר מֵעֵשֶׂר אֶת שְׁלֹו וְחִלְקוּ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא:

ח" שְׁנִים שֶׁקִּבְּלוּ שָׂדֶה בְּאַרְיִסוֹת אוֹ שִׁירְשׁוּ אוֹ שֶׁנִּשְׁתַּתְּפוּ יָכוֹל הוּא לֵאמֹר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֶתָּה יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אָבֵל לֹא יֹאמֶר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים וְאַנִּי שְׁעוֹרִים טוֹל אֶתָּה יֵין וְאַנִּי (אֶטוֹל) שְׁמֶן:

ט' חֵבֶר וְעַם הָאָרֶץ שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבִיהֶם עִם הָאָרֶץ יָכוֹל הוּא לֵאמֹר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֶתָּה יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אָבֵל לֹא יֹאמֶר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים וְאַנִּי שְׁעוֹרִים טוֹל אֶתָּה הַלֵּחַ וְאַנִּי (אֶטוֹל אֶת) הַיֵּבֶשׁ:

י' גֵּר וְגוֹי שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבִיהֶם גּוֹי יָכוֹל הוּא לֵאמֹר לוֹ טוֹל אֶתָּה עֲבוּדָה זָרָה וְאַנִּי מַעוֹת אֶתָּה יֵין וְאַנִּי פִּירוֹת וְאִם מִשְׁבָּאוֹ לְרִשּׁוֹת הַגֵּר אֲסוּר:

יא' הַמוֹכֵר פִּירוֹת בְּסוּרְיָא וְאָמַר מִשָּׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵן חֵיִיב לַעֲשׂוֹר מֵעֲשָׂרִין הֵן נֶאֱמָן שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר מִשָּׁלִי הֵן חֵיִיב לַעֲשׂוֹר מֵעֲשָׂרִין הֵן נֶאֱמָן שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר וְאִם יָדוּעַ שִׁישׁ לוֹ שָׂדֶה אַחֵר בְּסוּרְיָא חֵיִיב לַעֲשׂוֹר:

י"ב עַם הָאָרֶץ שָׁאֵמַר לְחֶבֶר. קַח לִי אֲגִידַת יֶרֶק. קַח לִי גְלוּסְקָן אֶחָד. לֹוֶקַח סֶתֶם וּפֶטוֹר. וְאִם אָמַר שְׁלִי זֶה. וְזֶה שֶׁל חֲבִירִי וְנִתְעַרְבוּ. חַיִּיב לַעֲשׂוֹת. וְאִפְּלוּ הֵן מֵאָה:

פרק ז

הַמְזֻמִּין אֶת חֲבִירוֹ שִׁיאֲכַל אֶצְלוֹ. וְהוּא אֵינוֹ מֵאֲמִינוֹ
עַל הַמַּעֲשִׂוֹת. אוֹמֵר מַעֲרַב הַשָּׁבֶת. מַה שָּׁאֲנִי
עָתִיד לְהַפְרִישׁ מִחֶרֶת. הֵרִי הוּא מַעֲשִׂי. וְשָׂאֵר מַעֲשִׂי
סִמוּךְ לוֹ. זֶה שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשִׂי. עָשׂוּי תְּרוּמַת מַעֲשִׂי עָלָיו.
וּמַעֲשִׂי שְׁנֵי בְּצֻפוֹנוֹ אוֹ בְּדִרוֹמוֹ. וּמְחוּלָּל עַל הַמַּעֲשִׂוֹת:

י"ג מְזֻגוֹ לוֹ אֶת הַכּוֹס. אוֹמֵר מַה שָּׁאֲנִי עָתִיד לְשַׁיֵּר בְּשׁוּלִי
הַכּוֹס. הֵרִי הוּא מַעֲשִׂי. וְשָׂאֵר מַעֲשִׂי. סִמוּךְ לוֹ. זֶה
שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשִׂי. עָשׂוּי תְּרוּמַת מַעֲשִׂי עָלָיו. וּמַעֲשִׂי שְׁנֵי
בְּפִיו. וּמְחוּלָּל עַל הַמַּעֲשִׂוֹת:

י"ד פּוֹעֵל שֶׁאֵינוֹ מֵאֲמִין לְבַעַל הַבֵּית. נוֹטֵל גְּרוּגָרַת אַחַת
וְאוֹמֵר. זֶה וְתִשַּׁע הַבָּאוֹת אַחֲרֶיהָ. עֲשׂוּיוֹת מַעֲשִׂי עַל
תִּשְׁעִים שָׁאֲנִי אוֹכֵל. זֶה עֲשׂוּיָהּ תְּרוּמַת מַעֲשִׂי עָלֶיהֶן.
וּמַעֲשִׂי שְׁנֵי בְּאַחֲרוֹנָהּ. וּמְחוּלָּל עַל הַמַּעֲשִׂוֹת. וְחוּשְׁךְ
גְּרוּגָרַת אַחַת. רֶבֶן שְׂמֵעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא יִחְשׂוֹךְ.
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַעֵט מְלֹאכְתּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית. רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר לֹא יִחְשׂוֹךְ. מִפְּנֵי שֶׁהוּא תִּנְאִי בֵּית דִּין:

י הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה ועשרה מעשר (ראשון). ותשעה מעשר שני מיחל ושותה:

ה היו לו תאנים של טבל בתוך ביתו והוא בבית המדרש או בשדה אומר שתי תאנים שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה ועשר מעשר ראשון ותשע מעשר שני היו דמאי אומר מה שאני עתיד להפריש למחר הרי הוא מעשר ושאר מעשר סמוך לו זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו ומעשר שני בצפוננו או בדרומו ומחולל על המעות:

י היו לפניו שתי כלכלות של טבל ואמר מעשרות זו בזו הראשונה מעשרת של זו בזו ושל זו בזו הראשונה מעשרת מעשרותיהן מעשרות כלכלה בחברתה קרא שם:

י מאה טבל מאה חולין נוטל מאה ואחד מאה טבל מאה מעשר נוטל מאה ואחד מאה חולין מתוקנן מאה מעשר נוטל מאה ועשר מאה טבל תשעים מעשר תשעים טבל ושמונים מעשר לא הפסיד כלום זה הכלל כל זמן שהטבל מרבה לא הפסיד כלום:

ה מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין ואמר שורה החיצונה אחת מעשר ואין ידוע אי זו היא נוטל שתי חביות לוכסן חצי שורה החיצונה אחת מעשר ואין

יְדוּעַ אִי זֹה הִיא נֹטֵל אַרְבַּע חֲבִיזֹת מֵאַרְבַּע זָוִיּוֹת שׁוֹרָה
אַחַת מֵעֶשֶׂר וְאֵין יְדוּעַ אִי זֹה הִיא נֹטֵל שׁוֹרָה אַחַת לֹכֶסֶן
חֲצִי שׁוֹרָה אַחַת מֵעֶשֶׂר וְאֵין יְדוּעַ אִי זֹה הִיא נֹטֵל שְׁתֵּי
שׁוֹרוֹת לֹכֶסֶן חֲבִית אַחַת מֵעֶשֶׂר וְאֵין יְדוּעַ אִי זֹה הִיא
נֹטֵל מִכָּל חֲבִית וְחֲבִית: סליק

מסכת כלאים

פרק א

החטים והזוגין אינן כלאים זה בזה. השעורים
והשבולת שועל. הכסמים והשיפון. הפול
והספיר. הפרקדן והטופח. ופול הלבן והשעועית. אינם
כלאים זה בזה:

^ב הקשות והמלפפון. אינם כלאים זה בזה. רבי יהודה
אומר כלאים. חזרת וחזרת גלים. עולשין ועולשי שדה.
כרישין וכרישי שדה. כוסבר וכוסבר שדה. תרדל ותרדל
מצרי. ודלעת המצרי וחרמוצה. ופול מצרי והחרוב. אינם
כלאים זה בזה:

^ג הלפת והנפוץ והחרוב והתרובתור. התרדים והלעונים.
אינם כלאים זה בזה. הוסיף רבי עקיבא השום והשומנית.
הבצל והבצלצול. והתורמוס והפלסלוס. אינן כלאים זה
בזה:

^ד ובאילן האגסים והקרוסתמלין. והפרישים והעוזרדים.
אינן כלאים זה בזה. התפוח והתזרד. הפרסקים
והשקדין. השיזפין והרימין. אף על פי שדומין זה לזה
כלאים זה בזה:

ה' הַצֵּנוֹן וְהַנְּפוּץ. הַחֲרָדֵל וְהַלֶּפֶסן. וְדִלְעַת יְוֵנִית עִם
הַמַּצְרִית. וְהַרְמוּצָה. אֵף עַל פִּי שְׂדוּמִין זֶה לָזֶה. כָּלֵאִים
זֶה בָּזֶה:

י' הַזֵּאב וְהַכֶּלֶב. כָּלֶב הַכּוֹפְרִי וְהַשּׁוֹעֵל. הָעִזִּים וְהַעֲבָאִים.
הַיְעֵלִים וְהַרְחֵלִים. הַסּוֹס וְהַפֶּרֶד. הַפֶּרֶד וְהַחֲמוֹר. הַחֲמוֹר
וְהָעֶרּוֹד. אֵף עַל פִּי שְׂדוּמִין זֶה לָזֶה. כָּלֵאִים זֶה בָּזֶה:

י' אֵין מְבִיאִין אֵילָן בְּאֵילָן. יָרֵק בְּיָרֵק. וְלֹא אֵילָן בְּיָרֵק. וְלֹא
יָרֵק בְּאֵילָן. רַבִּי יְהוּדָה מֵתִיר יָרֵק בְּאֵילָן:

ח' אֵין נוֹטְעִין יָרֵקוֹת בְּתוֹךְ סֵדֵן שֶׁל שְׁקֵמָה. אֵין מַרְכִּיבִין
פִּיגָם עַל גִּבִּי קֹדֶה לְבָנָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָרֵק בְּאֵילָן. אֵין
נוֹטְעִין יָחֹר שֶׁל תְּאֵנָה לְתוֹךְ הַחֲצוּב שֶׁיֵּהָא מְקִירוֹ. אֵין
תּוֹחֲבִין זְמוּרָה שֶׁל גֶּפֶן לְתוֹךְ הָאֲבֵטִיחַ. שֶׁתֵּהָא זוֹרֶקֶת
מִימֶיהָ לְתוֹכוֹ. מִפְּנֵי שֶׁהוּא אֵילָן בְּיָרֵק. אֵין נוֹתְנִין זֶרַע
דִּלְעַת לְתוֹךְ הַחֲלָמִית שֶׁתֵּהָא מְשֻׁמְרָתוֹ. מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָרֵק
בְּיָרֵק:

ט' הַטּוֹמֵן לֶפֶת וְצִנּוֹנוֹת תַּחַת הַגֶּפֶן. אִם הָיוּ מִקְצֵת
הָעֵלִין מְגוּלִין. אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ לֹא מְשׁוּם כָּלֵאִים. וְלֹא מְשׁוּם
שְׂבִיעִית. וְלֹא מְשׁוּם מַעֲשְׂרוֹת. וְנִטְלִין בְּשֶׁבֶת. הַזּוֹרֵעַ
חֲטָה וְשַׁעֲוָרָה כְּאֶחָת. הֲרִי זֶה כָּלֵאִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵינוֹ כָּלֵאִים עַד שֶׁיֵּהוּ שְׁתֵּי חֲטָיִם וְשַׁעֲוָרָה. אוֹ חֲטָה וְשְׁתֵּי
שַׁעֲוָרִים. אוֹ חֲטָה וְשַׁעֲוָרָה וְכוּסְמָת:

פרק ב

כָּל סָאָה שֵׁישׁ בּוֹ רוֹבַע מִמֵּין אַחֵר יִמַּעַט רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
 יְבוֹר בֵּין מִמֵּין אֶחָד בֵּין מִשְׁנֵי מִינִין רַבִּי שְׁמַעוֹן
 אוֹמֵר לֹא אָמְרוּ אֵלָּא מִמֵּין אֶחָד וַחֲכָמִים אוֹמְרִים כָּל
 שֶׁהוּא כְּלָאִים בְּסָאָה מַצְטַרֵּף לְרוֹבַע:

ב בָּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים תְּבוּאָה בְּתִבּוּאָה וְקִטְנִית
 בְּקִטְנִית תְּבוּאָה בְּקִטְנִית וְקִטְנִית בְּתִבּוּאָה בְּאַמֶּת
 אָמְרוּ זֶרַעוֹנִי גִנָּה שְׂאִינָן נֶאֱכָלִין מַצְטַרְפִּין אֶחָד מֵעֲשָׂרִים
 וְאַרְבַּע בְּנוֹפֵל לְבֵית סָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר כֶּשֶׁם שֶׁאָמְרוּ
 לְהַחֲמִיר בָּךְ אָמְרוּ לְהַקֵּל הִפְשַׁתָּן בְּתִבּוּאָה מַצְטַרְפֶּת
 אֶחָד מֵעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּנוֹפֵל לְבֵית סָאָה:

ג הִיטָהּ שָׂדֶהוּ זְרוּעָה חֲטִים וְנִמְלָךְ לְזוּרְעָה שְׁעוּרִין יִמַּתִּין
 לָהּ עַד שֶׁתִּתְּלִיעַ וְיֻפְּדָּהּ וְאַחֵר בָּךְ יִזְרַע אִם צִמְחָה לֹא
 יֹאמֵר אֶזְרַע וְאַחֵר בָּךְ אוֹפֶּדֶת אֵלָּא הוֹפֶּדֶת וְאַחֵר בָּךְ זוֹרַע
 בָּמָה יֵהָא חוֹרֵשׁ כְּתִלְמִי הִרְבִּיעָה אָבָא שְׂאוּל אוֹמֵר בְּדִי
 שְׁלֹא יִשְׁייר רוֹבַע לְבֵית סָאָה:

ד זְרוּעָה וְנִמְלָךְ לְנוֹטָעָה לֹא יֹאמֵר אָטַע וְאַחֵר בָּךְ אוֹפֶּדֶת
 אֵלָּא הוֹפֶּדֶת וְאַחֵר בָּךְ נוֹטֵעַ נוֹטָעָה וְנִמְלָךְ לְזוּרְעָה לֹא
 יֹאמֵר אֶזְרַע וְאַחֵר בָּךְ אֲשֶׁרֶשׁ אֵלָּא מְשַׁרֵּשׁ וְאַחֵר בָּךְ
 זוֹרַע אִם רָצָה גּוֹמֵם עַד פְּחוֹת מִטְּפַח וְזוֹרַע וְאַחֵר בָּךְ
 מְשַׁרֵּשׁ:

ה היתה שדהו זרועה קנבוס או לוף. לא יהא זורע ובא על גביהם. שאינן עושין אלא לשלש שנים. תבואה שעלו בה ספיחי אסטים. וכן מקום הגרנות שעלו בהן מיני הרבה. וכן תלתן שהעלה מיני עשבים. אין מחיבין אותו לנכש. אם נכש או כסח. אומרים לו עקור את הכל. חוץ ממין אחד:

י הרוצה לעשות שדהו משר משר מכל מין. בית שמאי אומרים שלשה תלמים של פתיח. ובית הלל אומרים מלא העול השרוני. וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו:

י הנה ראש תור חטים. נכנס בתוך של שעורים מותר. מפני שהוא נראה בסוף שדהו. שלו חטים ושל חבירו מין אחר. מותר לסמוך לו מאותו המין. שלו חטים ושל חבירו חטים. מותר לסמוך לו תלם של פשתן. ולא תלם של מין אחר. רבי שמעון אומר אחד זרע פשתן ואחד כל המינין. רבי יוסי אומר. אף באמצע שדהו. מותר לבדוק בתלם של פשתן:

ח אין סומכין לשדה תבואה חרדל וחריע. אבל סומכין לשדה ירקות חרדל וחריע. וסומך לבור ולגיר ולגפה ולדרדך. ולגדר שהוא גבוה עשרה טפחים. ולחרין שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה. ולאילן שהוא מסך על הארץ. ולסלע שהוא גבוה עשרה ורחב ארבעה:

ט הַרוּצָה לַעֲשׂוֹת שְׂדֵהוּ. קִרְחַת קִרְחַת מִכָּל מִין. עוֹשֶׂה עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה קִרְחוֹת לְבֵית סָאָה. מִקִּרְחַת לְבֵית רוּבֵעַ. וְזוֹרֵעַ בְּתוֹכָהּ כָּל מִין שִׁירָצָה. הֵיתָה קִרְחַת אַחַת אוֹ שְׁתֵּים. זוֹרֵעַם חֲרָדֵל. שְׁלֹשׁ לֹא יִזְרַעם חֲרָדֵל. מִפְּנֵי שֶׁהִיא נִרְאִית כְּשֵׁדָה חֲרָדֵל. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים תִּשַּׁע קִרְחוֹת מוֹתָרוֹת. עֶשֶׂר אֲסוּרוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר אֲפִילוֹ כָּל שְׂדֵהוּ בֵּית כּוֹר. לֹא יַעֲשֶׂה בְּתוֹכָהּ. חוּץ מִקִּרְחַת אַחַת:

י כָּל שֶׁהוּא בְּתוֹךְ בֵּית רוּבֵעַ. עוֹלָה בְּמִדַּת בֵּית רוּבֵעַ. אֲכִילַת הַגֶּפֶן וְהַקֶּבֶר וְהַסֵּלַע. עוֹלִין בְּמִדַּת בֵּית רוּבֵעַ. תְּבוּאָה בְּתִבּוּאָה בֵּית רוּבֵעַ. יָרֵק בִּירֵק שְׂשָׂה טַפָּחִים. תְּבוּאָה בִּירֵק. יָרֵק בְּתִבּוּאָה. בֵּית רוּבֵעַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יָרֵק בְּתִבּוּאָה שְׂשָׂה טַפָּחִים:

י"א תְּבוּאָה נוֹטָה עַל גִּבִּי תְּבוּאָה. יָרֵק עַל גִּבִּי יָרֵק. תְּבוּאָה עַל גִּבִּי יָרֵק. יָרֵק עַל גִּבִּי תְּבוּאָה. הַכֹּל מוֹתֵר. חוּץ מִדִּלְעַת יוֹנִית. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אִף הַקְּשׁוֹת וּפּוֹל הַמְצָרִי. וְרוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵיהֶם מִדְּבָרֵי:

פרק ג

עֲרוּגָה שֶׁהִיא שֵׁשׁ טַפָּחִים עַל שֵׁשׁ טַפָּחִים זֹרְעִים
 בַּתּוֹכָהּ חֲמֵשׁ זֵרְעוֹנִים אַרְבַּעַה בְּאַרְבַּעַה
 רוּחוֹת הָעֲרוּגָה וְאַחַד בְּאַמְצַע הִיא לָהּ גְּבוּלָה טַפַּח.
 זֹרְעִין בַּתּוֹכָהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלֹשָׁה עַל כָּל גְּבוּל וּגְבוּל.
 וְאַחַד בְּאַמְצַע לֹא יֵטַע רֹאשׁ הַלֶּפֶת בַּתּוֹךְ הַגְּבוּל מִפְּנֵי
 שֶׁהוּא מְמַלְאֵהוּ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שֵׁשׁ בְּאַמְצַע:

ב כָּל מִין זֹרְעִים אֵין זֹרְעִין בְּעֲרוּגָה וְכָל מִין יִרְקוֹת
 זֹרְעִין בְּעֲרוּגָה חֲרָדֵל וְאַפּוֹנִים הַשּׁוּפִין מִין זֹרְעִים אַפּוֹנִים
 הַגְּמָלָנִים מִין יֶרֶק גְּבוּל שֶׁהִיא גְּבוּלָה טַפַּח וְנִתְמַעֵט כָּשֶׁר.
 שֶׁהִיא כָּשֶׁר מִתְחַלְתּוֹ הַתֵּלֶם וְאַמַּת הַמַּיִם שֶׁהִם עֲמוּקִים
 טַפַּח זֹרְעִים לְתוֹכָן שְׁלֹשָׁה זֵרְעוֹנִין אֶחָד מִכָּאן וְאַחַד
 מִכָּאן וְאַחַד בְּאַמְצַע:

ג הִיא רֹאשׁ תּוֹר יֶרֶק נִכְנָס לְתוֹךְ שְׂדֵה יֶרֶק אַחֵר מוֹתֵר.
 מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִרְאָה כְּסוּף שְׂדֵהוּ הֵיטָה שְׂדֵהוּ זְרוּעָה יֶרֶק.
 וְהוּא מִבְּקֵשׁ לִטַּע בַּתּוֹכָהּ שׁוּרָה שֶׁל יֶרֶק אַחֵר רַבִּי
 יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר עַד שֶׁיִּהְיֶה הַתֵּלֶם מְפֹלֵשׁ מִרֹאשׁ הַשְּׂדֵה
 וְעַד רֹאשׁוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֲרָךְ שֵׁשׁ טַפָּחִים וְרוֹחֵב
 מְלֹאזֵי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר רוֹחֵב כְּמֵלֵא רוֹחֵב הַפְּרָסָה:

ד הַנּוֹטֵעַ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל קְשׁוּאִין שְׁתֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל
 דָּלוּעִים שְׁתֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל פּוֹל הַמְצָרִי מוֹתֵר שׁוּרָה שֶׁל
 קְשׁוּאִין שׁוּרָה שֶׁל דָּלוּעִים שׁוּרָה שֶׁל פּוֹל הַמְצָרִי אֲסוּר.

שורה של קשואין. שורה של דלועים. שורה של פול
המצרי. ושורה של קשואים. רבי אליעזר מתיר. וחכמים
אוסרין:

ה נוטע אדם קישות ודלעת לתוך גומא אחת. ובלבד
שתהא זו נוטה לצד זה. וזו נוטה לצד זה. (ונוטה שער
של זו לכאן. ושער של זו לכאן. שכל מה שאסרו חכמים
לא גזרו אלא מפני מראית העין):

י היתה שדהו זרועה בצלים. ומבקש לטע בתוכה שורות
של דלועים. רבי ישמעאל אומר עוקר שתי שורות ונוטע
שורה אחת. ומניח קמת בצלים במקום שתי שורות.
ועוקר שתי שורות. ונוטע שורה אחת. רבי עקיבא אומר
עוקר שתי שורות. ונוטע שתי שורות. ומניח קמת בצלים
במקום שתי שורות. ועוקר שתי שורות. ונוטע שתי
שורות. וחכמים אומרים אם אין בין שורה לחברתה
שתיים עשרה אמה. לא יקיים את הזרע של בנתיים:

י דלעת בירק כירק. ובתבואה נותנין לה בית רובע. היתה
שדהו זרועה תבואה. ובקש לטע לתוכה. שורה של
דלועין. נותנין לה לעבודתה ששה טפחים. ואם הגדילה
יעקור מלפניה. רבי יוסי אומר נותנין לה עבודתה ארבע
אמות. אמרו לו התחמיר זו מן הגפן. אמר להן מצינו שזו
חמורה מן הגפן. שלגפן יחידית נותנין לה עבודתה ששה
טפחים. ולדלעת יחידית נותנין לה בית רובע. רבי מאיר

אומר משום רבי ישמעאל כל שלשה דלועין לבית סאה.
לא יביא זרע לתוך בית סאה. רבי יוסי בן החוטף אפרתי
אמר משום רבי ישמעאל כל שלשה דלועין לבית כור.
לא יביא זרע לתוך בית כור:

פרק ד

קרחת הכרם. בית שמאי אומרים ארבע ועשרים
אמות. ובית הלל אומרים שש עשרה אמה.
מחול הכרם. בית שמאי אומרים שש עשרה אמה. ובית
הלל אומרים שתים עשרה אמה. ואיזו היא קרחת הכרם.
כרם שחרב מאמצעו. אם אין שם שש עשרה אמה. לא
יביא זרע לשם. היו שם שש עשרה אמה. נותנין לה
עבודתה. וזורע את המותר:

^ב אי זו היא מחול הכרם. בין כרם לגדר. אם אין שם
שתים עשרה אמה. לא יביא זרע לשם. היו שם שתים
עשרה אמה. נותנין לו עבודתו וזורע את המותר:

^ג רבי יהודה אומר אין זה אלא גדר הכרם. ואי זה הוא
מחול הכרם. בין שני הכרמים. ואי זה הוא גדר שהוא
גבוה עשרה טפחים. וחרץ שהוא עמוק עשרה ורחב
ארבעה:

^ד מחיצת הקנים. אם אין בין קנה לחבירו שלשה טפחים
כדי שיכנס הגדי. הרי זו כמחיצה. וגדר שנפרץ עד עשר

אֲמוֹת הָרִי הִיא כִּפְתָּח. יֵתֵר מִכֵּן כִּנְגֵד הַפְּרָצָה אָסוּר.
נִפְרָצוּ בּוֹ פְּרָצוֹת הֶרְבֵּה. אִם הָעוֹמֵד מֵרֶבֶה עַל הַפְּרוּץ
מוֹתֵר. וְאִם הַפְּרוּץ מֵרֶבֶה עַל הָעוֹמֵד כִּנְגֵד הַפְּרָצָה אָסוּר:

ה' הַנוֹטֵעַ שׁוֹרֶה שֶׁל חֲמֵשׁ גִּפְנִים. בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים כָּרִם.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים אֵינוֹ כָּרִם. עַד שֶׁיְהִי שֵׁם שְׁתֵּי שׁוּרוֹת.
לְפִיכָךְ הַזֹּרֵעַ אַרְבַּע אֲמוֹת שֶׁבְכָרִם. בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים
קֹדֶשׁ שׁוֹרֶה אַחַת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים קֹדֶשׁ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת:

י' הַנוֹטֵעַ שְׁתֵּים כִּנְגֵד שְׁתֵּים. וְאַחַת יוֹצֵאת זָנָב. הָרִי זֶה
כָּרִם. שְׁתֵּים כִּנְגֵד שְׁתֵּים וְאַחַת בְּנִתִּים. אוֹ שְׁתֵּים כִּנְגֵד
שְׁתֵּים. וְאַחַת בְּאֻמָּצֵעַ אֵינוֹ כָּרִם. עַד שֶׁיְהִי שְׁתֵּים נֶגֶד
שְׁתֵּים. וְאַחַת יוֹצֵאת זָנָב:

י' הַנוֹטֵעַ שׁוֹרֶה אַחַת בְּתוֹךְ שְׁלֹו. וְשׁוֹרֶה אַחַת בְּתוֹךְ שֶׁל
חֲבִירוֹ. וְדֶרֶךְ הִיחִיד וְדֶרֶךְ הָרַבִּים בְּאֻמָּצֵעַ. וְגִידֵר שֶׁהוּא
נִמְוֶה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים הָרִי אֵלּוֹ מִצְטַרְפוֹת. גְּבוּלָה מֵעֲשָׂרָה
טַפָּחִים אֵינָן מִצְטַרְפוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם עֵרְסָן
מִלְמַעְלָה הָרִי אֵלּוֹ מִצְטַרְפוֹת:

ה' הַנוֹטֵעַ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת. אִם אֵין בֵּינֵיהֶם שְׁמוֹנֶה אֲמוֹת לֹא
יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם. הָיוּ שְׁלֹשׁ. אִם אֵין בֵּין שׁוֹרֶה לַחֲבֵרְתָּהּ
שֵׁשׁ עֲשָׂרָה אַמָּה. לֹא יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר מִשּׁוּם חֲנֻנְיָה בֶּן חֲכִינָאִי אֶפִּילוּ חֲרֻבָּה
הָאֻמָּצֵעִית. וְאֵין בֵּין שׁוֹרֶה לַחֲבֵרְתָּהּ שֵׁשׁ עֲשָׂרָה אַמָּה. לֹא

יביא זרע לשם שאלו מתחלה נטען. הִיָּה מוֹתֵר בְּשִׁמוּנָה
אֲמוֹת:

^ט הַנוֹטֵעַ אֶת כֶּרְמוֹ עַל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה (אִמָּה) שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה
אִמָּה. מוֹתֵר לְהִבְיֵא זֶרַע לְשֵׁם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה
בְּצִלְמוֹן. בְּאַחַד שְׁנֵטַע אֶת כֶּרְמוֹ עַל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה. שֵׁשׁ
עֶשְׂרֵה אִמָּה. וְהָיָה הוֹפֵךְ שָׁעַר שְׁתֵּי שׁוּרוֹת לְצַד אֶחָד.
וְזוֹרֵעַ אֶת הַנִּיר. וּבִשְׁנֵה הָאֲחֵרֶת הָיָה הוֹפֵךְ אֶת הַשָּׁעַר
לְמָקוֹם אַחֵר וְזוֹרֵעַ אֶת הַבּוּר. וּבֵא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֲכָמִים
וְהִתִּירוּ. רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים אֵף הַנוֹטֵעַ אֶת
כֶּרְמוֹ עַל (שְׁמוּנָה) שְׁמוּנָה אֲמוֹת מוֹתֵר:

פרק ה

כָּרֶם שֶׁחָרַב. אִם יֵשׁ בוֹ לְלֶקֶט עֶשְׂרִי גִפְנִים לְבֵית סָאָה.
וְנִטְוָעוֹת כֹּהֲלֻכְתָּן. הָרִי זֶה נִקְרָא כָּרֶם דָּל. כָּרֶם
(דָּל) שֶׁהוּא נָטוּעַ עַרְבֵּיָא. אִם יֵשׁ בוֹ לְכוּיִן שְׁתֵּים כִּנְגָד
שְׁלֹשׁ. הָרִי זֶה כָּרֶם. וְאִם לֹא אֵינוֹ כָּרֶם. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר
הוֹאִיל וְהוּא נִרְאָה כְּתַבְנִית הַכָּרְמִים. הָרִי זֶה כָּרֶם:

^ב כָּרֶם שֶׁהוּא נָטוּעַ עַל פְּחוֹת פְּחוֹת מֵאַרְבַּע אֲמוֹת. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֵינוֹ כָּרֶם. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים כָּרֶם. וְרוֹאִין אֶת
הָאֲמָצְעִיּוֹת. כָּאֵלוֹ אֵינָן:

^ג חֲרִיץ שֶׁהוּא עוֹבֵר בְּכָרֶם. עֲמוֹק עֶשְׂרֵה וָרֶחַב אַרְבָּעָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר אִם הָיָה מְפֹלֵשׁ מֵרָאשׁ הַכָּרֶם

וְעַד סוּפוֹ. הָרִי זֶה נִרְאָה כְּבֵין שְׁנֵי כְרָמִים זֹזְרָעִים בְּתוֹכוֹ.
וְאִם לֹאוֹ הָרִי הוּא כְּגַת. וְהַגַּת שֶׁבַכְרָם עֲמוּקָה עֲשָׂרָה
וּרְחֻבָּהּ אַרְבָּעָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר זֹזְרָעִים בְּתוֹכָהּ.
וְחֻכְמִים אוֹסְרִים. שׁוּמִירָה שֶׁבַכְרָם גְּבוּהָה עֲשָׂרָה וּרְחֻבָּהּ
אַרְבָּעָה. זֹזְרָעִין בְּתוֹכָהּ. וְאִם הִיא שְׁעָר כּוֹתֵשׁ אֲסוּר:

ד' גִּפֶּן שֶׁהִיא נְטוּעָה בְּגַת אוֹ בְּנֻקָּע. נוֹתֵנִין לָהּ עֲבוֹדָתָהּ
זֹזְרָע אֶת הַמוֹתָר. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אִם אֵין שָׁם אַרְבַּע
אַמּוֹת לֹא יָבִיא זֶרַע לְשָׁם. וְהַבֵּית שֶׁבַכְרָם זֹזְרָעִים בְּתוֹכוֹ:

ה' הַנוֹטֵעַ יָרֵק בְּכָרֶם אוֹ מְקִיִּים. הָרִי זֶה מְקֻדָּשׁ אַרְבָּעִים
וְחָמֵשׁ גִּפְנִים. (אִימָתִי) בְּזִמְן שֶׁהָיוּ נְטוּעוֹת עַל אַרְבַּע
אַרְבַּע. אוֹ עַל חֲמֵשׁ חֲמֵשׁ. הָיוּ נְטוּעוֹת עַל שֵׁשׁ שֵׁשׁ. אוֹ
עַל שִׁבְעַ שִׁבְעַ. הָרִי זֶה מְקֻדָּשׁ שֵׁשׁ עֲשָׂרָה אֲמָה לְכָל רוּחַ.
עֲגוּלוֹת וְלֹא מִרְבָּעוֹת:

ו' הָרוּאָה יָרֵק בְּכָרֶם וְאָמַר. כְּשֶׁאֲגִיעַ לוֹ אֶלְקָטָנוּ מוֹתָר.
כְּשֶׁאֲחַזֵּז אֶלְקָטָנוּ. אִם הוֹסִיף בְּמֵאֲתָיִם אֲסוּר:

ז' הִיא עוֹבֵר בְּכָרֶם וְנָפְלוּ מִמֶּנּוּ זֵרָעִים. אוֹ שִׁיּצְאוּ עִם
הַזְּבָלִים אוֹ עִם הַמַּיִם. הַזֹּזְרָע וְסַעֲרָתוֹ הָרוּחַ לְאַחֲזָרְיוֹ
מוֹתָר. סַעֲרָתוֹ הָרוּחַ לְפָנָיו. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר אִם עֲשָׂבִים
יוֹפְדִי. וְאִם אָבִיב יִנְפֹץ. וְאִם הִבִּיאָה דָּגֵן תִּדְּלֶק:

ח' הַמְּקִיִּים קוֹצִים בְּכָרֶם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר קֻדָּשׁ. וְחֻכְמִים
אֹמְרִים לֹא קֻדָּשׁ. אֶלָּא דָּבָר שֶׁכְּמוֹהוּ מְקִימִין. הָאִירוֹס

והקיסוס. ושושנת המלך. וכל (מיני) זרעים. אינן כלאים
בבכרם. הקנבוס רבי טרפון אומר אינו כלאים. וחכמים
אומרים כלאים. והקנרס כלאים בבכרם:

פרק ו

איזהו עריס. הנוטע שורה של חמש גפנים. בצד הגדר.
שהוא גבוה עשרה טפחים. או בצד חריץ. שהוא
עמוק עשרה טפחים ורוחב ארבע. נותנין לו עבודתו
ארבע אמות. בית שמאי אומרים מודדין ארבע אמות
מעקר הגפנים לשדה. ובית הלל אומרים מן הגדר לשדה.
אמר רבי יוחנן בן נורי. טועין כל האומרים כן. אלא
אם יש שם ארבע אמות מעקר גפנים ולגדר. נותנין לו
את עבודתו. וזורע את המותר. וכמה היא עבודת הגפן.
ששה טפחים לכל רוח. רבי עקיבא אומר שלשה:

^ב עריס שהוא יוצא מן המדרגה. רבי אליעזר בן יעקב
אומר אם עומד בארץ ובוצר את כלו. הרי זה אוסר
ארבע אמות בשדה. ואם לאו אינו אוסר אלא כנגדו. רבי
אליעזר אומר אף הנוטע אחת בארץ ואחת במדרגה. אם
גבוה מן הארץ עשרה טפחים אינה מצטרפת עמה. ואם
לאו הרי זו מצטרפת עמה:

^ג המדלה את הגפן על מקצת אפיפירות. לא יביא זרע
אל תחת המותר. ואם הביא לא קדש. ואם הלך החדש
אסור. וכן המדלה על מקצת אילן סרק:

י המדלה את הגפן על מקצת אילן מאכל. מתר להביא זרע אל תחת המותר. אם הלך החדש יחזירנו מעשה שהלך רבי יהושע אצל רבי ישמעאל לכפר עזיז. והראהו גפן מולדה על מקצת תאנה. אמר לו מה אני להביא זרע אל תחת המותר. אמר לו מותר. והעלהו משם לבית המגניה. והראהו גפן שהוא מולדה על מקצת הקורה. וסדן של שקמה. ובו קורות הרבה. אמר לו תחת הקורה זו אסור. והשאר מותר:

ה איזהו אילן סרק. כל שאינו עושה פירות. רבי מאיר אומר הכל אילן סרק. חוץ מן הזית והתאנה. רבי יוסי אומר כל שאין כמותו נוטעין שדות שלמות. הרי זה אילן סרק:

י פסקי ערים שמונה אמות ועוד. וכל מדות שאמרו חכמים בפרס אין בהם ועוד. חוץ מפסקי ערים. אלו הן פסקי ערים. ערים שחרב מאמצעו. ונשתירו בו חמש גפנים מכאן וחמש גפנים מכאן. אם יש שם שמונה אמות לא יביא זרע לשם. שמונה אמות ועוד. נותנין לו כדי עבודתו. וזרע את המותר:

י ערים שהוא יוצא מן הכותל מתוך הקרן וכלה. נותנין לו עבודתו וזרע את המותר. רבי יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות. לא יביא זרע לשם:

ח הקנים היוצאים מן הערים וחס עליהם לפסקון כנגדן מותר עשאן כדי שיהלך עליהן החדש אסור:

ט הפרח היוצא מן הערים רואין אותו כאלו מטוטלת תלויה בו כנגדו אסור וכן בדלית המותח זמורה מאילן לאילן תחתיה אסור ספקה בחבל או בגמי תחת הספוק מותר עשאה כדי שיהלך עליו החדש אסור:

פרק ז

המבריד את הגפן בארץ אם אין עפר על גבה שלשה טפחים לא יביא זרע עליה אפילו הבריקה בדלעת או בסילון הבריקה בסלע אף על פי שאין עפר על גבה אלא שלש אצבעות מותר להביא זרע עליה הארכבה שבגפן אין מודדין לה אלא מן העיקר השני:

ב המבריד שלש גפנים ועקריהם נראים רבי אליעזר בר צדוק אומר אם יש ביניהם מארבע אמות ועד שמונה הרי אלו מצטרפות ואם לאו אינן מצטרפות גפן שיבשה אסורה ואינה מקדשת רבי מאיר אומר אף צמר גפן אסור ואינו מקדש רבי אליעזר בר צדוק אומר משמו אף על גבי הגפן אסור ואינו מקדש:

ג אלו אוסרין ולא מקדשין מותר חרבן הפרס מותר מחול הפרס מותר פסקי ערים מותר אפיירות אבל

תחת הגפן ועבודת הגפן וארבע אמות שבפכרם הרי אלו
מקדשות:

ד המספך את גפנו על גבי תבואתו של חבירו הרי זה
קדש וחייב באחריותו רבי יוסי ורבי שמעון אומרים אין
אדם מקדש דבר שאינו שלו:

ה אמר רבי יוסי מעשה באחד שזרע את כרמו בשביעית
ובא מעשה לפני רבי עקיבא ואמר אין אדם מקדש דבר
שאינו שלו:

ו האנס שזרע את הכרם ויצא מלפניו קוצרו אפילו
במועד עד כמה הוא נותן לפועלים עד שליש יתר מכאן
קוצר כדרכו והולך אפילו לאחר המועד מאימתי הוא
נקרא אנס משישקע:

ז הרוח שעלעלה את הגפנים על גבי תבואה יגדור
מיד אם ארעו אנס מותר תבואה שהיא נוטה תחת
הגפן וכן בירק מחזיר ואינו מקדש מאימתי תבואה
מתקדשת משתשריש וענבים משיעשו כפול הלבן
תבואה שייבשה כל צרכה וענבים שבשלו כל צרכן אינן
מתקדשות:

ח עציץ נקוב מקדש בכרם ושאינו נקוב אינו מקדש ורבי
שמעון אומר זה וזה אוסרין ולא מקדשין המעביר עציץ
נקוב בכרם אם הוסיף במאתים אסור:

פרק ח

כִּלְאֵי הַכֶּרֶם. אֲסוּרִין מִלְזָרֹעַ וּמִלְקָיִים. וְאֲסוּרִין בִּהֲנָאָה.
 כִּלְאֵי זֵרַעִים. אֲסוּרִין מִלְזָרֹעַ וּמִלְקָיִים. וּמוֹתְרִין
 בְּאֲכִילָה. וְכָל שֶׁכֶּן בִּהֲנָאָה. כִּלְאֵי בָגָדִים. מוֹתְרִין בְּכָל
 דְּבָר. וְאֵינָן אֲסוּרִין אֲלָא מִלְלָבוֹשׁ. כִּלְאֵי בְהֵמָה מוֹתְרִים
 לְגַדֵּל וּלְקָיִים. וְאֵינָן אֲסוּרִים אֲלָא מִלְהַרְבִּיעַ. כִּלְאֵי בְהֵמָה
 אֲסוּרִים זֶה בְּזֶה:

בִּבְהֵמָה עִם בְּהֵמָה. וְחִיָּה עִם חִיָּה. בְּהֵמָה עִם חִיָּה.
 וְחִיָּה עִם בְּהֵמָה. טְמֵאָה עִם טְמֵאָה. וְטְהוֹרָה עִם טְהוֹרָה.
 טְמֵאָה עִם טְהוֹרָה. וְטְהוֹרָה עִם טְמֵאָה. אֲסוּרִין לְחֵרוֹשׁ
 וּלְמִשׁוֹךְ וּלְהִנְהִיג:

הַמְנַהִיג. סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים. וְהַיּוֹשֵׁב בְּקֶרוֹן. סוֹפֵג אֶת
 הָאֲרָבָעִים. רַבִּי מֵאִיר פּוֹטֵר. וְהַשְּׁלִישִׁית שֶׁהִיא קְשׁוּרָה
 לְרִצּוּעוֹת אֲסוּרָה:

אֵין קוֹשְׁרִין אֶת הַסּוֹס. לֹא לְצִדֵּי הַקֶּרוֹן. וְלֹא לְאַחַר
 הַקֶּרוֹן. וְלֹא אֶת הַלְבָדָקָם לְגַמְלִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל
 הַנוֹלָדִים מִן הַסּוֹס אֵף עַל פִּי שְׁאֲבִיָּהן חֲמֹזִים מִתְּרִין זֶה
 עִם זֶה. וְכֵן הַנוֹלָדִים מִן הַחֲמֹזִר אֵף עַל פִּי שְׁאֲבִיָּהם סוֹס
 מִתְּרִין זֶה עִם זֶה. אֲבָל הַנוֹלָדִים מִן הַסּוֹס עִם הַנוֹלָדִים
 מִן הַחֲמֹזִר. אֲסוּרִים זֶה עִם זֶה:

ה הפרוטיות אסורות והרמך מתר ואדני השדה חיה רבי יוסי אומר מטמאות באהל באדם הקופד וחולדת הסננים חיה חולדת הסננים רבי יוסי אומר בית שמאי אומרים מטמא כזית במשא וכעדשה במגע:

י שור בר מין בהמה ורבי יוסי אומר מין חיה כלב מין חיה רבי מאיר אומר מין בהמה החזיר מין בהמה הערוד מין חיה הפיל והקוף מין חיה ואדם מתר עם כלם למשוד ולחרוש ולהנהיג:

פרק ט

אין אסור משום כלאים אלא צמר ופשתים ואינו מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים אין הכהנים לובשין לשמש בבית המקדש אלא צמר ופשתים צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה אם רוב מן הגמלים מתר ואם רוב מן הרחלים אסור מחצה למחצה אסור וכן הפשתן והקנבוס שטרפן זה בזה:

ב השירים והפלך אין בהם משום כלאים אבל אסורים מפני מראית העין הכרים והפסתות אין בהם משום כלאים ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בהם אין עראי לכלאים ולא ילבש כלאים אפילו על גבי עשרה אפילו לגנוב את המכס:

ג מטפחות הידיים. מטפחות הספרים. מטפחות הספג. אין בהם משום כלאים. רבי אליעזר אוסר. ומטפחות הספרים. אסורות משום כלאים:

ד תכריכי המת ומרדעת של חמור. אין בהם משום כלאים. לא יתן המרדעת על כתפו. אפילו להוציא עליה זבל:

ה מוכרי כסות. מוכרין בדרך. ובלבד שלא יתכוננו. בחמה. מפני החמה. ובגשמים. מפני הגשמים. והצנועים מפשילין במקל לאחוריהן:

ו תופרי כסות. תופרין בדרך. ובלבד שלא יתכוננו. בחמה. מפני החמה. ובגשמים. מפני הגשמים. והצנועים תופרין בארץ:

ז הבריסין והברדסין. והדלמטיקיון. ומנעלות הפינון. לא ילבש בהן עד שיבדוק. רבי יוסי אומר הבאים מחוץ הים וממדינות הים. אינן צריכים בדיקה. מפני שחזקתן בקנבוס. ומנעל של זרד אין בו משום כלאים:

ח אין אסור משום כלאים אלא טווי וארוג. שנאמר לא תלבש שעטנז. דבר שהוא שוע טווי ונוז. רבי שמעון בן אלעזר אומר נלוז. ומליז הוא את אביו שבשמים עליו:

ט לבדים אסורים מפני שהם שועים. פיו של צמר בשל פשתן אסור. מפני שהם חוזרין באריג. רבי יוסי אומר

משיחות של ארגמן אסורות מפני שהוא מולל עד שלא
קושר. לא יקשור סרט של צמר בשל פשתן לחגור בו
את מתניו. אף על פי שהרצועה באמצע:

· אותות הגרדין ואותות הכובסין. אסורות משום בלאים.
· התוכף תכיפה אחת אינה חבור. ואין בה משום בלאים.
· והשומטה בשבת פטור. עשה שני ראשיה לצד אחד.
· חבור ויש בה משום בלאים. והשומטה בשבת חייב.
· רבי יהודה אומר עד שישלש השק והקפה מצטרפין
לבלאים: סליק

מסכת שביעית

פרק א

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית בית
שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפרי ובית הלל
אומרים עד העצרת וקרובין דברי אלו להיות בדברי
אלו:

ב איזהו שדה האילן כל שלשה אילנות לבית סאה אם
ראויין לעשות כפר דבלה של ששים מנה באיטלקי
חורשים כל בית סאה בשבילן פחות מכאן אין חורשין
להם אלא מלא האורה וסלו חוצה לו:

ג אחד אילן סרק ואחד אילן מאכל רואין אותן כאילו הם
תאנים אם ראויין לעשות כפר דבלה של ששים מנה
באיטלקי חורשין כל בית סאה בשבילן פחות מכאן
אין חורשין להן אלא לצרכן:

ד הנה אחד עושה כפר דבלה ושנים אין עושין או שנים
עושין ואחד אינו עושה אין חורשין להן אלא לצרכן עד
שיהיו משלשה ועד תשעה היו עשרה מעשרה ולמעלה
בין עושין בין שאינן עושין חורשין כל בית סאה בשבילן
שנאמר בחריש ובקציר תשבות אין צריך לומר חריש
וקציר של שביעית אלא חריש של ערב שביעית שהוא
נכנס בשביעית וקציר של שביעית שהוא יוצא למוצאי

שְׁבִיעִית· רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מֵה חֲרִישׁ רְשׁוֹת אֶף קָצִיר
רְשׁוֹת· יֵצֵא קָצִיר הָעוֹמֵר:

ה' שְׁלֹשָׁה אֵילָנוֹת שֶׁל שְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים הָרִי אֵלוֹ מִצְטָרְפִין·
וְחוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה בְּשִׁבְלֵן· וְכַמָּה יֵהָא בֵּינֵהֶם· רַבֵּן
(שְׁמַעוֹן בֶּן) גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כְּדִי שִׁיְהָא הַבָּקָר עוֹבֵר בְּכֵלָיו:

י' עֶשֶׂר נְטִיעוֹת מְפוֹזְרוֹת בְּתוֹךְ בֵּית סָאָה· חוֹרְשִׁין כָּל
בֵּית סָאָה בְּשִׁבְלֵן· עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה· הָיוּ עֲשׂוּיוֹת שׁוֹרָה
וּמוֹקְפוֹת עֲטָרָה· אֵין חוֹרְשִׁין לָהֶם אֶלָּא לְצָרְכָן:

י' הַנְטִיעוֹת וְהַדְלוּעִים מִצְטָרְפִין לְתוֹךְ בֵּית סָאָה· רַבֵּן
שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל עֲשָׂרָה דְלוּעִים לְבֵית סָאָה·
חוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

ח' עַד אֵימָתִי נִקְרְאוּ נְטִיעוֹת· רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר
עַד שִׁיְחוּלוֹ· רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר בֵּת שִׁבְעַ שָׁנִים· רַבִּי עֲקִיבָא
אוֹמֵר נְטִיעָה כְּשִׁמָּה· אֵילָן שֶׁנִּגְמָם וְהוֹצִיא חֲלִיפִין· מְטַפֵּחַ
וְלִמְטָה כְּנְטִיעָה· מְטַפֵּחַ וְלִמְעָלָה כְּאֵילָן· דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן:

פרק ב

עד אימתי חורשין בשדה לבן ערב שביעית. עד שתכלה הליחה. כל זמן שבני אדם חורשין לטע במקשאות ובמדלעות. אמר רבי שמעון נתת תורת כל אחד ואחד בידו. אלא בשדה הלבן עד הפסח. ובשדה האילן עד עצרת:

ב מזבלין ומעדרין במקשאות ובמדלעות עד ראש השנה. וכן בבית השלחים. מיבלין מפרקין מאבקין מעשנין עד ראש השנה. רבי שמעון אומר אף נוטל הוא את העלה מן האשכול בשביעית:

ג מסקלין עד ראש השנה. מקרסמין מזרדין מפסלין עד ראש השנה. רבי יהושע אומר בזרודה וכפסולה של חמישית כד של ששית. רבי שמעון אומר כל זמן שאני רשאי בעבודת האילן רשאי אני בפסולו:

ד מזהמין את הנטיעות וכורכין אותן וקוטמין אותן. ועושין להם בתים. ומשקין אותן עד ראש השנה. רבי אלעזר בר צדוק אומר אף משקה הוא את הנוף בשביעית. אבל לא את העקר:

ה סכין את הפגים ומנקבים אותם עד ראש השנה. פגי ערב שביעית שנכנסו לשביעית. ושל שביעית שיצאו למוצאי שביעית. לא סכין ולא מנקבין אותן. רבי יהודה

אומר מקום שנהגו לסוד אינן סכין מפני שהיא עבודה.
מקום שנהגו שלא לסוד סכין. רבי שמעון מתיר באילן.
מפני שהוא רשאי בעבודת האילן:

^י אין נוטעין ואין מבריכין ואין מרכיבין. ערב שביעית.
פחות משלשים יום לפני ראש השנה ואם נטע או הבריך
או הרביב יעקור. רבי יהודה אומר כל הרבבה שאינה
קולטת לשלשה ימים. שוב אינה קולטת. רבי יוסי ורבי
שמעון אומרים לשתי שבתות:

^י האורז והדוחן והפרגין והשומשמין שהשרישו לפני
ראש השנה. מתעשרין לשעבר ומתירין בשביעית. ואם
לאו אסורין בשביעית. ומתעשרין לשנה הבאה:

^ח רבי שמעון שזורי אומר פול המצרי שזרעו לזרע
בתחלה כיוצא בהן. רבי שמעון אומר אפונין הגמלונין
כיוצא בהן. רבי אלעזר אומר אפונין הגמלונין משתרמלו
לפני ראש השנה:

^ט הבצלים הסריסים ופול המצרי. שמנע מהם מים
שלשים יום לפני ראש השנה. מתעשרין לשעבר ומתירים
בשביעית. ואם לאו אסורין בשביעית. ומתעשרין לשנה
הבאה. ושל בעל שמנע מהם מים שתי עונות דברי רבי
מאיר. וחכמים אומרים שלש:

הַדְּלוּעִין שְׁקִיּוֹמָן לְזֶרַע. אִם הִקְשׁוּ לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה
וְנִפְסְלוּ מֵאֵכֶל אָדָם. מִתֵּר לְקִיּוֹמָן בְּשִׁבְעִית. וְאִם
לֹא אָסוּר לְקִיּוֹמָן בְּשִׁבְעִית. הִתְמַרּוֹת שְׁלֵהֶם אָסוּרוֹת
בְּשִׁבְעִית. וּמִרְבִּיצִין בְּעֶפֶר לֶבֶן. דְּבָרֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹסֵר. מִמָּרְסִין בְּאוֹרֵז בְּשִׁבְעִית. רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אָבֵל אֵין מִכֶּסְחִין:

פרק ג

מֵאִימַתִּי מוֹצִיאִין זְבָלִים לְאַשְׁפֹּתוֹת. מִשִּׁפְּסִיקוֹ עוֹבְרֵי
עֲבִירָה. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
מִשִּׁיבֵשׁ הַמֶּתוֹק. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר מִשִּׁיקְשׁוֹר:

ב עד כִּמָּה מְזַבְּלִין. עַד שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ אֲשַׁפְּתוֹת לְבֵית סָאָה.
שֶׁל עֶשֶׂר עֶשֶׂר מִשְׁפָּלוֹת. שֶׁל לֶתֶד לֶתֶד. מוֹסִיפִין עַל
הַמִּשְׁפָּלוֹת. וְאֵין מוֹסִיפִין עַל הָאֲשַׁפְּתוֹת. רַבִּי שִׁמְעוֹן
אוֹמֵר אֵף עַל הָאֲשַׁפְּתוֹת:

ג עוֹשֶׂה אָדָם אֶת שְׂדֵהוּ שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ אֲשַׁפְּתוֹת לְבֵית סָאָה.
יֵתֵר מִכֵּן מַחְצִיב. דְּבָרֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן. וְחֲכָמִים אוֹסְרִין עַד
שְׁיַעֲמִיק שְׁלֹשָׁה אוֹ עַד שְׁיַגְבִּיָּה שְׁלֹשָׁה. עוֹשֶׂה אָדָם אֶת
זְבָלוֹ אוֹצֵר. רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר עַד שְׁיַעֲמִיק שְׁלֹשָׁה אוֹ עַד
שְׁיַגְבִּיָּה שְׁלֹשָׁה. הִיָּה לוֹ דָּבָר מוּעָט מוֹסִיף עָלָיו וְהוֹלִיד.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹסֵר עַד שְׁיַעֲמִיק שְׁלֹשָׁה. אוֹ עַד
שְׁיַגְבִּיָּה שְׁלֹשָׁה. אוֹ עַד שִׁיתָן עַל הַסֹּלַע:

י המדייר שדהו עושה סהר לבית סאתים עוקר שלש רוחות ומניח את האמצעית נמצא מדייר בית ארבע סאין רבן שמעון בן גמליאל אומר בית שמונה סאין היתה כל שדהו בית ארבע סאין משייר ממנה מקצת מפני מראית העין ומוציא מן הסהר ונותן לתוך שדהו בדרך המזבלין:

ה לא יפתח אדם מחצב בתחלה לתוך שדהו עד שיהיו בו שלש מרביות שהם שלש על שלש על רום שלש שיעורן עשרים ושבעה אבנים:

י גדר שיש בו עשרה אבנים של משאוי שנים שנים הרי אלו ינטלו שיעור גדר עשרה טפחים פחות מכן מחצב וגוממו עד פחות מהארץ טפח במה דברים אמורים מתוך שלו אבל מתוך של חבירו מה שהוא רוצה יטול במה דברים אמורים בזמן שלא התחיל בו מערב שביעית אבל אם התחיל בו מערב שביעית מה שהוא רוצה נוטל:

י אבנים שזעזעתן המחרשה או שהיו מכוסות ונתגלו אם יש בהם שתים של משאוי שנים שנים הרי אלו ינטלו המסקל את שדהו נוטל את העליונות ומניח את הנזעזעות בארץ וכן גרגר של צרורות או גל של אבנים נוטל את העליונות ומניח את הנזעזעות בארץ אם יש תחתיהן סלע או קש הרי אלו ינטלו:

ח אין בוגין מדרגות על פי הגאיות ערב שביעית משפסקו הגשמים. מפני שהוא מתקנן לשביעית. אבל בונה הוא בשביעית משפסקו גשמים. מפני שהוא מתקנן למוצאי שביעית. ולא יסמוך בעפר. אבל עושה הוא חייץ. כל אבן שהוא יכול לפשוט את ידו ולטלה. הרי זו תנטל:

ט אבני כתר באות מכל מקום. והקבלן מביא מכל מקום. ואלו הם אבני כתר. כל שאינה יכולה להנטל באחת יד. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר אבני כתר כשמן. כל שהן נטלות שתיים שלש על הכתר:

י הבונה גדר בינו ובין רשות הרבים. מתר להעמיק עד הסלע. מה יעשה בעפר. צוברו ברשות הרבים ומתקנו. דברי רבי יהושע. רבי עקיבא אומר כדרך שאין מקלקלין ברשות הרבים. כך לא יתקנו. מה יעשה בעפר. צוברו בתוך שדהו כדרך המזבלים. וכן החופר בור ושיח ומערה:

יום ג

פרק ד

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים מֶלֶקֶט אָדָם עֲצִים וְאֲבָנִים
וְעֹשֶׁבִים מִתּוֹךְ שָׁלוֹךְ בְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא מֶלֶקֶט
מִתּוֹךְ שֶׁל חֲבִירוֹ אֶת הַגֶּס הַגֶּס מִשְׂרְבוּ עוֹבְרֵי עֲבִירָה.
הִתְקִינוּ שֶׁיְהֵא זֶה מֶלֶקֶט מִתּוֹךְ שֶׁל זֶה וְזֶה מֶלֶקֶט מִתּוֹךְ
שֶׁל זֶה שְׁלֹא בְטוֹבָה וְאִין צָרִיד לֹאמַר שֶׁיִּקְצֹץ לָהֶם
מִזִּנּוֹת:

ב שָׂדֶה שֶׁנִּתְקוּצָה תִּזְרַע בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית שֶׁנִּטְיִיבָה אוֹ
שֶׁנִּדְיִיבָה לֹא תִזְרַע בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית שָׂדֶה שֶׁנִּטְיִיבָה.
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין אוֹכְלִין פִּירוֹתֶיהָ בְּשְׁבִיעִית וּבֵית
הֵלֵל אוֹמְרִים אוֹכְלִין בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין אוֹכְלִין
פִּירוֹת שְׁבִיעִית בְּטוֹבָה וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים אוֹכְלִין בְּטוֹבָה
וְשְׁלֹא בְטוֹבָה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר חֲלוּף הַדְּבָרִים זֶה מִקּוּלֵי
בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲזִיקֵי בֵּית הֵלֵל:

ג חוֹכְרִין גִּירִין מִן הַגּוֹזִים בְּשְׁבִיעִית אָבֵל לֹא מִיִּשְׂרָאֵל
וּמַחֲזִיקִים יְדֵי גּוֹזִים בְּשְׁבִיעִית אָבֵל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל.
וְשׂוֹאֲלִין בְּשִׁלּוּמֵן מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם:

ד הַמִּדֵּל בְּזִיתִים בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יְגוֹם וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים יִשְׂרָשׁ וּמוֹדִים בְּמַחֲלִיק עַד שֶׁיִּגְזוֹם אִי זֶה הוּא
הַמִּדֵּל אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם הַמַּחֲלִיק שְׁלֹשָׁה זֶה בְּצֵד זֶה בְּמָה

דברים אמורים מתוך שְׁלוֹ. אֲבָל מתוך שֶׁל חֲבִירוֹ. אִף
הַמַּחֲלִיק יִשְׂרָשׁ:

ה' הַמִּבְקִיעַ בְּזִית. לֹא יִחְפּוּהוּ בְּעֶפֶר. אֲבָל מִכֶּסֶה הוּא
בְּאַבְנִים אוֹ בְּקֶשׁ. הַקּוֹצֵץ קוֹרוֹת שְׂקָמָה. לֹא יִחְפּוּהוּ
בְּעֶפֶר. אֲבָל מִכֶּסֶה הוּא בְּאַבְנִים אוֹ בְּקֶשׁ. אִין קוֹצֵצִין
בְּתוֹלֵת שְׂקָמָה בְּשִׁבְעִית. מִפְּנֵי שֶׁהִיא עֲבוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר כְּדֶרֶכָּה אֲסוּר. אֶלָּא אוֹ מַגְבִּיהַ עֲשָׂרָה טַפָּחִים. אוֹ
גוֹמֵם מֵעַל הָאָרֶץ:

י' הַמְזַנֵּב בְּגִפְנִים וְהַקּוֹצֵץ קִנִּים. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר
יִרְחִיק טַפַּח. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר קוֹצֵת כְּדֶרְכּוֹ בְּקֶרְדּוֹם. אוֹ
בַּמַּגֵּל וּבַמְגִירָה. וּבְכֹל מָה שִׁירְצָה. אֵילָן שֶׁנִּפְשַׁח קוֹשְׁרִין
אוֹתוֹ בְּשִׁבְעִית. לֹא שִׁיעֵלָה אֶלָּא שְׁלֹא יוֹסִיף:

י' מֵאִמְתִּי אוֹכְלִין פִּירוֹת הָאֵילָן בְּשִׁבְעִית. הַפָּגִים
מְשִׁיזְרִיחוֹ אוֹכֵל בָּהֶם פֶּתוֹ בַּשָּׂדֶה. בְּחָלוֹ כּוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ.
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם בְּשָׂאֵר שְׁנֵי שָׁבוּעַ. חֵיִיב בַּמַּעֲשָׂרוֹת:

ח' הַבּוֹסֵר מְשֶׁהֵבִיא מִים. אוֹכֵל בּוֹ פֶּתוֹ בַּשָּׂדֶה. הַבָּאִישׁ
כּוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ. וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם בְּשָׂאֵר שְׁנֵי שָׁבוּעַ. חֵיִיב
בַּמַּעֲשָׂרוֹת:

ט' זִיתִּים מְשִׁיכְנִיסוֹ רְבִיעִית לְסָאָה. פּוֹצֵעַ וְאוֹכֵל בַּשָּׂדֶה.
הַכְּנִיסוֹ חֲצִי לֹג. כּוֹתֵשׁ וְסָד בַּשָּׂדֶה. הַכְּנִיסוֹ שְׁלִישׁ. כּוֹתֵשׁ
בַּשָּׂדֶה וְכוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ. וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם. בְּשָׂאֵר שְׁנֵי

שְׁבוּעַ חַיִּיבִים בַּמַּעֲשֵׁרוֹת וְשָׂאֵר כָּל פִּירוֹת הָאֵילָן כְּעוֹנָתָן
לַמַּעֲשֵׁרוֹת כִּד עוֹנָתָן לַשְּׁבִיעִית:

^א מֵאִמְתִּי אֵין קוֹצֵצִין הָאֵילָן בַּשְּׁבִיעִית בֵּית שַׁמַּאי
אוֹמְרִים כָּל הָאֵילָן מְשִׁיזְצִיא בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים הַחֲרוּבִין
מְשִׁישְׁלָשְׁלוּ וְהַגָּפְנִים מְשִׁיגָרְעוּ וְהַזִּיתִים מְשִׁינָצוּ וְשָׂאֵר
כָּל אֵילָן מְשִׁיזְצִיא וְכָל אֵילָן כִּיּוֹן שֶׁבָּא לְעוֹנַת הַמַּעֲשֵׁרוֹת
מוֹתָר לְקוֹצֵצוֹ כִּמָּה יֵהָא בַּזִּית וְלֹא יְקוֹצְנוּ רוֹבַע רֶבֶן
שֶׁמֶעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַכֹּל לְפִי הַזִּית:

פרק ה

בְּנוֹת שׁוּחַ שְׁבִיעִית שְׁלָהֶן שְׁנִיָּה שֶׁהֵן עוֹשׂוֹת לְשִׁלְשׁ
שָׁנִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הַפְּרָסָאוֹת שְׁבִיעִית
שְׁלָהֶן מוֹצָאֵי שְׁבִיעִית שֶׁהֵן עוֹשׂוֹת לְשִׁנֵּי שָׁנִים אָמְרוּ
לֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּנוֹת שׁוּחַ:

^ב הַטּוֹמֵן אֶת הַלוֹף בַּשְּׁבִיעִית רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר לֹא יִפְחוֹת
מִסָּאֲתִים עַד גּוֹבָה שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים וְטַפַּח עָפָר עַל גִּבּוֹ
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים לֹא יִפְחוֹת מֵאַרְבָּעָה קָבִים עַד גּוֹבָה
טַפַּח וְטַפַּח עָפָר עַל גִּבּוֹ וְטוֹמְנוּ בְּמָקוֹם דְּרִיסַת אָדָם:

^ג לוֹף שֶׁעֲבָרָה עָלָיו שְׁבִיעִית רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִם
לָקְטוּ הָעֲנָנִים אֶת עָלָיו לָקְטוּ וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה חֶשְׁבּוֹן
עִם הָעֲנָנִים רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר אִם לָקְטוּ הָעֲנָנִים אֶת עָלָיו
לָקְטוּ וְאִם לֹא אֵין לָעֲנָנִים עָלָיו חֶשְׁבּוֹן:

ד' לוף של ערב שביעית שונכנס לשביעית. וכן בצלים הקיצונים. וכן פואה של עידית. בית שמאי אומרים עוקרין אותן במארופות של עץ. ובית הלל אומרים בקרדומות של מתכת. ומודים בפואה של צלעות. שעוקרין אותה בקרדומות של מתכת:

ה' מאימתי מותר אדם לקח לוף במוצאי שביעית. רבי יהודה אומר מיד. וחכמים אומרים משירבה החדש:

ו' אלו כלים שאין האומן רשאי למכרם בשביעית. מחרישה וכל כליה. העול והמזרה והדקר. אבל מוכר הוא מגל יד ומגל קציר. ועגלה וכל כליה. זה הכלל. כל שמלאכתו מיוחדת לעבירה אסור. לאסור ולהתר מותר:

ז' היוצר מוכר חמשה כדי שמן. וחמשה עשר כדי יין. שכן דרכו להביא מן ההפקר. ואם הביא יותר מכאן. מותר. ומוכר לגוי בארץ. ולישראל בחוצה לארץ:

ח' בית שמאי אומרים לא ימכור לו פרה חורשת בשביעית. ובית הלל מתירין. מפני שהוא יכול לשחטה. מוכר לו פירות (אפילו) בשעת הזרע. ומשאיל לו סאתו. אף על פי שהוא יודע שיש לו גורן. ופורט לו מעות אף על פי שהוא יודע שיש לו פועלים. וכלן בפירוש אסורין:

ט' משאלת אשה לחברתה החשודה על השביעית. נפה. וכברה. ורחים. ותנור. אבל לא תבור. ולא תטחן עמה.

אֵשֶׁת חֵבֶר מִשְׁאֲלָת לְאִשֶּׁת עִם הָאָרֶץ. נָפֶה. וּכְבָּרָה.
וּבִוּרְתָּ וְטוֹחֶנֶת וּמְרַקֶּדֶת עִמָּה. אֲבָל מִשְׁתַּטִּיל אֶת הַמִּים
לֹא תִגַּע אֲצֵלָהּ. שְׁאִין מִחֲזִיקִין יְדֵי עוֹבְרֵי עֲבִירָה. וְכֵלֶן
לֹא אָמְרוּ אֶלָּא מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם. וּמִחֲזִיקִין יְדֵי גוֹיִם
בְּשִׁבְעִית. אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל. וְשׂוֹאֲלִין בְּשִׁלּוּמֵן מִפְּנֵי
דְרָכֵי שְׁלוֹם:

פרק ו

שְׁלֵשׁ אֲרָצוֹת לְשִׁבְעִית. כָּל שֶׁחֲחִזִּיקוּ עוֹלֵי בָּבֶל מֵאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל וְעַד כְּזִיב. לֹא נֶאֱכַל וְלֹא נִעְבְּדוּ. וְכָל
שֶׁחֲחִזִּיקוּ עוֹלֵי מִצְרַיִם מִכְּזִיב וְעַד הַנֶּהָר וְעַד אֲמִנָּה. נֶאֱכַל
אֲבָל לֹא נִעְבְּדוּ. מִן הַנֶּהָר וּמֵאֲמִנָּה וְלִפְנֵים. נֶאֱכַל וְנִעְבְּדוּ:

^א עוֹשִׂין בַּתְּלוּשׁ בְּסוּרְיָא. אֲבָל לֹא בַּמַּחְבֵּר. דְּשִׁין וְזוֹרִין
וְדוֹרְכִין וּמַעֲמִרִין. אֲבָל לֹא קוֹצְרִין וְלֹא בּוֹצְרִין וְלֹא
מוֹסְקִין. כָּלֵל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא כָּל שְׂפִיזָא בּוּ מוֹתֵר
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עוֹשִׂין אוֹתוֹ בְּסוּרְיָא:

^ב בְּצִלִּים שִׁירְדוּ עֲלֵיהֶם גְּשָׁמִים וְצִמְחוּ. אִם הָיוּ הָעֵלִין
שָׁלְהוֹן שְׁחוֹרִין. אֲסוּרִין הוֹרִיקוּ. הָרִי אֵלּוּ מוֹתְרִין. רַבִּי
חֲנִינָא בֶן אֲנָטִיגְנוֹס אָמַר אִם (אֵינָם) יְכוּלִין לְהַתְּלֵשׁ
בְּעֵלִין שָׁלְהוֹן אֲסוּרִין. וּכְנָגַד בֶּן מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית מוֹתְרִין:

ד מאימתי מותר אדם לקח ירק במוצאי שביעית.
משיעשה כיוצא בו עשה הבכיר התר האפיל רבי התיר
לקח ירק במוצאי שביעית מיד:

ה אין מוציאין שמן שרפה ופירות שביעית מהארץ
לחוצה לארץ. אמר רבי שמעון שמעתי בפירוש
שמוציאין לסוריא ואין מוציאין לחוצה לארץ:

ו אין מביאין תרומה מחוצה לארץ לארץ. אמר רבי
שמעון שמעתי בפירוש שמביאין מסוריא ואין מביאין
מחוצה לארץ:

פרק ז

כלל גדול אמרו בשביעית. כל שהוא מאכל אדם
ומאכל בהמה וממין הצובעים ואינו מתקיים
בארץ. יש לו שביעית. ולדמיו שביעית. יש לו ביעור.
ולדמיו ביעור. ואיזה זה עלה הלוף השוטה ועלה
הדנדנה העולשין והכרישין והרגילה ונגז החלב ומאכל
בהמה החוחים והדרדרים וממין הצובעים ספיחי
אסטים וקוצה. יש להם שביעית. ולדמיהן שביעית. יש
להם ביעור. ולדמיהן ביעור:

ב ועוד כלל אחר אמרו. כל שאינו מאכל אדם ומאכל
בהמה וממין הצובעין ומתקיים בארץ. יש לו שביעית.
ולדמיו שביעית. אין לו ביעור ואין לדמיו ביעור. ואיזה זה

עקר הלוף השוטה· ועקר הדגדגה· והעקר בגין· והחלבצין·
והבוכריא· וממין הצובעין· הפואה והרכפא· יש להם
שביעית ולדמיהן שביעית· אין להם ביעור ולא לדמיהן
ביעור· רבי מאיר אומר דמיהן מתבערין עד ראש השנה·
אמרו לו להן אין ביעור· קל וחומר לדמיהן:

ג קליפי רמון והנץ שלו· קליפי אגוזים והגרעינין· יש
להם שביעית ולדמיהן שביעית· הצבע צובע לעצמו· ולא
יצבע בשכר· שאין עושין סחורה בפירות שביעית· ולא
בבכורות· ולא בתרומות· ולא בגבלות· ולא בטרפות· ולא
בשקצים· ולא ברמשים· ולא יהיה לוקח ירקות שדה
ומזכר בשוק· אבל הוא לוקח ובגו מזכר על ידו· לקח
לעצמו והותיר· מותר למכרו:

ד לקח בכור למשטה בגו או לרגל· ולא צריך לו· מותר
למכרו· צדי חיה עופות ודגים· שנודמנו להם מיני טמאין·
מותר למכרו· רבי יהודה אומר אף מי שנתימנה לו לפי
דרכו· לוקח ומזכר· ובלבד שלא תהא אומנותו בכך·
וחכמים אוסרין:

ה לולבי זרדים והחרובין· יש להם שביעית ולדמיהן
שביעית· יש להם ביעור ולדמיהן ביעור· לולבי האלה
והבטנה והאטדין· יש להם שביעית· ולדמיהן שביעית·
אין להם ביעור ולא לדמיהן ביעור· אבל לעלין יש ביעור·
מפני שנושרין מאביהן:

י הוֹרֵד וְהַכְפִּיר וְהִקְטִף וְהִלּוּטִים יֵשׁ לָהֶם שְׁבִיעִית וְלִדְמִיָּהּ
שְׁבִיעִית רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אֵין לִקְטֹף שְׁבִיעִית מִפְּנֵי
שְׁאִינוּ פְּרִי:

י וְרַד חֹדֶשׁ שֶׁכֶּבֶשׂוּ בְשֶׁמֶן יֶשֶׁן יִלְקֹט אֶת הוֹרֵד וַיֶּשֶׁן
בְּחֹדֶשׁ חֵיִיב בְּבִיעוֹר חֲרוּבִים חֲדָשִׁים שֶׁכֶּבֶשׂוּ בֵּין יֶשֶׁן
וַיִּשְׁנִים בְּחֹדֶשׁ חֵיִיבִין בְּבִיעוֹר זֶה הַכֶּלֶל כֹּל שֶׁהוּא בְּנוֹתָן
טַעַם חֵיִיב לִבְעַר מִן שְׁאִינוּ מִינוּ וּמִן בְּמִינוּ כֹּל שֶׁהוּא
שְׁבִיעִית אוֹסֶרֶת כֹּל שֶׁהוּא בְּמִינָהּ וְשֵׁלָא בְּמִינָהּ בְּנוֹתָן
טַעַם:

פרק ח

כָּלֵל גָּדוֹל אָמְרוּ בְּשְׁבִיעִית כֹּל הַמְּיוּחָד לְמֵאֵכֶל אָדָם
אֵין עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלוגָמָא לְאָדָם וְאֵין צָרִיד לֹאמֹר
לְבִהְמָה וְכֹל שְׁאִינוּ מְיוּחָד לְמֵאֵכֶל אָדָם עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ
מְלוגָמָא לְאָדָם אֲבָל לֹא לְבִהְמָה וְכֹל שְׁאִינוּ מְיוּחָד לֹא
לְמֵאֵכֶל אָדָם וְלֹא לְמֵאֵכֶל בְּהֵמָה חֹשֵׁב עָלָיו לְמֵאֵכֶל אָדָם
וְלְמֵאֵכֶל בְּהֵמָה נוֹתֵנִין עָלָיו חוֹמְרֵי אָדָם וְחוֹמְרֵי בְּהֵמָה
חֹשֵׁב עָלָיו לְעֵצִים הָרִי הוּא כְּעֵצִים כְּגוֹן הַסִּיאָה וְהָאֵזוֹב
וְהַקּוֹרְנִית:

ב שְׁבִיעִית נִתְּנָה לְאֵכִילָה וְלִשְׁתִּיָּה וְלִסִּיכָה לְאֵכֹל דְּבַר
שֶׁדִּרְכוֹ לְאֵכֹל (וְלִשְׁתּוֹת דְּבַר שֶׁדִּרְכוֹ לִשְׁתּוֹת) וְלִסּוּד
דְּבַר שֶׁדִּרְכוֹ לִסּוּד לֹא יִסּוּד יִין וְחוֹמֶץ אֲבָל סָד הוּא

אֶת הַשֶּׁמֶן וְכֵן בְּתְרוּמָה וּבִמְעֶשֶׂר שְׁנִי קָל מֵהֶם שְׁבִיעִית
שֶׁנִּתְּנָה לְהַדְלִיקָה הַנֶּר:

ג אין מוכרין פירות שביעית לא במידה ולא במשקל ולא
במנין ולא תאנים במנין ולא ירק במשקל בית שמאי
אומרים אף לא אגדות ובית הלל אומרים את שדרך
לאגוד אותו בבית אוגדין אותו בשוק כגון הכרישין וגן
החלב:

ד האומר לפועל הא לך איסור זה ולקט לי ירק היום שכרו
מותר לקט לי בו ירק היום שכרו אסור לקח מן הנחתום
כפר בפונדיון כשאלקוט ירקות שדה אביא לך מותר
לקח ממנו סתם לא ישלם לו מדמי שביעית שאין פורעין
חוב מדמי שביעית:

ה אין נותנין לא לביר ולא לבלן ולא לספר ולא לספן אבל
נותן הוא לביר לשתות ולכלן הוא נותן מתנת חנם:

ו תאנים של שביעית אין קוצין אותן במוקצה אבל קוצה
הוא בחרבה אין דורכין ענבים בגת אבל דורך הוא
בעריבה ואין עושין זיתים בבד ובקוטב אבל כותש הוא
ומכניס לבודידה רבי שמעון אומר אף טוחן הוא בבית
הבד ומכניס לבודידה:

ז' אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה שלא
יביאנו לידי פסול. רבי שמעון מתיר. ואחרון אחרון נתפש
בשביעית. והפרי עצמו אסור:

ח' אין לוקחים עבדים וקרקעות ובהמה טמאה מדמי
שביעית. ואם לקח יאכל כנגדן. אין מביאין קיני זבים.
וקיני זבות. וקיני יולדות. מדמי שביעית. ואם הביא יאכל
כנגדן. אין סבין כלים בשמן של שביעית. ואם סד יאכל
כנגדו:

ט' עור שסכו בשמן של שביעית. רבי אליעזר אומר ידלק
וחכמים אומרים יאכל כנגדו. אמרו לפני רבי עקיבא.
אומר הִיא רבי אליעזר עור שסכו בשמן של שביעית
ידלק. אמר להם שתוקו לא אומר לכם מה שרבי אליעזר
אומר בו:

י' ועוד אמרו לפניו. אומר הִיא רבי אליעזר האוכל פת
בותרים באוכל בשר חזיר. אמר להם שתוקו לא אומר
לכם מה שרבי אליעזר אומר בו:

יא' מרחץ שהסקה בתבן או בקש של שביעית מותר
לרחוץ בה. ואם מתחשב הוא הרי זה לא ירחץ:

פרק ט

הַפִּיגָם וְהִירְבּוּזִין הַשּׁוּטִים וְהַחֲלָגְלוּגוֹת כּוּסְבָּר
 שְׂבֵהָרִים וְהַכֶּרֶפֶס שְׂבֵנְהָרוֹת וְהַגֶּרְגֵּר שֶׁל
 אֶפְרָפְטוּרִין מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת וְנִלְקָחִין מִכָּל אָדָם בְּשַׁבְּעִית
 שֶׁאֵין כִּיּוֹצֵא בָּהֶם נִשְׁמַר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר סְפִיחֵי חֲרָדֵל
 מוֹתְרִין שֶׁלֹּא נִחְשְׁדוּ עָלֵיהֶן עוֹבְרֵי עֲבִירָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
 אוֹמֵר כָּל הַסְּפִיחִין מוֹתְרִין חוּץ מִסְּפִיחֵי כְּרוֹב שֶׁאֵין
 כִּיּוֹצֵא בָּהֶם בִּירְקוֹת שָׂדֶה וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים כָּל הַסְּפִיחִין
 אֲסוּרִין:

ב שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת לְבִיעוּר יְהוּדָה וְעֵבֶר הִירְדֵּן וְהַגָּלִיל
 וְשֶׁלֹּשׁ שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת לְכָל אַחַת וְאַחַת גָּלִיל הָעֵלְיוֹן וְגָלִיל
 הַתַּחְתּוֹן וְהָעֵמֶק מִכֶּפֶר חֲנַנְיָה וְלַמַּעֲלֹן כָּל שְׂאִינוֹ מִגִּדֵּל
 שְׁקָמִין גָּלִיל הָעֵלְיוֹן וּמִכֶּפֶר חֲנַנְיָה וְלַמַּטָּן כָּל שֶׁהוּא מִגִּדֵּל
 שְׁקָמִין גָּלִיל הַתַּחְתּוֹן וְתַחֲסוּם טְבֵרְיָה הָעֵמֶק וּבִיהוּדָה
 הָהָר הַשְּׂפֵלָה וְהָעֵמֶק וְשִׁפְלַת לֹוד כְּשִׁפְלַת הַדְּרוֹם וְהָהָר
 שֶׁלָּה כְּהַר הַמֶּלֶךְ מִבֵּית חוּרוֹן וְעַד הַיָּם מְדִינָה אַחַת:

ג וְלָמָּה אָמְרוּ שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת שִׁיְהִיו אוֹכְלִין בְּכָל אַחַת
 וְאַחַת עַד שִׁיְכָלָה הָאַחֲרוֹן שְׂבָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר לֹא
 אָמְרוּ שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת אֲלָא בִיהוּדָה וְשֶׁאֵר כָּל הָאֲרָצוֹת
 כְּהַר הַמֶּלֶךְ וְכָל הָאֲרָצוֹת כְּאַחַת לְזִיתִים וְלִתְמָרִים:

ד אוֹכְלִין עַל הַמִּפְקָר אֲבָל לֹא עַל הַשְּׁמוּר רַבִּי יוֹסִי מֵתִיר
 אֵף עַל הַשְּׁמוּר אוֹכְלִין עַל הַטְּפִיחִין וְעַל הַדּוּפְרָא אֲבָל

לא על הסתונגיות. רבי יהודה מתיר כל זמן שבכרו עד שלא יכלה הקיץ:

ה' הפובש שלשה כבשים בחבית אחת. רבי אליעזר אומר אוכלין על הראשון. רבי יהושע אומר אף על האחרון. רבן גמליאל אומר כל שפלה מינו מן השדה יבער מינו מן החבית (והלכה כדבריו). רבי שמעון אומר כל ירק אחד לביעור. אוכלין ברגילה עד שיכלו סגירות מבקעת בית נטופה:

י' המלקט עשבים לחים עד שייבש המתוק. והמגבב ביבש עד שתירד רביעה שניה. עלי קנים. ועלי גפנים. עד שישורו מאביהן. והמגבב ביבש עד שתירד רביעה שניה. רבי עקיבא אומר בכלן עד שתירד רביעה שניה:

י' כיוצא בו המשכיר בית לחבירו עד הגשמים. עד שתירד רביעה שניה. המדר הנאה מחבירו עד הגשמים. עד שתירד רביעה שניה. עד אימתי עניים נכנסין לפרדסות עד שתירד רביעה שניה. מאימתי נהנין ושורפין בתבן ובקש של שביעית. משתירד רביעה שניה:

ה' מי שהיו לו פירות שביעית. והגיע שעת הביעור. מחלק מזון שלש סעודות לכל אחד ואחד. ועניים אוכלין אחר הביעור. אבל לא עשירים דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר אחד עניים ואחד עשירים אוכלין אחר הביעור:

ט מי שֶהָיוּ לוֹ פִּירוֹת שְׁבִיעִית שֶׁנִּפְּלוּ לוֹ בִּירוּשָׁה אוֹ שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ בְּמִתְּנָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יִנָּתְנוּ לְאוֹכְלֵיהֶן. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אֵין הַחוּטָא נִשְׁכָּר אֲלָא יִמְכְּרוּ לְאוֹכְלֵיהֶן. וּדְמִיהֶם יִתְחַלְקוּ לְכָל אָדָם. הָאוֹכֵל מְעִיסֵת שְׁבִיעִית עַד שֶׁלֹּא הוֹרְמָה חֻלְתָּהּ. חֵיִיב מִיתָהּ:

פרק י

שְׁבִיעִית מְשַׁמֶּטֶת אֶת הַמְּלוֹה בְּשֹׁטֶר וְשֹׁלָא בְּשֹׁטֶר. הַקֶּפֶת הַחֲנוּת אֵינָה מְשַׁמֶּטֶת. וְאִם עָשְׂאָה מְלוֹה הָרִי זֶה מְשַׁמֶּטֶת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הָרִאשׁוֹן הָרִאשׁוֹן מְשַׁמֶּט. שְׁכָר שְׁכִיר אֵינוֹ מְשַׁמֶּט. וְאִם עָשְׂאוּ מְלוֹה הָרִי זֶה מְשַׁמֶּט. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל מְלָאכָה שְׁפוֹסְקָת בְּשְׁבִיעִית מְשַׁמֶּטֶת. וְשֹׁאֵינָה פּוֹסְקָת בְּשְׁבִיעִית אֵינָה מְשַׁמֶּטֶת:

ב הַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּה וְחֻלְקָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אִם הָיָה הַחֹדֶשׁ מְעַבֵּר מְשַׁמֶּט. וְאִם לֹא אֵינוֹ מְשַׁמֶּט. הָאוֹנֵס וְהַמְּפִתָּה וְהַמוֹצִיא שֵׁם רָע וְכָל מַעֲשֵׂה בֵּית דִּין אֵינָן מְשַׁמְטִין. הַמְּלוֹה עַל הַמְּשֻׁכּוֹן וְהַמוֹסֵר שְׁטָרוֹתָיו לְבֵית דִּין אֵינָן מְשַׁמְטִין:

ג פְּרוֹזְבוּל אֵינוֹ מְשַׁמֶּט. זֶה אֶחָד מִן הַדְּבָרִים שֶׁהִתְקִין הַלֵּל הַזֶּקֶן. כְּשֶׁרָאָה שֶׁנִּמְנְעוּ הָעָם מִלְּהֻזוֹת זֶה אֶת זֶה. וְעוֹבְרִין עַל מֶה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה הַשְּׁמֵר לְךָ פֶּן יִהְיֶה דְּבָר עִם לְבָבְךָ בְּלִיעַל וְגוֹמֵר. הִתְקִין הַלֵּל פְּרוֹזְבוּל:

ד זהו גופו של פרוזבול מוסר אני לכם איש פלוני ופלוני
הדיינין שבמקום פלוני שכל חוב שיש לי שאגבנו כל
זמן שארצה והדיינים חותמין למטה או העדים:

ה פרוזבול המקדם כשר והמאוחר פסול. שטרי חוב
המקדמים פסולין והמאוחרין כשרים. אחד לזה מחמשה
כותב פרוזבול לכל אחד ואחד. חמשה לזוין מאחד אינו
כותב אלא פרוזבול אחד לכלם:

ו אין כותבין פרוזבול אלא על הקרקע. אם אין לו מזכה
הוא בתוך שדהו כל שהוא. היתה לו שדהו ממשכנת
בעיר כותבים עליה פרוזבול. רבי חוצפית אומר כותבין
לאיש על נכסי אשתו וליתומים על נכסי אפוטרופין:

ז כורת דבורים רבי אליעזר אומר הרי היא כקרקע.
וכותבין עליה פרוזבול. ואינה מקבלת טומאה במקומה.
והרודה ממנה בשבת חייב. וחכמים אומרים אינה
כקרקע ואין כותבין עליה פרוזבול ומקבלת טומאה
במקומה. והרודה ממנה בשבת פטור:

ח המחזיר חוב בשביעית יאמר לו משמט אני. אמר לו אף
על פי כן יקבל ממנו שנאמר וזה דבר השמטה. כיוצא בו
רוצח שגלה לעיר מקלט ורצו אנשי העיר לכבדו. יאמר
להם רוצח אני. אמרו לו אף על פי כן יקבל מהם שנאמר
וזה דבר הרוצח:

ט המַחְזִיר חֹבב בְּשִׁבְעֵית רֹיחַ חֲכָמִים נוֹחָה הַיִּמָּנוּ הַלוֹוָה
 מִן הַגֵּר שֶׁנִּתְגִּירוּ בָּנָיו עִמּוֹ לֹא יִחְזִיר לְבָנָיו. וְאִם הֶחְזִיר
 רֹיחַ חֲכָמִים נוֹחָה הַיִּמָּנוּ כָּל הַמְטִלְטָלִים נִקְנִין בְּמִשְׁכָּה
 וְכָל הַמְקַיִּים אֶת דְּבָרוֹ רֹיחַ חֲכָמִים נוֹחָה הַיִּמָּנוּ: סליק

מסכת תרומה

פרק א

חמשה לא יתרמוּוּ וְאִם תִּרְמוּ אֵין תְּרוּמָתָן תְּרוּמָהּ.
הַחֵרֶשׁ וְהַשּׁוֹטָה וְהַקָּטָן וְהַתּוֹרֵם אֶת שְׂאִינוֹ
שְׁלוֹ. נִכְרִי שֶׁתִּרְם אֶת שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֶפִּילוֹ בְּרִשּׁוֹת אֵין
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה:

בַּחֵרֶשׁ הַמַּדְבֵּר וְאִינוֹ שׁוֹמֵעַ לֹא יִתְרוֹם וְאִם תִּרְם תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. חֵרֶשׁ שֶׁדִּבֶּר בּוֹ חֻכָּמִים בְּכָל מָקוֹם. שְׂאִינוֹ לֹא
שׁוֹמֵעַ וְלֹא מַדְבֵּר:

גַּקָּטָן שֶׁלֹּא הֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם עַד שֶׁלֹּא בָּא לְעֹנֶת נְדָרִים אֵין
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה וּמִשְׁבָּא לְעֹנֶת נְדָרִים תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה:

דִּאֵין תּוֹרְמִין זִיתִּים עַל הַשֶּׁמֶן וְלֹא עֲנָבִים עַל הַיַּיִן וְאִם
תִּרְמוּ בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים תְּרוּמַת עֲצָמָן בָּהֶם. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים אֵין תְּרוּמָתָן תְּרוּמָה:

הִאֵין תּוֹרְמִין מִן הַלֵּקֶט וּמִן הַשִּׁכְחָה וּמִן הַפֶּאֶה וּמִן
הַהֶפְקֵר. וְלֹא מִמַּעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן (שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ) וְלֹא
מִמַּעֲשֵׂר שֵׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ (שֶׁנִּפְדּוּ) וְלֹא מִן הַחֵיִיב עַל הַפֶּטוּר
וְלֹא מִן הַפֶּטוּר עַל הַחֵיִיב. וְלֹא מִן הַתְּלוּשׁ עַל הַמִּחְבֵּר
וְלֹא מִן הַמִּחְבֵּר עַל הַתְּלוּשׁ וְלֹא מִן הַחֹדֶשׁ עַל הַיֶּשֶׁן וְלֹא
מִן הַיֶּשֶׁן עַל הַחֹדֶשׁ. וְלֹא מִפִּירוֹת הָאָרֶץ עַל פִּירוֹת חוּצָה

לְאָרֶץ וְלֹא מִפִּירוֹת חוּצָה לְאָרֶץ עַל פִּירוֹת הָאָרֶץ. וְאִם
תִּרְמוּ אֵין תְּרוֹמָתָן תְּרוּמָה:

י חֲמִשָּׁה לֹא יִתְּרוּ וְאִם תִּרְמוּ תְּרוֹמָתָן תְּרוּמָה. הָאֵלֶם
וְהַשְּׂכֹּר וְהָעֶרֶם וְהַסּוֹמֵא וּבַעַל קָרִי לֹא יִתְּרוּ וְאִם
תִּרְמוּ תְּרוֹמָתָן תְּרוּמָה:

י אין תִּזְרִימִין לֹא בְּמִדָּה וְלֹא בְּמִשְׁקָל וְלֹא בְּמִנְיָן. אֲבָל
תִּזְרִים הוּא אֶת הַמִּדּוּד וְאֶת הַשְּׁקוּל וְאֶת הַמִּנּוּי. אֵין
תִּזְרִימִין בְּסֵל וּבִקְפָּה שֶׁהֵם שֶׁל מִדָּה. אֲבָל תִּזְרִים הוּא בָּהֶן
חֲצִיין וְשְׁלִישֵׁין. לֹא יִתְּרוּם בְּסֵאָה חֲצִיָּה. שְׁחֲצִיָּה מִדָּה:

י"א אין תִּזְרִימִין שֶׁמֶן עַל זֵיתִים הַנִּכְבָּשִׁין וְלֹא יֵין עַל עֲנָבִים
הַנִּדְרָכוֹת. וְאִם תִּרְם תְּרוֹמָתוֹ תְּרוּמָה וַיִּחְזֹר וַיִּתְּרוּם.
הָרֵאשׁוֹנָה מִדְּמַעַת בְּפָנֶי עֲצָמָה וַחֲיִיבִין עָלֶיהָ חוֹמֶשׁ אֲבָל
לֹא שְׁנֵיָה:

י"ב וְתִזְרִימִין שֶׁמֶן עַל זֵיתִים הַנִּכְבָּשִׁין. וַיֵּין עַל עֲנָבִים לַעֲשׂוֹתָן
צְמוּקִין. הָרִי שֶׁתִּרְם שֶׁמֶן עַל זֵיתִים לְאֲכִילָה וְזֵיתִים עַל
זֵיתִים לְאֲכִילָה וַיֵּין עַל עֲנָבִים לְאֲכִילָה וְעֲנָבִים עַל עֲנָבִים
לְאֲכִילָה. וְנִמְלֵךְ לְדוֹרְכָן. אֵינוֹ צָרִיךְ לְתִרּוֹם:

י"ג אין תִּזְרִימִין מִדְּבַר שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. עַל דְּבַר שֶׁלֹּא
נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. וְלֹא מִדְּבַר שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. עַל
דְּבַר שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. וְלֹא מִדְּבַר שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ

עַל דְּבַר שְׁלֹא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. וְאִם תִּרְמוּ תְּרוּמָתָן
תְּרוּמָה:

פרק ב

אֵין תּוֹרְמִין מִטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא. וְאִם תִּרְמוּ תְּרוּמָתָן
תְּרוּמָה. בְּאַמֶּת אָמְרוּ הָעֵגוּל שֶׁל דְּבִילָה שֶׁנִּטְמָא
מִקְצָתוֹ. תּוֹרֵם מִן הַטְּהוֹר שֵׁישׁ בּוֹ עַל הַטָּמֵא שֵׁישׁ בּוֹ.
וְכֵן אֲגִידָה שֶׁל יֶרֶק וְכֵן עֵרְמָה. הָיוּ שְׁנֵי עֵגוּלִין שְׁתֵּי אֲגִדּוֹת.
שְׁתֵּי עֵרְמוֹת. אַחַת טָמְאָה וְאַחַת טְהוֹרָה. לֹא יִתְרוֹם מִזֶּה
עַל זֶה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תּוֹרְמִין מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא:

^ב אֵין תּוֹרְמִין מִן הַטָּמֵא עַל הַטְּהוֹר. וְאִם תֵּרֵם שׁוֹיֵג
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וּמִזִּיד לֹא עָשָׂה כָּלוּם. וְכֵן בֶּן לֹוי שֶׁהָיָה
לּוֹ מַעֲשֵׂר טָבֵל הָיָה מִפְּרִישׁ עָלָיו וְהוֹלִיךְ. שׁוֹיֵג מִה שֶׁעָשָׂה
עָשׂוּי. מִזִּיד לֹא עָשָׂה כָּלוּם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עִם הָיָה יוֹדֵעַ
בּוֹ בַּתְּחִלָּה. אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוֹיֵג לֹא עָשָׂה כָּלוּם:

^ג הַמְטָבִיל כָּלִים בְּשַׁבַּת שׁוֹיֵג יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם. מִזִּיד לֹא
יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם. הַמַּעֲשֵׂר וְהַמְבִּשֵׁל בְּשַׁבַּת. שׁוֹיֵג יֹאכֵל.
מִזִּיד לֹא יֹאכֵל. הַנוֹטֵעַ בְּשַׁבַּת. שׁוֹיֵג יִקְיִים. מִזִּיד יַעֲקוֹר
וּבְשִׁבְעִית בֵּין שׁוֹיֵג בֵּין מִזִּיד יַעֲקוֹר:

^ד אֵין תּוֹרְמִין מִמֵּין עַל שְׁאִינוּ מִינוֹ. וְאִם תֵּרֵם אֵין תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. כָּל מִין חֲטִים אֶחָד. כָּל מִין תְּאֵנִים וּגְרוֹגְרוֹת
וְדְבִילָה אֶחָד. וְתוֹרֵם מִזֶּה עַל זֶה. כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ כֶּהֵן

תוֹרֵם מִן הַיָּפָה וְכָל מְקוֹם שֶׁאֵין כָּהֵן תוֹרֵם מִן הַמִּתְקַיִּים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם הוּא תוֹרֵם מִן הַיָּפָה:

ה' תוֹרֵם מִן בָּצֵל קָטָן שָׁלֵם וְלֹא חֲצִי בָצֵל גָּדוֹל. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר לֹא כִּי אֶלָּא חֲצִי בָצֵל גָּדוֹל. וְכֵן הָיָה רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר תוֹרֵם מִן בָּצֵלִים מִבְּנֵי הַמִּדִּינָה עַל הַכּוֹפְרִים. אֲבָל
לֹא מִן הַכּוֹפְרִים עַל בְּנֵי הַמִּדִּינָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֵכֶל
פּוֹלִיטִיקוֹן:

י' וְתוֹרֵם מִן זֵיתֵי שֶׁמֶן עַל זֵיתֵי כֶּבֶשׂ. וְלֹא זֵיתֵי כֶּבֶשׂ עַל
זֵיתֵי שֶׁמֶן. וַיֵּין שְׂאִינוֹ מִבֶּשֶׁל עַל הַמִּבְשָׁל. וְלֹא מִן הַמִּבְשָׁל
עַל שְׂאִינוֹ מִבֶּשֶׁל. זֶה הַכֹּל כֹּל שֶׁהוּא כִּלְאִים בַּחֲבִירוֹ
לֹא יִתְרוֹם מִזֶּה עַל זֶה. אֲפִילוּ מִן הַיָּפָה עַל הָרַע. וְכָל
שְׂאִינוֹ כִּלְאִים בַּחֲבִירוֹ תוֹרֵם מִן הַיָּפָה עַל הָרַע. אֲבָל לֹא
מִן הָרַע עַל הַיָּפָה. וְאִם תָּרַם מִן הָרַע עַל הַיָּפָה תִּרְוַמְתּוּ
תִּרְוַמָּה. חוּץ מִן הַזֹּנִין עַל הַחֲטִים שֶׁאֵינָן אֲכָלִי. וְהַקִּישׁוֹת.
וְהַמִּלְפָּפוֹן מִן אֶחָד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁנֵי מִינִין:

פרק ג

הַתּוֹרֵם קִישׁוֹת וְנִמְצָאת מָרָה אֲבֵטִיחַ וְנִמְצָאת
 סְרוּחָה תְּרוּמָה וַיַּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם הַתּוֹרֵם חֲבִית
 שֶׁל יֵין וְנִמְצָאת שֶׁל חוֹמֶץ אִם יָדוּעַ שֶׁהִיָּתָה שֶׁל חֶמֶץ עַד
 שֶׁלֹּא תִרְמָה אֵינָה תְּרוּמָה אִם מִשְׁתַּרְמָה הִחְמִיצָה הָרִי
 זֶה תְּרוּמָה אִם סִפֵּק תְּרוּמָה וַיַּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם הָרֹאשׁוֹנָה
 אֵינָה מִדְּמַעַת בִּפְנֵי עֲצָמָה וְאֵין חִיבִין עָלֶיהָ חוֹמֶשׁ וְכֵן
 הַשְּׁנִיָּה:

^א נִפְלָה אַחַת מֵהֶן לְתוֹךְ הַחֹלִין אֵינָה מִדְּמַעַתֵּן נִפְלָה
 שְׁנִיָּה לְמָקוֹם אַחֵר אֵינָה מִדְּמַעַתֵּן נִפְלוּ שְׁתֵּיָּהֶן לְמָקוֹם
 אֶחָד מִדְּמַעוֹת פְּקֻטָּנָה שֶׁבִּשְׁתֵּיָּהֶן:

^ג הַשְּׁתֵּפִין שֶׁתִּרְמוּ זֶה אַחֵר זֶה רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 תְּרוּמַת שְׁנֵיהֶם תְּרוּמָה וְחֲכָמִים אוֹמְרִים תְּרוּמַת הָרֹאשׁוֹן
 תְּרוּמָה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם תֵּרַם הָרֹאשׁוֹן כְּשִׁיעוֹר אֵין
 תְּרוּמַת הַשְּׁנִי תְּרוּמָה וְאִם לֹא תֵּרַם הָרֹאשׁוֹן כְּשִׁיעוֹר
 תְּרוּמַת הַשְּׁנִי תְּרוּמָה:

^ד בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּשֵׁלֹא דְבַר אֲבָל הִרְשָׁה אֶת בֶּן
 בֵּיתוֹ אוֹ אֶת עַבְדּוֹ אוֹ אֶת שִׁפְחָתוֹ לְתֵרוֹם תְּרוּמָתוֹ
 תְּרוּמָה בָּטֹל עִם עַד שֶׁלֹּא תֵּרַם בָּטֹל אֵין תְּרוּמָתוֹ
 תְּרוּמָה וְאִם מִשְׁתַּרְם בָּטֹל תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה הַפּוֹעֲלִים
 אֵין לָהֶם רְשׁוֹת לְתֵרוֹם חוּץ מִן הַדְּרוּכוֹת שֶׁהֵן מִטְמְאִין
 אֶת הַגֶּת מִיָּד:

ה האומר תרומת הפרי זה בתוכו. ומעשרותיו בתוכו תרומת מעשר זה בתוכו. רבי שמעון אומר קרא שם. וחכמים אומרים עד שיאמר בצפוננו או בדרומו. רבי אלעזר חסמא אומר האומר תרומת הפרי ממנו עליו קרא שם. רבי אליעזר בן יעקב אומר האומר עשור מעשר זה עשוי תרומת מעשר עליו קרא שם:

י המקדים תרומה לבכורים מעשר ראשון לתרומה. מעשר שני לראשון. אף על פי שהוא עובר בלא תעשה. מה שעשה עשוי. שנאמר מלאתך ודמעך לא תאחר:

י ומנין שיקדימו הבכורים לתרומה. זה קרוי תרומה וראשית. וזה קרוי תרומה וראשית. אלא יקדימו הבכורים שהן בכורים לכל. ותרומה לראשון שהיא ראשית. מעשר ראשון לשני שיש בו ראשית:

י המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר. מעשר ואמר תרומה. עולה ואמר שלמים. שלמים ואמר עולה. שאיני נכנס לבית זה ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה. לא אמר כלום עד שיהו פיו ולבו שוין:

ט הנכרי והביתאי. תרומתן תרומה. ומעשרותיהן מעשר. וחקדשן הקדש. רבי יהודה אומר אין לנכרי כרם רבעי. וחכמים אומרים יש לו. תרומת הנכרי מדמעת וחיובין עליה חמש. ורבי שמעון פוטר:

פרק ד

הַמִּפְּרִישׁ מִקְצֵת תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת מוֹצִיא מִמֶּנּוּ
תְּרוּמָה עָלָיו. אָבֵל לֹא לְמָקוֹם אַחֵר. רַבִּי
מֵאִיר אוֹמֵר אֵף מוֹצִיא הוּא לְמָקוֹם אַחֵר תְּרוּמָה
וּמַעֲשָׂרוֹת:

^ב מִי שֶׁהָיוּ פִּירוֹתָיו בַּמְּגוּרָה וְנָתַן סָאָה לְבֶן לֵוִי וְסָאָה לְעָנִי.
מִפְּרִישׁ עַד שְׁמוֹנֶה סָאִין וְאוֹכְלֵן דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים אֵינוֹ מִפְּרִישׁ אֲלֵא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

^ג שִׁיעוֹר תְּרוּמָה עֵין יָפָה אֶחָד מֵאַרְבָּעִים. בֵּית שְׁמַאי
אוֹמְרִים מְשֻׁלָּשִׁים. וְהַבְּנוֹנִית מְחֻמָּשִׁים. וְהֶרְעָה מְשֻׁשִׁים.
תָּרֵם וְעָלָה בִּידוֹ אֶחָד מְשֻׁשִׁים תְּרוּמָה וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְתָרוּם.
חֲזַר וְהוֹסִיף חֵיִב בַּמַּעֲשָׂרוֹת. עָלָה בִּידוֹ מְשֻׁשִׁים וְאֶחָד
תְּרוּמָה וַיַּחֲזוֹר וַיִּתְרוֹם. כִּמוֹ שֶׁהוּא לְמוֹד בַּמָּדָה וּבַמִּשְׁקָל
וּבַמִּנְיָן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף שְׁלֹא מִן הַמוֹקֵף:

^ד הָאוֹמֵר לְשְׁלוּחוֹ צֵא וּתְרוֹם. תּוֹרֵם כְּדַעְתּוֹ שֶׁל בַּעַל
הַבֵּית. אִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ דַּעְתּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית תּוֹרֵם כַּבִּינוֹנִית.
אַחַת מְחֻמָּשִׁים. פָּחַת עֲשָׂרָה אוֹ הוֹסִיף עֲשָׂרָה תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. אִם נִתְכַּוֵּן לְהוֹסִיף אֶפִּילוֹ אַחַת אֵין תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה:

^ה הַמִּרְבֵּה בַתְּרוּמָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֶחָד מֵעֲשָׂרָה
כְּתוּרֹמַת מַעֲשֵׁר. יֵתֵר מִכָּאן יַעֲשֶׂנָה תְּרוּמַת מַעֲשֵׁר

למקום אחר. רבי ישמעאל אומר מחצה חולין ומחצה תרומה. רבי טרפון ורבי עקיבא אומרים עד שישיר שם חולין:

^י בשלשה פרקים משערים את הכלכלה בבכורות ובסיפות ובאמצע הקיץ. המונה משבח והמודד משבח ממנו. והשוקל משבח משלשתן:

^י רבי אליעזר אומר תרומה עולה באחד ומאה. רבי יהושע אומר במאה ועוד. ועוד זה אין לו שיעור. רבי יוסי בן משולם אומר ועוד קב למאה סאה. שתות למדמע:

^ה רבי יהושע אומר תאנים שחורות מעלות את הלבנות. והלבנות מעלות את השחורות. עגולי דבילה הגדולים מעלים את הקטנים והקטנים מעלים את הגדולים. העגולים מעלים את המלבנים והמלבנים מעלים את העגולים. רבי אליעזר אוסר. ורבי עקיבא אומר בידוע מה נפלה אין מעלות זו את זו. וכשאינו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו:

^ט כיצד חמשים תאנים שחורות וחמשים לבנות. נפלה שחורה. שחורות אסורות והלבנות מתרות. נפלה לבנה. לבנות אסורות ושחורות מתרות. כשאנו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו. ובזו רבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מקל:

י' ובזו רבי אליעזר מקל ורבי יהושע מחמיר. בדורס ליטרא קציעות על פי הכד ואינו יודע אי זו היא. רבי אליעזר אומר רואין אותן כאלו הם פרודות והתחתונות מעלות את העליונות. רבי יהושע אומר לא תעלה. עד שיהיו שם מאה כדים:

י" סאה תרומה שנפלה על פי מגורה וקפאה. רבי אליעזר אומר אם יש בקפוי (מאה סאה) תעלה באחד ומאה. רבי יהושע אומר לא תעלה. סאה תרומה שנפלה על פי מגורה יקפאנה. ואם בן למה אמרו תרומה עולה באחת ומאה בשאינו ידוע אם בלולות הן או לאין נפלה:

י"ב שתי קופות ושתי מגורות שנפלה סאה תרומה לתוך אחת מהם. ואין ידוע לאיזו מהן נפלה. מעלות זו את זו. רבי שמעון אומר אפילו הם בשתי עיירות מעלות זו את זו:

י"ג אמר רבי יוסי מעשה בא לפני רבי עקיבא בחמשים אגדות של ירק שנפלה אחת מהן לתוכן חציה תרומה. ואמרתי לפניו תעלה. לא שהתרומה עולה בחמשים ואחד. אלא שהיו שם מאה ושני חצאים:

פרק ה

סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְלָה לַפְּחוֹת מִמָּאָה חוֹלִין. אוֹ
 לְמַעַשְׂרֵי רֵאשׁוֹן. אוֹ לְמַעַשְׂרֵי שְׁנִי אוֹ לְהִקְדָּשׁ בֵּין
 טְמֵאִין בֵּין טְהוֹרִים יִרְקָבוּ. וְאִם טְהוֹרָה הֵיְתָה אוֹתָהּ
 הַסָּאָה יִמָּכְרוּ לַכֹּהֲנִים בְּדָמֵי תְּרוּמָה. חוּץ מִדָּמֵי אוֹתָהּ
 סָאָה. וְאִם לְמַעַשְׂרֵי רֵאשׁוֹן נִפְלָה יִקְרָא שֵׁם לְתְּרוּמַת
 מַעַשֵׁר. וְאִם לְמַעַשְׂרֵי שְׁנִי אוֹ לְהִקְדָּשׁ נִפְלָה הָרִי אֵלָיו יִפְדּוּ.
 וְאִם טְמֵאִים הָיוּ אוֹתָן הַחוֹלִין יֵאָכְלוּ נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת
 אוֹ יִלוּשׁוּ בְּמֵי פִירוֹת אוֹ יִתְחַלְקוּ לְעֶסוֹת. כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 בְּמָקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה:

^א סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְלָה לְתוֹךְ מָאָה חוֹלִין טְהוֹרִין.
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תִּירוֹם וְתִשְׂרֹף שְׁאֵנִי אוֹמֵר סָאָה
 שֶׁנִּפְלָה הִיא סָאָה שֶׁעָלְתָהּ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים תַּעֲלֶה
 וְתֵאָכֵל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת אוֹ תִלוּשׁ בְּמֵי פִירוֹת. אוֹ
 תִתְחַלֵּק לְעֶסוֹת כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּמָקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה:

^ב סָאָה תְּרוּמָה טְהוֹרָה שֶׁנִּפְלָה לְמָאָה חוֹלִין טְמֵאִין תַּעֲלֶה
 וְתֵאָכֵל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת. אוֹ תִלוּשׁ בְּמֵי פִירוֹת אוֹ
 תִתְחַלֵּק לְעֶסוֹת כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּמָקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה:

^ג סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְלָה לְמָאָה סָאָה תְּרוּמָה
 טְהוֹרָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹסְרִים וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. אָמְרוּ בֵּית
 הֵלֵל לְבֵית שְׁמַאי הוֹאִיל וְטְהוֹרָה אֲסוּרָה לְזָרִים וְטְמֵאָה
 אֲסוּרָה לַכֹּהֲנִים. מֵה טְהוֹרָה עוֹלָה אַף טְמֵאָה תַּעֲלֶה.

אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי לֹא אִם הָעָלוּ הַחֹלִין הַקָּלִים
הַמִּתְרִין לְזָרִים אֶת הַטְּהוֹרָה תַּעֲלֶה תְּרוּמָה הַחֲמוּרָה
הָאֲסוּרָה לְזָרִים אֶת הַטְּמֵאָה לְאַחַר שֶׁהוּדוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר תְּרוּם וְתִשְׂרֹף וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֲבָדָה בְּמִיעוּטָהּ:

^ה סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה הַגְּבִיָּה וְנִפְלָה לְמָקוֹם
אַחֵר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִדְּמַעַת כְּתְּרוּמָה וְדָאִי וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים אֵינָה מִדְּמַעַת אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

^י סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְפָחוֹת מֵמֵאָה וְנִדְמָעוּ וְנִפְלָה
מִן הַמְּדוּמָע לְמָקוֹם אַחֵר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִדְּמַעַת
כְּתְּרוּמָה וְדָאִי וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין הַמְּדוּמָע מִדְּמַעַת אֶלָּא
לְפִי חֲשָׁבוֹן וְאֵין הַמְּחַמֵּץ מְחַמֵּץ אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן וְאֵין
הַמֵּים שְׂאוּבִים פּוֹסְלִים אֶת הַמָּקוֹה אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

^י סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה הַגְּבִיָּה וְנִפְלָה אַחֲרֶת
הַגְּבִיָּה וְנִפְלָה אַחֲרֶת הָרִי זֶה מִתְּרַת עַד שֶׁתִּרְבֶּה תְּרוּמָה
עַל הַחֹלִין:

^ח סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה וְלֹא הִסְפִּיק לְהַגְבִּיָּהּ עַד
שֶׁנִּפְלָה אַחֲרֶת הָרִי זֶה אֲסוּרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מַתִּיר:

^ט סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה וְטַחֲנָן וּפָחַתוּ בְּשֵׁם
שֶׁפָּחַתוּ הַחֹלִין כִּד פָּחַתָּה הַתְּרוּמָה וּמִתָּר סָאָה תְּרוּמָה
שֶׁנִּפְלָה לְפָחוֹת מֵמֵאָה וְטַחֲנָן וְהוֹתִירוּ בְּשֵׁם שֶׁהוֹתִירוּ
הַחֹלִין כִּד הוֹתִירָה הַתְּרוּמָה וְאֲסוּר אִם יָדוּעַ שֶׁהַחֲטִים

שֶׁל חוֹלִין יָפוֹת מִשָּׁל תְּרוּמָה מִתָּרִי סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה
לְפָחוֹת מִמָּאָה וְאַחֲרֵי כֵן נִפְלוּ שֵׁם חוֹלִין אִם שׁוּגַג מִתָּרִי
וְאִם מִזִּיד אָסוּר:

פרק ו

הָאוֹכֵל תְּרוּמָה שׁוּגַג מִשָּׁלִם קֶרֶן וְחוֹמֶשׁ אֶחָד הָאוֹכֵל
וְאֶחָד הַשּׁוֹתֶה וְאֶחָד הַסֹּדֵף אֶחָד תְּרוּמָה טְהוֹרָה
וְאֶחָד תְּרוּמָה טְמֵאָה מִשָּׁלִם חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה אֵינוֹ
מִשָּׁלִם תְּרוּמָה אֵלָּא חוֹלִין מִתְקַנִּים וְהֵם נַעֲשִׂין תְּרוּמָה
וְהַתְּשׁוּמִין תְּרוּמָה אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֹל אֵינוֹ מוֹחֵל:

^א בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁאֵכְלָה תְּרוּמָה וְאַחֲרֵי כֵן נִשְׁאֵת לַכֹּהֵן אִם
תְּרוּמָה שְׁלֵא זָכָה בָּהּ כֹּהֵן אֵכְלָה מִשְׁלֶמֶת קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה
לְעֶצְמָהּ וְאִם תְּרוּמָה שֶׁזָּכָה בָּהּ כֹּהֵן אֵכְלָה מִשְׁלֶמֶת קֶרֶן
לְבָעָלִים וְחֲמִשָּׁה לְעֶצְמָהּ מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הָאוֹכֵל תְּרוּמָה
מִשָּׁלִם קֶרֶן לְבָעָלִים וְחֲמִשָּׁה לְכֹל מִי שִׁירָצָה:

^ב הַמֵּאֲכִיל אֶת פּוֹעֲלָיו וְאֶת אוֹרְחָיו תְּרוּמָה הוּא מִשָּׁלִם
אֶת הַקֶּרֶן וְהֵם מְשַׁלְּמִין אֶת הַחֲמִשָּׁה דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים הֵם מְשַׁלְּמִין קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה וְהוּא מִשָּׁלִם
לָהֶם דְּמֵי סְעוּדָתָן:

^ג הַגּוֹנֵב תְּרוּמָה וְלֹא אֵכְלָה מִשָּׁלִם תְּשְׁלוּמֵי כָּפָל דְּמֵי
תְּרוּמָה אֵכְלָה מִשָּׁלִם שְׁנֵי קָרְנִים וְחֲמִשָּׁה קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה מִן

החולין. וקרן דמי תרומה. גנב תרומת הקדש ואכלה
משלם שני חומשין וקרן. שאין בהקדש תשלומי כפל:

ה אין משלמין מן הלקט ומן השכחה ומן הפאה ומן
ההפקר ולא ממעשר ראשון (שנטלה תרומתו) ולא
ממעשר שני והקדש (שנפדו). שאין הקדש פודה את
הקדש דברי רבי מאיר. וחכמים מתירין באלו:

י רבי אליעזר אומר משלמין ממין על שאינו מינו ובלבד
שישלם מן היפה על הרע. ורבי עקיבא אומר אין משלמין
אלא ממין על מינו לפיכך אם אכל קשואין של ערב
שביעית. ימתין לקשואין של מוצאי שביעית וישלם מהם.
ממקום שרבי אליעזר מקל משם רבי עקיבא מחמיר.
שנאמר ונתן לכהן את הקדש כל שהוא ראוי להיות
קדש דברי רבי אליעזר. ורבי עקיבא אומר ונתן לכהן
את הקדש קדש שאכל:

פרק ז

הַאוֹכֵל תְּרוּמָה מְזִיד מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם
אֶת הַחֲמֵשׁ הַתְּשֻׁלוּמִין חוֹלִין אִם רָצָה הַכֹּהֵן
לְמַחֹל מוֹחֵל:

בַּת כֹּהֵן שֶׁנִּשְׁאָת לְיִשְׂרָאֵל וְאַחֵר בֶּדֶךְ אָכְלָה תְּרוּמָה
מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינָה מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַחֲמֵשׁ וּמִיתְתָּהּ
בְּשָׂרִיפָה נִשְׂאָת לְאַחֵד מִכָּל הַפְּסוּלִין מְשַׁלֶּמֶת קֶרֶן
וְחֲמֵשׁ וּמִיתְתָּהּ בְּחֶנֶק דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְחֻכְמִים אוֹמְרִים
זוֹ זוֹ מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינָן מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַחֲמֵשׁ
וּמִיתְתָּן בְּשָׂרִיפָה:

הַמֵּאֲכִיל אֶת בָּנָיו קֹטְנִים וְאֵת עֲבָדָיו בֵּין גְּדוּלִים בֵּין
קֹטְנִים הַאוֹכֵל תְּרוּמָה חוּצָה לָאָרֶץ וְהַאוֹכֵל פְּחוֹת מְבוֹיֹת
תְּרוּמָה מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמֵשׁ
וְהַתְּשֻׁלוּמִין חוֹלִין אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֹל מוֹחֵל:

זֶה הַכֹּל כָּל הַמְּשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמֵשׁ הַתְּשֻׁלוּמִין תְּרוּמָה
אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֹל אֵינוֹ מוֹחֵל וְכָל הַמְּשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן
וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמֵשׁ הַתְּשֻׁלוּמִין חוֹלִין אִם רָצָה הַכֹּהֵן
לְמַחֹל מוֹחֵל:

שְׁתֵּי קוֹפּוֹת אַחַת שֶׁל תְּרוּמָה וְאַחַת שֶׁל חוֹלִין שֶׁנִּפְלָה
סָאָה תְּרוּמָה לְתוֹךְ אַחַת מֵהֶם וְאֵין יָדוּעַ לְאִיזוֹ מֵהֶן נִפְלָה
הִרִי אֲנִי אוֹמֵר לְתוֹךְ שֶׁל תְּרוּמָה נִפְלָה אֲבָל אִם אֵין יָדוּעַ

אי זו היא של תרומה ואי זו היא של חולין אכל אחת מהן
 פטור והשנייה נזהג בה בתרומה וחיבת בחלה דברי
 רבי מאיר רבי יוסי פוטר אכל אחר את השנייה פטור
 אכל אחד את שתיהן משלם כקטנה שבשתיהן:

י נפלה אחת מהן לתוך החולין אינה מדמעתן והשנייה
 נזהג בה בתרומה וחיבת בחלה דברי רבי מאיר ורבי
 יוסי פוטר נפלה שנייה למקום אחר אינה מדמעתן נפלו
 שתיהן למקום אחד מדמעות כקטנה שבשתיהן:

י זרע את אחת מהן פטור והשנייה נזהג בה בתרומה
 וחיבת בחלה דברי רבי מאיר ורבי יוסי פוטר זרע אחר
 את השנייה פטור זרע אחד את שתיהן בדבר שזרעו
 כלה מותר ובדבר שאין זרעו כלה אסור:

פרק ח

האשה שהיתה אוכלת בתרומה באו ואמרו לה
 מת בעליך או גרשך וכן העבד שהיה אוכל
 בתרומה ובאו ואמרו לו מת רבך או מכרך לישראל
 או נתנד במתנה או עשאך בן חורין וכן כהן שהיה
 אוכל בתרומה ונודע שהוא בן גרושה או בן חלוצה רבי
 אליעזר מחייב קרן וחמש ורבי יהושע פוטר היה עומד
 ומקריב על גבי המזבח ונודע שהוא בן גרושה או בן
 חלוצה רבי אליעזר אומר כל הקרבנות שהקריב על גבי

הַמִּזְבֵּחַ פְּסוּלִים. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ מְכַשִּׁיר. נֹדֵעַ שֶׁהוּא בֶּעַל
מוֹם עֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה:

ב' וְכֻלָּם שֶׁהֵיְתָה תְּרוּמָה בְּתוֹךְ פִּיָּהֶם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר
יִבְלְעוּ. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר יִפְלוּטוּ. אָמְרוּ לוֹ נִטְמָאתָ
וְנִטְמָאת תְּרוּמָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יִבְלַע. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ
אוֹמֵר יִפְלוּט. טָמֵא הָיִיתָ וְטָמְאָה הֵיְתָה תְּרוּמָה. אוֹ נֹדֵעַ
שֶׁהוּא טָבֵל. וְנִמְעָשׂר רֵאשׁוֹן שְׁלֹא נִטְלָה תְּרוּמָהּ. וְנִמְעָשׂר
שֵׁנִי וְהִקְדָּשׁ שְׁלֹא נִפְדּוּ. אוֹ שְׁטַעַם טַעַם פֶּשֶׁשׁ לְתוֹךְ פִּיו.
הֲרִי זֶה יִפְלוּט:

ג' הִיָּה אוֹכֵל בְּאֶשְׁכּוֹל. וְנִכְנַס מִן הַגֶּנֶה לְחֹצֵר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר יִגְמֹר. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר לֹא יִגְמֹר. חֲשִׁיכָה לַיְלִי
שִׁבְתָּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יִגְמֹר. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר לֹא
יִגְמֹר:

ד' יֵין שֶׁל תְּרוּמָה שֶׁנִּתְגַּלָּה יִשְׁפֹּךְ. וְאֵין צָרִיד לֹאמֹר שֶׁל
חוֹלִין. שְׁלֹשָׁה מִשְׁקִין אֲסוּרִין מִשּׁוּם גְּלוּי. הַמִּים וְהַיֵּין
וְהַחֵלֶב. וְשֹׁאֵר כָּל הַמִּשְׁקִין מוֹתְרִין. כִּמָּה יִשְׁהוּ וְיִהְיוּ
אֲסוּרִין. כְּדִי שִׁיֵּצֵא הָרַחֵשׁ מִמָּקוֹם קְרוֹב. וְיִשְׁתָּה:

ה' שִׁיעוֹר הַמִּים הַמְּגוּלִין. כְּדִי שֶׁתֵּאָבֵד בָּהֶם הַמָּרָה. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר בִּבְלִים כָּל שֶׁהֵן. וּבִקְרָקְעוֹת אֲרָבָעִים סָאָה:

ו' נְקוּרֵי תֵּאֲנִים וְעֵנָבִים וְקִשּׁוּאִין וְהִדְלוּעִים וְהָאֲבִטִּיחִים
וְהַמִּלְפָּפְנוֹת. אֶפִּילוֹ הֵם כֶּכֶר. אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן. אֶחָד

תלוש ואֶחָד מִחֶבֶר. כָּל שֵׁישׁ בּוֹ לִיחָה אָסוּר. וּנְשִׁיכַת
הַנָּחַשׁ אָסוּרָה. מִפְּנֵי סִכַּנַּת נַפְשׁוֹת:

^ז הַמְשַׁמֶּרֶת שֶׁל יֵין. אָסוּרָה מִשּׁוּם גְּלוּי. רַבִּי נַחֲמִיָּה מֵתִיר:
^ח חֲבִית שֶׁל תְּרוּמָה שְׁנוּלָד בָּהּ סֶפֶק טוּמְאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר אִם הָיְתָה מוֹנַחַת בְּמָקוֹם תּוֹרְפָה. יִנְיַחָנָה בְּמָקוֹם
הַמְצָנֶע. וְאִם הָיְתָה מְגֵלָה יִכְסֶּנָּה. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר אִם
הָיְתָה מוֹנַחַת בְּמָקוֹם מְצָנֶע יִנְיַחָנָה בְּמָקוֹם תּוֹרְפָה. וְאִם
הָיְתָה מְכֻסָּה יִגְלֶנָה. וְרַבִּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אֵל יַחֲדֵשׁ בָּהּ
דָּבָר:

^ט חֲבִית שֶׁנִּשְׁפְּרָה בְּגַת הָעֲלִיזָה וְהַתְּחַתּוֹנָה טְמֵאָה. מוֹדָה
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁאִם יָכוֹל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רְבִיעִית
בְּטָהֳרָה יִצִּיל. וְאִם לֹא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תֵּרֵד וְתִטָּמֵא.
וְאֵל יִטְמָאנָה בִּידּוֹ:

^י וְכֵן חֲבִית שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁנִּשְׁפְּכָה. מוֹדָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ שֶׁאִם יָכוֹל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רְבִיעִית בְּטָהֳרָה יִצִּיל.
וְאִם לֹא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תֵּרֵד וְתִבָּלַע. וְאֵל יִבְלַעֶנָּה
בִּידּוֹ:

^{יא} (וְעַל זֶה) וְעַל זֶה אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא זֶה הִיא
תְּרוּמָה שֶׁאֲנִי מוֹזְהֵר עָלֶיהָ מִלְּטְמָאָה. אֲלֵא מְלֹאכְלָה. וּבִלְ
תִּטְמָאָה. כִּיצַד. הִיא עוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. וְכִכְרוֹת שֶׁל
תְּרוּמָה בִּידּוֹ. אָמַר לוֹ נִכְרִי. תֵּן לִי אַחַת מֵהֶם וְאַטְמָאָה.

וְאִם לֹאוֹ הָרִי אָנִי מְטַמֵּא אֶת כְּלֵהּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר
יְטַמֵּא אֶת כְּלֵהּ וְאֵל יִתֵּן לוֹ אַחַת מֵהֵן וְיְטַמֵּא רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
אוֹמֵר יִנָּיֵחַ לִפְנֵי אַחַת מֵהֵן עַל הַסֵּלַע:

^ב וְכֵן נָשִׁים שֶׁאָמְרוּ לָהֶם גּוֹיִם תִּגְנוּ אַחַת מֵכֶם וְנִטְמָאָהּ
וְאִם לֹאוֹ הָרִי אָנּוּ מְטַמְּאִים אֶת כָּלְכֶם יְטַמְּאוּ אֶת כָּלָן
וְאֵל יִמְסְרוּ לָהֶם נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל:

פרק ט

הַזּוֹרֵעַ תְּרוּמָה שׁוֹגֵג יוֹפֵךְ וּמִזִּיד יִקְיִים אִם הִבִּיֵּאָה
שְׁלִישׁ בֵּין שׁוֹגֵג בֵּין מִזִּיד יִקְיִים וּבִפְשָׁתוֹן מִזִּיד
יוֹפֵךְ:

^ב וְחִיִּיבֵת בְּלֶקֶט וּבִשְׂכָחָהּ וּבִפְאָהּ וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל וְעֲנִי
כֹהֲנִים מְלַקְטִים וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל מוֹכְרִין אֶת שְׁלֵהֶם לְכֹהֲנִים
בְּדָמֵי תְרוּמָה וְהִדָּמִים שְׁלֵהֶם רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר לֹא יִלְקָטוּ
אֶלָּא עֲנִי כֹהֲנִים שֶׁמָּא יִשְׁכָּחוּ וְיִתְּנוּ לְתוֹךְ פִּיהֶם אָמַר לוֹ
רַבִּי עֲקִיבָא אִם כֵּן לֹא יִלְקָטוּ אֶלָּא טְהוֹרִים:

^ג וְחִיִּיבֵת בְּמַעֲשֵׂרוֹת וּבְמַעֲשֵׂר עֲנִי וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל וְעֲנִי
כֹהֲנִים נוֹטְלִים וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל מוֹכְרִין אֶת שְׁלֵהֶם לְכֹהֲנִים
בְּדָמֵי תְרוּמָה וְהִדָּמִים שְׁלֵהֶם הַחוּבֵט מִשֶּׁבַח וְהִדָּשׁ
כֵּיצַד יַעֲשֶׂה תוֹלָה כְּפִיפּוֹת בְּצוּאָרֵי בְהֵמָה וְנוֹתֵן לְתוֹכָן
מֵאוֹתוֹ הַמִּין נִמְצָא לֹא זֶמֶס אֶת הַבְּהֵמָה וְלֹא מֵאֲכִיל
אֶת הַתְּרוּמָה:

ד גדולי תרומה תרומה וגדולי גדולין חולין אבל הטבל ומעשר ראשון וספיחי שביעית ותרומת חוצה לארץ והמדמע והבכורין גדוליהן חולין גדולי הקדש ומעשר שני חולין ופודה אותם בזמן זרעם:

ה מאה לגינה של תרומה ואחד של חולין כלן מותרים בדבר שזרעו כלה אבל בדבר שאין זרעו כלה אפילו מאה של חולין ואחת של תרומה כלן אסורין:

ו הטבל גדוליו מותרין בדבר שזרעו כלה אבל בדבר שאין זרעו כלה גדולי גדולין אסורין איזהו דבר שאין זרעו כלה כגון הלוף והשום והבצלים רבי יהודה אומר השום כשעורים:

ז המנפש עם הנכרי בחסיות אף על פי שפירותיו טבל אוכל מהם עראי שתילי תרומה שנטמאו שתלן טהרו מלטמא ואסורין מלאכול עד שיגום את האכל רבי יהודה אומר עד שיגום וישנה:

פרק י

בְּצֵל שֶׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ עֲדָשִׁים. אִם שָׁלֵם מוֹתֵר. וְאִם חֲתָכוּ
בְּנוֹתָן טַעַם. וְשֹׂאֵר כָּל הַתְּבָשִׁיל. בֵּין שָׁלֵם בֵּין
מִחוּתָךְ בְּנוֹטָן טַעַם. רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בַּצִּחָנָה. שְׂאִינָה
אֵלָּא לְטוֹל אֶת הַזֹּהֶמָּא:

ב תַּפּוּחַ שֶׁרֶסְקוּ וְנִתְּנוּ לְתוֹךְ עֵסָה וְחֻמְצָה. הֲרִי זֶה אֲסוּרָה.
שְׁעוּרִים שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ הַבּוֹר שֶׁל מִים. אֵף עַל פִּי שֶׁהִבְאִישׁוּ
מִמֵּיו. (מִמֵּיו) מוֹתְרִים:

ג הָרוּדָה פֶּת חֲמָה. וְנִתְּנָה עַל פִּי חֲבִית שֶׁל יַיִן שֶׁל תְּרוּמָה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר. וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר. רַבִּי יוֹסִי מְתִיר בְּשֵׁל
חֲטִיף. וְאוֹסֵר בְּשֵׁל שְׁעוּרִים. מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁעוּרִים שׁוֹאֲבוֹת:

ד תַּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּ בְּכַמּוֹן שֶׁל תְּרוּמָה. וְאַפָּה בּוֹ אֶת הַפֶּת.
הַפֶּת מוֹתֶרֶת. שְׂאִינוּ טַעַם כְּמוֹן אֵלָּא רֵיחַ כְּמוֹן:

ה תִּלְתָּן שֶׁנִּפְּלָה לְתוֹךְ הַבּוֹר שֶׁל יַיִן. בַּתְּרוּמָה וּבִמְעֵשֶׁר
שְׁנֵי. אִם יֵשׁ בַּזֶּרַע כְּדִי לִתֵּן טַעַם. אֲבָל לֹא בָּעֵץ. בְּשִׁבְיַעִית
וּבְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם וְהַקֹּדֶשׁ. אִם יֵשׁ בַּזֶּרַע וּבָעֵץ. כְּדִי לִתֵּן טַעַם:

ו מִי שֶׁהָיוּ לוֹ חֲבִילֵי תִלְתָּן שֶׁל כֻּלָּאֵי הַכֶּרֶם יִדְּלְקוּ. הָיוּ
לוֹ חֲבִילֵי תִלְתָּן שֶׁל טָבֵל. כּוֹתֵשׁ וּמַחְשֵׁב כִּמְהָ זֶרַע יֵשׁ
בָּהֶם. וּמִפְּרִישׁ אֶת הַזֶּרַע. וְאִינוּ צָרִיד לְהַפְרִישׁ אֶת הָעֵץ.
אִם הַפְּרִישׁ לֹא יֹאמֶר אֶכְתּוֹשׁ. וְאֵטוֹל אֶת הָעֵץ. וְאֶתָּן אֶת
הַזֶּרַע. אֵלָּא נוֹתֵן הָעֵץ עִם הַזֶּרַע:

י זיתי חולין שֶׁכֶּבֶשׁוּ עִם זִיתֵי תְרוּמָה פְּצוּעֵי חוֹלִין עִם פְּצוּעֵי תְרוּמָה פְּצוּעֵי חוֹלִין עִם שְׁלִימֵי תְרוּמָה אוֹ בְּמֵי תְרוּמָה אָסוּר אֲבָל שְׁלִימֵי חוֹלִין עִם פְּצוּעֵי תְרוּמָה מוֹתֵר:

ח דָּג טִמָּא שֶׁכֶּבֶשׁוּ עִם דָּג טְהוֹר כָּל גֶּרֶב שֶׁהוּא מַחֲזִיק סָאֲתִים אִם יֵשׁ בּוֹ מִשְׁקָל עֶשֶׂר זוּז בִּיהוּדָה שֶׁהֵם חֲמֵשׁ סֵלָעִים בְּגָלִיל דָּג טִמָּא צִירוֹ אָסוּר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר רַבִּיעִית בְּסָאֲתִים וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֶחָד מִשְׁשֶׁה עֶשֶׂר בּוֹ: ט חֲגָבִים טִמָּאִים שֶׁנִּכְבְּשׁוּ עִם חֲגָבִים טְהוֹרִים לֹא פָּסְלוּ אֶת צִירָם הֵעִיד רַבִּי צְדוֹק עַל צִיר חֲגָבִים טִמָּאִים שֶׁהוּא טְהוֹר:

י כָּל הַנִּכְבְּשִׁים זֶה עִם זֶה מוֹתְרִים אֲלֹא עִם הַחֲסִית חֲסִית חוֹלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְרוּמָה יֵרֶק שֶׁל חוֹלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְרוּמָה אָסוּר אֲבָל חֲסִית שֶׁל חוֹלִין עִם יֵרֶק שֶׁל תְרוּמָה מוֹתֵר:

יא רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל הַנִּשְׁלָקִים עִם הַתְּרָדִים אָסוּרִים מִפְּנֵי שֶׁהֵם נוֹתְנִין אֶת הַטֶּעַם רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר כְּרוּב שֶׁל שְׁקִיָּא עִם כְּרוּב שֶׁל בַּעַל אָסוּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלַע רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כָּל הַמִּתְבַּשְּׁלִין זֶה עִם זֶה מוֹתְרִים אֲלֹא עִם הַבָּשָׂר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר הַכֶּבֶד אוֹסְרֵת וְאֵינָה נֹאסְרֵת מִפְּנֵי שֶׁהִיא פּוֹלָטֶת וְאֵינָה בּוֹלַעַת:

^ב בִּיעָה שְׁנֵתְבִלָּה בַּתְּבִלִּין (אֲסוּרִים) . אֲפִילוּ חֶלְמוֹן שְׁלֵה אֲסוּר . מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלַע . מִי שְׁלֻקוֹת . וּמִי כִבָּשִׁים שֶׁל תְּרוּמָה . אֲסוּרִים לְזָרִים :

פרק יא

אֵין נוֹתֵנִין דְּבִילָה וּגְרוּגְרָת לְתוֹךְ הַמּוֹרִיִּים . מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲבָדֵן . אֲבָל נוֹתֵנִין אֶת הַיֵּין לַמּוֹרִיִּים . וְאֵין מִפְּטָמִין אֶת הַשָּׁמֶן . אֲבָל עוֹשִׂין אֶת הַיֵּין יִינוֹמְלִין . אֵין מְבַשְׁלִים יֵין שֶׁל תְּרוּמָה . מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעֲיטוֹ . רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְשַׁבִּיחוֹ :

^ב דְּבַשׁ תְּמָרִים וַיֵּין תְּפּוּחִים וְחֶמֶץ סְתוֹנִיּוֹת . וְשֹׂאֵר כָּל מִי פִירוֹת שֶׁל תְּרוּמָה . רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב קֶרֶן וְחֶמֶשׁ . וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר . וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא מִשּׁוּם מִשְׁקָה . אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא מָנוּ חֲכָמִים שְׁבָעָה מְשָׁקִין בְּמוֹנֵי פְטָמִים . אֲלֵא אָמְרוּ שְׁבָעָה מְשָׁקִין טַמְאִים . וְשֹׂאֵר כָּל הַמְשָׁקִין טְהוֹרִים :

^ג אֵין עוֹשִׂין תְּמָרִים דְּבַשׁ . וְלֹא תְּפּוּחִים יֵין . וְלֹא סְתוֹנִיּוֹת חֶמֶץ . וְשֹׂאֵר כָּל הַפִּירוֹת . אֵין מְשַׁנִּין אוֹתָם מִבְּרִייתָן בַּתְּרוּמָה וּבִמְעַשְׂרֵי שְׁנֵי . אֲלֵא זִיתִים וְעִנְבִּים בְּלִבָּד . אֵין סוֹפְגִין אַרְבָּעִים מִשּׁוּם עֶרְלָה . אֲלֵא עַל הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעִנְבִּים . וְאֵין מְבִיאִין בְּכוֹרִים מְשָׁקִין . אֲלֵא הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעִנְבִּים . וְאֵינוּ מְטַמֵּא מִשּׁוּם מִשְׁקָה . אֲלֵא

הַיּוֹצֵא מִן הַזֵּיתִים וּמִן הָעֲנָבִים וְאִין מִקְרִיבִין עַל גְּבִי
הַמִּזְבֵּחַ אֶלָּא הַיּוֹצֵא מִן הַזֵּיתִים וּמִן הָעֲנָבִים:

ד' עוֹקְצֵי תֵּאֲנִים וּגְרוּגְרוֹת הַכְּלִיסִים וְהַחֲרוּבִין שֶׁל תְּרוּמָה.
אֲסוּרִים לִזְרִים:

ה' גִּרְעִינֵי תְּרוּמָה בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מְכַנִּסֵּן אֲסוּרוֹת וְאִם
הַשְּׁלִיכֵן מוֹתְרוֹת וְכֵן עֲצָמוֹת הַקִּדָּשִׁים בְּזֶמֶן שֶׁהוּא
מְכַנִּסֵּן אֲסוּרִין וְאִם הַשְּׁלִיכֵן מוֹתְרִין הַמּוֹרֶסֶן מוֹתֵר.
סוֹבִין שֶׁל חֲדָשׁוֹת אֲסוּרוֹת וְשֶׁל יִשְׁנוֹת מוֹתְרוֹת וְנוֹהֵג
בְּתְרוּמָה כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא נוֹהֵג בַּחוּלִין הַמְּסֻלָּת קֵב אוֹ קֵבִים
לְסָאָה לֹא יֵאבֹד אֶת הַשָּׂאֵר אֶלָּא יִנְיָחוּנוּ בַּמָּקוֹם הַמִּצָּנֵעַ:

י' מְגוּרָה שֶׁפָּנָה מִמֶּנָּה חֲטִי תְּרוּמָה אֵין מְחִיבִים אוֹתוֹ
לִהְיוֹת יוֹשֵׁב וּמִלְקֹט אַחַת אַחַת אֶלָּא מְכַבֵּד כְּדֶרְכּוֹ וְנוֹתֵן
לְתוֹכָהּ חוּלִין:

י' וְכֵן חֲבִית שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁנִּשְׁפָּכָה אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ לִהְיוֹת
יוֹשֵׁב וּמִטְפֹּחַ אֶלָּא נוֹהֵג בָּהּ כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא נוֹהֵג בַּחוּלִין:

י"ה הַמַּעֲרָה מִכֹּד לְכַד וְנוֹטָף שְׁלֹשׁ טַפִּים נוֹתֵן לְתוֹכָהּ
חוּלִין הַרְבֵּינָה וּמִצָּה הָרִי זוֹ תְּרוּמָה וְכִמָּה תִּהְיֶה בְּתְרוּמַת
מַעֲשֵׂר שֶׁל דָּמָאִי וְיִוְלִיכְנָה לִכְהֵן אֶחָד מִשְׁמוֹנָה לְשְׁמִינִית:

ט' כְּרִשְׁיֵי תְּרוּמָה מֵאֲכִילִין אוֹתָם לְבִהְמָה וּלְחִיָּה
וְלִתְרַגְּוִלִים יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׂכַר פָּרָה מִכֵּהֶן מֵאֲכִילָה כְּרִשְׁיֵי
תְּרוּמָה וְכֵהֶן שֶׁשָּׂכַר פָּרָה מִיִּשְׂרָאֵל אֵף עַל פִּי שְׁמִזּוֹנוֹתֶיהָ

עָלְיוֹ לֹא יֹאכִילָנָה בְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָהּ. יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ פָּרָה
מִכֶּהֶן לֹא יֹאכִילָנָה בְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָהּ. וְכֵהֶן שֵׁשׁ פָּרָה
מִיִּשְׂרָאֵל מֵאֲכִילָה בְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָה:

· מְדֻלֵּקִין שֶׁמֶן שְׂרִיפָה בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתִּי מְדַרְשׁוֹת
וּבְמִבְאוֹת הָאֶפְלִין וְעַל גְּבֵי הַחֹלִין בְּרִשְׁוֹת כֶּהֶן. בֵּית
יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לִכְהֵן וְהִיא לְמוֹדָה (לְבָא) אֶצֶל אָבִיהָ.
אָבִיהָ מְדַלֵּיק בְּרִשְׁוֹתָהּ. מְדֻלֵּקִין בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה אֲבָל לֹא
בְּבֵית הָאֶבֶל דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּבֵית
הָאֶבֶל אֲבָל לֹא בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר כָּאֵן
וְכֵאֵן. רַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר כָּאֵן וְכֵאֵן: סליק

מסכת מעשרות

יום ד

פרק א

כָּלֵל אָמְרוּ בַּמַּעֲשֹׂרוֹת כֹּל שֶׁהוּא אָכַל וְנִשְׁמַר וְגִדּוּלֵיו
מִן הָאָרֶץ חֵיִיב בַּמַּעֲשֹׂרוֹת וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ
כֹּל שֶׁתַּחֲלָתוֹ אָכַל וְסוּפוֹ אָכַל אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוֹמְרוֹ
לְהוֹסִיף אָכַל חֵיִיב קֶטֶן וְגִדּוֹל וְכֹל שֶׁאֵין תַּחֲלָתוֹ אָכַל אֲבָל
סוּפוֹ אָכַל אֵינוֹ חֵיִיב עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה אָכַל:

ב מֵאֵימַתִּי הַפִּירוֹת חֵיִיבִין בַּמַּעֲשֹׂרוֹת הַתֵּאֲנִים
מִשִּׁיב־חִילוֹ הָעֲנָבִים וְהָאֲבִשִׁים מִשֶּׁהִבֵּאִשׁוּ הָאוֹג
וְהַתּוֹתִים מִשִּׁיֵּאֲדִימוֹ וְכֹל הָאֲדוּמִים מִשִּׁיֵּאֲדִימוֹ הָרְמוֹנִים
מִשִּׁיֵּמְסוֹ הַתְּמָרִים מִשִּׁיֵּטִילוֹ שְׁאֹר הָאֶפְרָסְקִים
מִשִּׁיֵּטִילוֹ גִּידִים הָאֶגְזִזִּים מִשִּׁיַּעֲשׂוּ מְגוּרָה רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר הָאֶגְזִזִּים וְהַשְּׂקָדִים מִשִּׁיַּעֲשׂוּ קְלִיפָה:

ג הַחֲרוּבִין מִשִּׁיֵּנְקָדוֹ וְכֹל הַשְּׁחוּרִין מִשִּׁיֵּנְקָדוֹ הָאֲגָסִים
וְהַקֶּרְסָטוּמָלִין וְהַפְּרִישִׁין וְהָעוֹזָרְדִּים מִשִּׁיֵּקָרְחוֹ וְכֹל
הַלְבָּנִים מִשִּׁיֵּקָרְחוֹ הַתֵּלְתָן מִשִּׁתְּצָמַח הַתְּבוּאָה וְהַזֹּתִים
מִשִּׁיֵּכְנִיסוֹ שְׁלִישׁ:

ד וּבִיָּרֶק הַקְּשׁוּאִים וְהַדְּלוּעִים וְהָאֲבִטִּיחִים וְהַמִּלְפָּפוֹנוֹת
הַתְּפוּחִים וְהָאֲתָרוּגִין חֵיִיבִים גְּדוֹלִים וְקֹטְנִים רַבִּי שִׁמְעוֹן

פֹּטֹר אֶת הָאֲתֵרוּגִין בְּקֶטֶן. הַחֵיִב בְּשָׂקָדִים הַמָּרִים
פֹּטֹר בַּמִּתּוּקִים. הַחֵיִב בַּמִּתּוּקִים פֹּטֹר בַּמָּרִים:

ה' אֵיזָהוּ גִרְנָן לַמַּעֲשֵׂרוֹת. הַקְּשׁוּאִים וְהַדְּלוּעִים מִשִּׁיפָּקְסוּ.
וְאִם אֵינוּ מִפָּקֶס מִשִּׁיעֵמִיד עֲרִימָה. אֲבֵטִיחַ מִשִּׁישָׁלֶק וְאִם
אֵינוּ מִשָּׁלֶק עַד שִׁיעֵשָׁה מְקַצָּה. יֵרֶק הַנֶּאֱגָד מִשִּׁיאָגֵד.
אִם אֵינוּ אוֹגֵד עַד שִׁימְלָא אֶת הַכְּלִי. וְאִם אֵינוּ מְמַלָּא
אֶת הַכְּלִי. עַד שִׁילָקֹט כָּל צָרְכוֹ. כֹּלְכָלָה עַד שִׁיחֲפָה. וְאִם
אֵינוּ מַחֲפָה עַד שִׁימְלָא אֶת הַכְּלִי. וְאִם אֵינוּ מְמַלָּא אֶת
הַכְּלִי. עַד שִׁילָקוּט כָּל צָרְכוֹ. בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים בְּמוֹלִיד
לְשׁוֹק. אֲבָל בְּמוֹלִיד לְבֵיתוֹ. אוֹכֵל מֵהֶם עֲרָאֵי עַד שֶׁהוּא
מַגִּיעַ לְבֵיתוֹ:

י' הַפֶּרֶד וְהַצְמוּקִין וְהַחֲרוּבִין מִשִּׁיעֵמִיד עֲרִימָה. הַבְּצָלִים
מִשִּׁיפָּקֶל. וְאִם אֵינוּ מִפָּקֶל. מִשִּׁיעֵמִיד עֲרִימָה. הַתְּבוּאָה
מִשִּׁימְרַח. וְאִם אֵינוּ מִמְרַח עַד שִׁיעֵמִיד עֲרִימָה. הַקֶּטְנִיּוֹת
מִשִּׁיכְבוֹר וְאִם אֵינוּ כּוֹבֵר עַד שִׁימְרַח. אֵף עַל פִּי שִׁמְרַח
נוֹטֵל מִן הַקּוֹטְעִים וּמִן הַצֹּדְדִים. וּמִמָּה שֶׁבִּתּוֹךְ הַתֵּבָן
וְאוֹכֵל:

י' הֵיִזֵּן מִשִּׁיקָפָה אֵף עַל פִּי שֶׁקָּפָה קוֹלֵט מִן הַגֶּת הָעֲלִינָה.
וּמִן הַצָּנוֹר וְשׁוֹתָה. הַשָּׁמֶן מִשִּׁירֵד לְעוֹקָה. אֵף עַל פִּי שִׁירֵד
נוֹטֵל מִן הָעֵקֶל וּמִבֵּין הַמָּמֶל וּמִבֵּין הַפָּצִין. וְנוֹתֵן לַחֲמָטָה
וְלַתְּמָחוּי. אֲבָל לֹא יִתֵּן לְקֹדֶרֶה וְלִלְפָס כִּשְׁהֵן רוֹתְחִין. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר לְכָל הוּא נוֹתֵן חוּץ מִדְּבַר שִׁישׁ בּוֹ חֲמֵץ וְצִיר:

ח העגול משיחליקנו. מחליקים בתאנים ובענבים של
טבל. רבי יהודה אוסר. המחליק בענבים לא הכשר.
רבי יהודה אומר הכשר. הגרוגרות משידוש. ומגורה
משיעגל. היה דש בחבית ומעגל במגורה. נשברה החבית
ונפתחה המגורה לא יאכל מהם עראי. רבי יוסי מתיר:

פרק ב

היה עובר בשוק ואמר טלו לכם תאנים אוכלין ופטורין.
לפיכך אם הכניסו לבתיהם מתקנים ודאי. טלו
והכניסו לבתיכם לא יאכלו מהם עראי. לפיכך אם
הכניסו לבתיהם אינן מתקנין אלא דמאי:

ב היו יושבין בשער או בחנות. ואמר טלו לכם תאנים
אוכלין ופטורין. ובעל השער ובעל החנות חייבין. רבי
יהודה פוטר עד שיחזיר את פניו. או עד שישנה מקום
ישיבתו:

ג המעלה פירות מן הגליל ליהודה או עולה לירושלים.
אוכל מהם עד שהוא מגיע למקום שהוא הולך. וכן
בתורה. רבי מאיר אומר עד שהוא מגיע למקום
השביתה. והרוכלין המחזרין בעירות אוכלים עד
שמגיעים למקום הלינה. רבי יהודה אומר הבית הראשון
הוא ביתו:

י פירות שתִּרְמֵן עַד שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכָתָן. רַבִּי אֶלִיעֶזֶר
אוֹסֵר מְלֹאכֹל מֵהֶם עֲרָאִי וְחֻכְמִים מִתִּירִין חוּץ מִכֻּלְפֶּלֶת
תְּאֵנִים. כֻּלְפֶּלֶת תְּאֵנִים שֶׁתִּרְמָה רַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר
וְחֻכְמִים אוֹסְרִין:

ה האומר לחִבֵּירוֹ הִילֵךְ אִיסֵּר זֶה. וְתֵן לִי בֹ חֲמֵשׁ תְּאֵנִים.
לֹא יֹאכַל עַד שִׁיעֶשֶׂר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אוֹכֵל אַחַת אַחַת וּפְטוּר. וְאִם צִרְף חֲתִיב. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בְּגִנַּת וְרָדִים שֶׁהֵיטָה בִּירוּשָׁלַם. וְהָיוּ תְּאֵנִים
נִמְכָּרוֹת מִשָּׁלֵשׁ וּמֵאַרְבַּע בְּאִיסֵּר וְלֹא הוּפְרַשׁ מִמֶּנָּה
תְּרוּמָה וּמַעֲשֶׂר מֵעוֹלָם:

ו האומר לחִבֵּירוֹ הִילֵךְ אִיסֵּר זֶה בְּעֶשֶׂר תְּאֵנִים שְׁאֵבוֹר
לִי. בּוֹרֵר וְאוֹכֵל. בְּאֶשְׁכּוֹל שְׁאֵבוֹר לִי מִגִּרְגֵר וְאוֹכֵל. בְּרִמּוֹן
שְׁאֵבוֹר לִי פּוֹרֵט וְאוֹכֵל. בְּאַבְטִיחַ שְׁאֵבוֹר לִי סוּפֹת וְאוֹכֵל.
אֲבָל אִם אָמַר לוֹ בְּעֶשְׂרִים תְּאֵנִים אֵלָיו. בְּשָׁנִי אֶשְׁכְּלוֹת
אֵלָיו. בְּשָׁנִי רִמּוֹנִים אֵלָיו. בְּשָׁנִי אֲבַטִּיחִים אֵלָיו. אוֹכֵל כְּדָרְכּוֹ
וּפְטוּר. מִפְּנֵי שֶׁקֵּנָה בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע:

ז השׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל לְקֻצּוֹת עֲמֹו בְּתְּאֵנִים. אָמַר לוֹ עַל
מְנַת שְׁאוּכָל תְּאֵנִים אוֹכֵל וּפְטוּר. עַל מְנַת שְׁאוּכָל אֲנִי
(וּבְנֵי בֵיתִי) אוֹ שִׁיאֲכַל בְּנֵי בִשְׁכָרִי הוּא אוֹכֵל וּפְטוּר וּבְנוֹ
אוֹכֵל וְחֲתִיב. עַל מְנַת שְׁאוּכָל בְּשַׁעַת הַקְּצִיעָה וְלֹאֲחֵר
הַקְּצִיעָה. בְּשַׁעַת הַקְּצִיעָה אוֹכֵל וּפְטוּר. וְלֹאֲחֵר הַקְּצִיעָה

אוֹכֵל וְחַיִּיב. שְׂאִינֹ אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה (חַיִּיב). זֶה הַכֶּלֶל
הָאוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה פְּטוֹר. וְשְׂאִינֹ אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה חַיִּיב:

ח הָיָה עוֹשֶׂה בַלְבָּסִים לֹא יֹאכֵל בְּבָנוֹת שֶׁבַע. בְּבָנוֹת שֶׁבַע
לֹא יֹאכֵל בַּלְבָּסִים. אֲבָל מוֹנֵעַ הוּא אֶת עַצְמוֹ עַד שְׂמַגִּיעַ
לְמָקוֹם הַיְפּוֹת וְאוֹכֵל. הַמַּחְלִיף עִם חֲבִירוֹ זֶה לְאָכּוֹל וְזֶה
לְאָכּוֹל. זֶה לְקָצוֹת וְזֶה לְקָצוֹת. זֶה לְאָכּוֹל וְזֶה לְקָצוֹת חַיִּיב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הַמַּחְלִיף לְאָכּוֹל חַיִּיב. וְלְקָצוֹת פְּטוֹר:

פרק ג

הַמַּעֲבִיר תְּאֵנִים בַּחֲצִירוֹ לְקָצוֹת. בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ אוֹכְלִין
וּפְטוּרִין. הַפּוֹעֲלִים שְׂעָמוֹ. בְּזִמְנָן שְׂאִין לָהֶם
עָלָיו מְזוֹנוֹת אוֹכְלִין וּפְטוּרִין. אֲבָל אִם יֵשׁ לָהֶם עָלָיו
מְזוֹנוֹת. הָרִי אֵלָיו לֹא יֹאכְלוּ:

ב הַמוֹצִיא פּוֹעֵלָיו לְשֹׂדֶה. בְּזִמְנָן שְׂאִין לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת
אוֹכְלִין וּפְטוּרִין. וְאִם יֵשׁ לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת אוֹכְלִים אַחַת
אַחַת מִן הַתְּאֵנָה. אֲבָל לֹא מִן הַסֵּל וְלֹא מִן הַקֶּפֶה וְלֹא מִן
הַמִּקְצָה:

ג הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל לַעֲשׂוֹת בְּזִיתִים. אָמַר לוֹ עַל מְנַת
לְאָכּוֹל זִיתִּים. אוֹכֵל אֶחָד אֶחָד פְּטוֹר. וְאִם צָרַף חַיִּיב.
לְנֹכַח בְּבָצָלִים. אָמַר לוֹ עַל מְנַת לְאָכּוֹל יֶרֶק. מְקָרְטִם
עָלָה עָלָה וְאוֹכֵל. וְאִם צָרַף חַיִּיב:

י' מִצָּא קְצִיצוֹת בַּדֶּרֶךְ. אֲפִילוּ בְצֵד שְׂדֵה קְצִיצוֹת. וְכֵן תֵּאָנָה שֶׁהִיא נוֹטָה עַל הַדֶּרֶךְ וּמִצָּא תַּחְתֶּיהָ תֵּאָנִים. מוֹתְרוֹת מְשׁוּם גָּזֹל. וּפְטוּרוֹת מִן הַמַּעֲשְׂרוֹת. וּבִיּוֹתִים וּבַחֲרוּבִים חִיּיבִים. מִצָּא גְרוּגְרוֹת אִם דָּרְסוּ רוֹב בְּנֵי אָדָם חִיּיב. וְאִם לֹא פֶטוּר. מִצָּא פֶלְחִי דְבִילָה חִיּיב. שִׂידוּעַ שֶׁהֵם מַדְבֵּר גָּמוּר. וְהַחֲרוּבִים עַד שֶׁלֹּא כָנָסָן לִרְאֵשׁ הַגֶּגֶן. מוֹרִיד מֵהֶם לְבִהמָה פֶטוּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַחֲזִיר אֶת הַמוֹתֵר:

ה' אִיזוֹ הִיא חֲצֵר שֶׁהִיא חִיּיבֵת בַּמַּעֲשְׂרוֹת. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר חֲצֵר הַצּוֹרֵת שֶׁהַכֵּלִים נִשְׁמְרִים בְּתוֹכָהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כָּל שֶׁאֶחָד פּוֹתֵחַ וְאֶחָד נוֹעֵל פְּטוּרָה. רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר כָּל שֶׁאֵין אָדָם בּוֹשׁ מִלֵּאכּוֹל בְּתוֹכָהּ חִיּיבֵת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל שֶׁנִּכְנָס לָהּ וְאֵין אוֹמֵר לוֹ מָה אַתָּה מְבַקֵּשׁ פְּטוּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת זֹו לַפְּנִים מִזֹּו הַפְּנִימִית חִיּיבֵת וְהַחִיצוֹנָה פְּטוּרָה:

י' הַגָּגוֹת פְּטוּרִין אִף עַל פִּי שֶׁהֵם שֶׁל חֲצֵר הַחִיּיבֵת. בֵּית שַׁעַר אֲכַסְדֶּרָה וּמִרְפֶּסֶת הָרִי אֵלּוּ כְּחֲצֵר אִם חִיּיבֵת חִיּיבִין. וְאִם פְּטוּרָה פְּטוּרִים:

י' הַצְּרִיפִים וְהַבְּרִגִּין וְהָאֱלֵקִיטִיּוֹת פְּטוּרִין. סִכַּת גִּנוֹסֶר אִף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ בָּהּ רַחִים וְתִרְנָגוּלִים פְּטוּרָה. סִכַּת הַיּוֹצְרִים הַפְּנִימִית חִיּיבֵת. וְהַחִיצוֹנָה פְּטוּרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל

שְׁאִינָה דִּירַת הַחֲמָה וְדִירַת הַגְּשָׁמִים פְּטוּרָהּ סִכַּת הַחֶג
בְּחֶג רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּיב וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

ח תֵּאֲנָה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּחֶצֶר אוֹכֵל אַחַת אַחַת וּפְטוּר
וְאִם צָרֶף חַיִּיב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אַחַת בִּימִינוֹ וְאַחַת
בְּשְׂמָאלוֹ וְאַחַת בְּפִיו עָלָה לְרֹאשָׁה מִמֶּלֶא חִיקוֹ וְאוֹכֵל:

ט גָּפֶן שֶׁהִיא נְטוּעָה בְּחֶצֶר נוֹטֵל אֶת כָּל הָאֶשְׁכּוֹל וְכֵן
בְּרֵמֶזֶן וְכֵן בְּאַבְטִיחַ דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוֹן רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
מִגִּרְגֵּר בְּאֶשְׁכּוֹל וּפּוֹרֵט בְּרֵמֶזֶן וְסוֹפֵת בְּאַבְטִיחַ כֶּסֶבֶר
שֶׁהִיא זְרוּעָה בְּחֶצֶר מְקַרְטֵם עָלָה עָלָה וְאוֹכֵל וְאִם צָרֶף
חַיִּיב הַסָּאָה וְהָאֲזוּב וְהַקּוֹרְנִית שֶׁבְּחֶצֶר אִם הָיוּ נִשְׁמָרִים
חַיִּיבִין:

י תֵּאֲנָה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּחֶצֶר וְנוֹטָה לַגֶּנֶה אוֹכֵל כְּדָרְכוֹ
פְּטוּר עוֹמֶדֶת בַּגֶּנֶה וְנוֹטָה לְחֶצֶר אוֹכֵל אַחַת אַחַת פְּטוּר
וְאִם צָרֶף חַיִּיב עוֹמֶדֶת בָּאָרֶץ וְנוֹטָה לְחוּצָה לָאָרֶץ
בְּחוּצָה לָאָרֶץ וְנוֹטָה לָאָרֶץ הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הָעֵקֶר וּבִבְתִּי
עָרֵי חוּמָה הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הָעֵקֶר וּבְעָרֵי מְקֻלָּט הַכֹּל
הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הַנּוֹף וּבִירוּשָׁלַיִם הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הַנּוֹף:

פרק ד

הכובש השולק המולח בשדה חייב. המכמן באדמה פטור. המטבל בשדה פטור. הפוצע זיתים שיצא מהם השרף פטור. הסוחט זיתים על בשרו פטור. ואם סחט ונתן לתוך ידו חייב. המקפא לתבשיל פטור. לקדרה חייב מפני שהוא כבור קטן:

^ב תנזקות שטמנו תאנים לשבת ושכחו לעשרן. לא יאכלו למוצאי שבת עד שיעשרו. כלכלת השבת בית שמאי פוטרין. ובית הלל מחייבין. רבי יהודה אומר אף הלוקט את הכלכלה לשלוח לחבירו לא יאכל עד שיעשר:

^ג הנוטל זיתים מן המעטן טובל אחד אחד במלח ואוכל. אם מלח ונתן לפניו חייב. רבי אליעזר אומר מן המעטן הטהור חייב. ומן הטמא פטור. מפני שהוא מחזיר את המותר:

^ד שותין על הגת בין על החמין בין על הצונן פטור. דברי רבי מאיר. רבי אליעזר ברבי צדוק מחייב. וחקמים אומרים על החמין חייב. ועל הצונן פטור:

^ה המקלף שעורים מקלף אחת אחת ואוכל. ואם קלף ונתן לתוך ידו חייב. המולל מלילות של חטים מנפח מיד ליד ואוכל. ואם נפח ונתן לתוך חיקו חייב. כסבר שזרעה לזרע. ירקה פטור. לזרע לזרע מתעשרת זרע וזרק. רבי

אֵלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַשֶּׁבֶת מִתַּעֲשׂוֹר זֶרַע וַיֵּרֶק וַיִּזְרִין וַחֲכָמִים
אוֹמְרִים אֵינּוּ מִתַּעֲשׂוֹר זֶרַע וַיֵּרֶק אֶלֶּא הַשְּׁחָלִים וְהַגִּרְגִּיר
בְּלֶבֶד:

י רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר תִּימְרוֹת שֶׁל תִּלְתָּן וְשֶׁל חֲרָדֵל וְשֶׁל
פֹּל הַלֶּבֶן חִיבוֹת בְּמַעֲשֵׁר רַבִּי אֵלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַצֶּלֶף
מִתַּעֲשׂוֹר תִּימְרוֹת וְאַבְיוֹנוֹת וְקַפָּרֶס רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין
מִתַּעֲשׂוֹר אֶלֶּא אַבְיוֹנוֹת מִפְּנֵי שֶׁהֵן פְּרִי:

פרק ה

הָעוֹקֵר שְׁתָּלִים מִתּוֹךְ שָׁלוּ וְנוֹטֵעַ לְתוֹךְ שָׁלוּ פָטוֹר לֶקַח
בְּמַחְבֵּר לִקְרַקַּע פָּטוֹר לֶקַט לְשִׁלּוּחַ לַחֲבִירוֹ
פָּטוֹר רַבִּי אֵלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר אִם יֵשׁ כִּיּוֹצֵא בָהֶם
נִמְכָּרִים בְּשׁוֹק הָרִי אֵלּוֹ חִיבִין:

ב הָעוֹקֵר לֶפֶת וְצִנּוֹנוֹת מִתּוֹךְ שָׁלוּ וְנוֹטֵעַ לְתוֹךְ שָׁלוּ לְזֶרַע
חִיִּיב מִפְּנֵי שֶׁהוּא גֶרֶן בְּצָלִים מִשֶּׁהִשְׂרִישׁוּ בְּעֵלְיָה טְהוֹר
מִלְטָמָא נִפְלָה עֲלֵיהֶם מַפּוֹלֶת וְהֵם מְגוּלִים הָרִי אֵלּוֹ
כְּנוֹטוּעִים בַּשָּׂדֶה:

ג לֹא יִמְכּוֹר אָדָם אֶת פִּירוֹתָיו מִשְׁבָּאוֹ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת
לְמִי שֶׁאֵינּוּ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת וְלֹא בַּשְּׁבִיעִית לְמִי שֶׁהוּא
חָשׁוּד עַל הַשְּׁבִיעִית וְאִם בִּכְרוּ נֹטֵל הַבְּכוּרוֹת וּמוֹכֵר אֶת
הַשָּׂדֶה:

ד לא ימכור אדם את תבגו ואת גפתו ואת זגיו למי שאינו נאמן על המעשרות להוציא מהן משקין ואם הוציא חייב במעשרות ופטור מן התרומה שהתורם בלבד על הקטועים על הצדדים ועל מה שבתוך התבן:

ה הלוקח שדה ירק בסוריא אם עד שלא בא לעונת המעשרות חייב ומשבא לעונת המעשרות פטור ולוקט כדרך והולך רבי יהודה אומר אף ישכור פועלים וילקוט אמר רבן שמעון בן גמליאל במה דברים אמורים בזמן שקנה קרקע אבל בזמן שלא קנה קרקע אם עד שלא בא לעונת המעשרות פטור רבי אומר אף לפי חשבון:

ו המתמד ונתן מים במדה ומצא כדי מדתו פטור רבי יהודה מחייב מצא יותר על כדי מדתו מוציא עליו ממקום אחר לפי חשבון:

ז חורי הנמלים שלנו בצד הערימה החייבת הרי אלו חייבים שיודע שמדבר הגמור היו גוררין כל הלילה:

ח שום בעל בכי ובצל של רכפא וגריסין הקילקין והעדשים המצירות רבי מאיר אומר אף הקרקס רבי יוסי אומר אף הקטנים פטורים מן המעשרות ונלקחין מכל אדם בשביעית זרע לוף העליון זרע כרישים זרע בצלים זרע לפת וצנונות ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים פטורים מן המעשרות ונלקחין מכל

אָדָם בְּשִׁבְעִיתָּ. שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאֲבִיָּהּ תְּרוּמָה הָרִי אֵלָיו
יֵאָכְלוּ: סליק

מסכת מעשר שני

פרק א

מַעֲשֵׂר שְׁנִי אֵין מוֹכְרִין אוֹתוֹ. וְאֵין מְמַשְׁכְּנִין אוֹתוֹ. וְאֵין מַחְלִיפִין אוֹתוֹ. וְלֹא שׁוֹקְלִין בְּנִגְדּוֹ. וְלֹא יֹאמַר אָדָם לַחֲבִירוֹ בִּירוּשָׁלַיִם הִילָךְ יֵין וְתַן לִי שְׁמֶן. וְכֵן שָׂאָר כָּל הַפִּירוֹת. אֲבָל נֹתְנִין זֶה לָזֶה מִתְּנַת חֲנָם:

ב מַעֲשֵׂר בְּהֶמָּה אֵין מוֹכְרִין אוֹתוֹ תָּמִים חִי. וְלֹא בֶעַל מוֹם חִי וְשָׁחוּט. וְאֵין מְקַדְּשִׁין בּוֹ אֶת הָאִשָּׁה. הַבְּכוֹר מוֹכְרִים אוֹתוֹ תָּמִים חִי. וּבֶעַל מוֹם חִי וְשָׁחוּט. וּמְקַדְּשִׁין בּוֹ אֶת הָאִשָּׁה. אֵין מַחְלִלִין מַעֲשֵׂר שְׁנִי עַל אֲסִימוֹן. וְלֹא עַל הַמִּטְבֵּעַ שְׁאִינוֹ יוֹצֵא. וְלֹא עַל הַמָּעוֹת שְׁאִינוֹ בִּרְשׁוֹתוֹ:

ג הַלּוֹקַח בְּהֶמָּה לְזִבְחֵי שְׁלָמִים אוֹ חִיָּה לַבָּשָׂר תֹּאנָה. יֵצֵא הָעוֹר לַחֹלִין אִף עַל פִּי שֶׁהָעוֹר מְרַבֶּה עַל הַבָּשָׂר. כְּדֵי יֵין סְתוּמוֹת מְקוֹם שֶׁדֶּרֶכָּן לְמַכֵּר סְתוּמוֹת יֵצֵא קִנְקָן לַחֹלִין. הָאֲגוּזִים וְהַשְּׂקָדִים יֵצְאוּ קְלִיפָהֶם לַחֹלִין. הַתְּמָד עַד שֶׁלֹּא הִחֲמִין אִינוֹ נִלְקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר. וּמִשֶּׁהִחֲמִין נִלְקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר:

ד הַלּוֹקַח חִיָּה לְזִבְחֵי שְׁלָמִים. בְּהֶמָּה לַבָּשָׂר תֹּאנָה. לֹא יֵצֵא הָעוֹר לַחֹלִין. כְּדֵי יֵין פְּתוּחוֹת אוֹ סְתוּמוֹת. מְקוֹם שֶׁדֶּרֶכָּן לְמַכֵּר פְּתוּחוֹת. לֹא יֵצֵא קִנְקָן לַחֹלִין. סְלִי זִיתִים וְסְלִי עֲנָבִים עִם הַכֶּלִי. לֹא יֵצְאוּ דְּמֵי הַכֶּלִי לַחֹלִין:

ה הלוקח מים ומלח ופירות המחברים לקרקע או פירות שאינן יכולין להגיע לירושלים. לא קנה מעשר. הלוקח פירות שוגג יחזרו דמים למקומן. מזיד יעלו ויאכלו במקום. ואם אין מקדש ירקבו:

י הלוקח בהמה שוגג יחזרו דמיה למקומן. מזיד תעלה ותאכל במקום. ואם אין מקדש תקבר על ידי עורה:

י אין לוקחין עבדים שפחות וקרקעות. ובהמה טמאה מדמי מעשר שני. ואם לקח יאכל כנגדן. אין מביאין קני זבים. וקני זבות. וקני יולדות. חטאות ואשמות מדמי מעשר שני. ואם הביא יאכל כנגדם. זה הכלל כל שהוא חוץ לאכילה ולשתיה ולסיכה מדמי מעשר שני. יאכל כנגדו:

פרק ב

מעשר שני נתן לאכילה ולשתיה ולסיכה. לאכול דבר שדרכו לאכול. (ולשתות דבר שדרכו לשתות. ולסוד דבר שדרכו לסוד. לא יסוד יין וחמץ. אבל סד הוא את השמן. אין מפטמין שמן של מעשר שני. ואין לוקחין בדמי מעשר שני שמן מפטם. אבל מפטם הוא את היין. נפל לתוכו דבש ותבלין והשביחו. השבח לפי חשבון. דגים שנתבשלו עם הקפלוטות של מעשר שני והשביחו. השבח לפי חשבון. עסה של מעשר שני שאפאה והשביחה השבח לשני. זה הכלל כל ששבחו

נָכַר. הַשֶּׁבַח לְפִי חֶשְׁבֹּן וְכָל שְׂאִין שֶׁבַח נָכַר הַשֶּׁבַח
לְשָׁנִי:

ב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֵין סָכִין שְׁמֹן שֶׁל מַעֲשֵׁר שְׁנִי
בִּירוּשָׁלַיִם וְחֻכָּמִים מִתִּירִין. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אִם
הֵקֵל בְּתֵרוּמָה חֲמוּרָה. לֹא נִקַּל בְּמַעֲשֵׁר שְׁנִי הֵקֵל. אָמַר
לָהֶם מָה לֹא אִם הֵקֵל בְּתֵרוּמָה הַחֲמוּרָה מְקוֹם שֶׁהֵקֵל
בַּכֶּרְשִׁינִים וּבִתְלָתָן. נִקַּל בְּמַעֲשֵׁר שְׁנִי הֵקֵל מְקוֹם שֶׁלֹּא
הֵקֵל בַּכֶּרְשִׁינִים וּבִתְלָתָן:

ג תְּלָתָן שֶׁל מַעֲשֵׁר שְׁנִי תֹאכֵל צִמְחוֹנִים. וְשֶׁל תֵּרוּמָה. בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים כָּל מַעֲשִׂיָּה בְּטִהְרָה חוּץ מִחִפְיַתָּהּ. וּבֵית
הֵלֵל אוֹמְרִים כָּל מַעֲשִׂיָּה בְּטוֹמְאָה חוּץ מִשְׁרִיתָהּ:

ד כֶּרְשִׁינֵי מַעֲשֵׁר שְׁנִי יֵאָכְלוּ צִמְחוֹנִים. וְנִכְנָסִין לִירוּשָׁלַיִם
וְיוֹצְאִין. גִּטְמָאוֹ. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר יִתְחַלְקוּ לְעֶסוֹת וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים יִפְדּוּ. וְשֶׁל תֵּרוּמָה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שׁוֹרִין
וְשָׁפִין בְּטִהְרָה וּמֵאֲכִילִין בְּטוֹמְאָה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים
שׁוֹרִין בְּטִהְרָה וְשָׁפִין וּמֵאֲכִילִין בְּטוֹמְאָה. שְׁמַאי אוֹמֵר
יֵאָכְלוּ צָרִיד. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כָּל מַעֲשִׂיהֶן בְּטוֹמְאָה:

ה מַעוֹת חוֹלִין. וּמַעוֹת מַעֲשֵׁר שְׁנִי שְׁנֵת פְּזִירוֹ. מָה שֶׁלֶקֶט
לֶקֶט לְמַעֲשֵׁר שְׁנִי עַד שִׁישְׁלִים. וְהַשָּׂאָר חוֹלִין. אִם בָּלָל
וְחָפַן לְפִי חֶשְׁבֹּן. זֶה הַכֹּלל הַמְתַּלְקָטִים לְמַעֲשֵׁר שְׁנִי.
וְהַנִּבְלָלִין לְפִי חֶשְׁבֹּן:

י סֵלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְשֶׁל חֹלִין שֶׁנִּתְּעַרְבוּ מִבֵּיא בְּסֵלַע מַעֲוֹת וְאוֹמֵר סֵלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי בְּכָל מָקוֹם שֶׁהִיא מְחַלֵּלֶת עַל הַמַּעֲוֹת הָאֵלּוּ וְבוֹרֵר אֶת הַיָּפָה שֶׁבָּהֶן וּמְחַלֵּלֵן עָלֶיהָ מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ מְחַלֵּלִין כֶּסֶף עַל נִחֲשֶׁת מְדוּחָק וְלֹא שִׁיתְקִיִּים בֶּן אֶלָּא חוֹזֵר וּמְחַלֵּלֵם עַל הַכֶּסֶף:

י' בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם אֶת סִלְעֵיו דִּינָרִי זָהָב וּבֵית הֵלֵל מַתִּירִין אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲנִי עֹשִׂיתִי לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל וּלְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֶת כֶּסֶפֶן דִּינָרִי זָהָב:

י"ה הַפּוֹרֵט סֵלַע מִמַּעֲוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנִי בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים בְּכָל הַסֵּלַע מַעֲוֹת וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים בְּשֶׁקֶל כֶּסֶף וּבְשֶׁקֶל מַעֲוֹת רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אֵין מְחַלֵּלִין כֶּסֶף וּפִירוֹת עַל הַכֶּסֶף וְחֻכָּמִים מַתִּירִין:

ט' הַפּוֹרֵט סֵלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים בְּכָל הַסֵּלַע מַעֲוֹת וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים בְּשֶׁקֶל כֶּסֶף וּבְשֶׁקֶל מַעֲוֹת הַדִּנָּים לִפְנֵי חֻכָּמִים אוֹמְרִים בְּשִׁלְשָׁה דִּינָרִים כֶּסֶף וּבְדִינָר מַעֲוֹת רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר בְּשִׁלְשָׁה דִּינָרִים כֶּסֶף (וּבְרַבִּיעִית כֶּסֶף) וּבְרַבִּיעִית מַעֲוֹת רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אַרְבָּעָה אֶסְפְּרִי כֶסֶף שְׁמַאי אוֹמֵר יִנְיַחָנָה בְּחֻנוֹת וַיֹּאכֵל כְּגִגְדָּה:

י' מִי שֶׁהָיוּ מְקַצֵּת בָּנָיו טֶמְאִין וּמְקַצֵּתֵן טְהוֹרִין מִנִּיחַ אֶת הַסֵּלַע וְאוֹמֵר מֶה שֶׁהִטְהוֹרִים שׁוֹתִים סֵלַע זֶה מְחַלֵּלֶת עָלָיו נִמְצְאוּ טְהוֹרִים וְטֶמְאִין שׁוֹתִין מִכָּד אֶחָד:

פרק ג

לֹא יֹאמַר אָדָם לַחֲבִירוֹ. הֲעַל אֶת הַפִּירוֹת הָאֵלֹו
לִירוּשָׁלַיִם לַחֲלֹק. אֲלֹא אוֹמַר לוֹ הֲעַלְם שְׁנֵאכֻלָּם
וְנִשְׁתַּם בִּירוּשָׁלַיִם. אֲבָל נוֹתְנִים זֶה לָזֶה מִתְּנַת חֲנָם:

^ב אֵין לוֹקַחִין תְּרוּמָה בְּכֶסֶף מַעֲשֵׁר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעַט
בְּאַכִּילָתוֹ. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר. אָמַר לָהֶם רַבִּי שִׁמְעוֹן מָה
אִם הִקְל בְּזִבְחֵי שְׁלָמִים. שֶׁהוּא מְבִיאַן לַיָּדִי פָּגוּל וְנוֹתֵר
וְטָמֵא. לֹא נִקְל בְּתְרוּמָה אָמְרוּ לוֹ מָה אִם הִקְל בְּזִבְחֵי
שְׁלָמִים שֶׁהֵן מוֹתְרִין לְזָרִים. נִקְל בְּתְרוּמָה שֶׁהִיא אֲסוּרָה
לְזָרִים:

^ג מִי שֶׁהָיוּ לוֹ מַעֲוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וְצָרִיד לוֹ. וְלַחֲבִירוֹ פִּירוֹת.
אוֹמַר לַחֲבִירוֹ הֲרִי הַמַּעֲוֹת הָאֵלֹו מְחַלְלִים עַל פִּירוֹתֶיךָ.
נִמְצָא זֶה אוֹכֵל פִּירוֹתָיו בְּטָהֳרָה. וְהִלָּה עוֹשֶׂה צָרְכוֹ
בְּמַעֲוֹתָיו. וְלֹא יֹאמַר כֵּן לַעֲם הָאָרֶץ אֲלֹא בִדְמָאִי:

^ד פִּירוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וּמַעֲוֹת בְּמִדְיָנָה. אוֹמַר הֲרִי הַמַּעֲוֹת
הֵם מְחַלְלִין עַל פִּירוֹת הָאֵלֹו. מַעֲוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וּפִירוֹת
בְּמִדְיָנָה. אוֹמַר הֲרִי הַמַּעֲוֹת הָאֵלֹו מְחַלְלִין עַל פִּירוֹת
הֵם. וּבִלְבָד שִׁיעֲלוּ הַפִּירוֹת וַיֵּאכְלוּ בִירוּשָׁלַיִם:

^ה מַעֲוֹת נִכְנָסוֹת לִירוּשָׁלַיִם וַיּוֹצְאוֹת. וּפִירוֹת נִכְנָסִין וַיֵּאֲכֹלוּ
וַיּוֹצְאִים. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר אֶף הַפִּירוֹת נִכְנָסִין
וַיּוֹצְאִין:

י פירות שנגמרה מלאכתן. ועברו בתוך ירושלים. יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלים. ושלא נגמרה מלאכתן. סלי ענבים לגת. וסלי תאנים למוקצה. בית שמאי אומרים יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלים. ובית הלל אומרים יפדה ויאכל בכל מקום. רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי יוסי לא נחלקו בית שמאי ובית הלל. על פירות שלא נגמרה מלאכתן שיפדה מעשר שני שלהם ויאכל בכל מקום. ועל מה נחלקו על פירות שנגמרה מלאכתן. שבית שמאי אומרים יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלים. ובית הלל אומרים יפדה ויאכל בכל מקום. והדמאי נכנס ויוצא ונפדה:

י אילן שהוא עומד בפנים ונוטה לחוץ. או עומד בחוץ ונוטה לפנים. מכנגד החומה ולפנים כלפנים. מכנגד החומה ולחוץ כלחוץ. בתי הבדים שפתחיהן לפנים ונחללן לחוץ. או שפתחיהן לחוץ ונחללן לפנים. בית שמאי אומרים הכל כלפנים. ובית הלל אומרים מכנגד החומה ולפנים כלפנים. מכנגד החומה ולחוץ כלחוץ:

י הלשכות בנזירות בקדש ופתוחות לחול. תוכן חול וגזיתיהן קדש. בנזירות בחול ופתוחות לקדש. תוכן קדש וגזיתיהן חול. בנזירות בקדש ובחול. ופתוחות לקדש ולחול. תוכן וגזיתיהן מכנגד הקדש ולקדש קדש. מכנגד החול ולחול חול:

ט מעֵשֶׁר שְׁנֵי שָׁנִים לִירוּשָׁלַיִם וְנִטְמָא בֵּין שְׁנִטְמָא בָּאֵב
הַטּוֹמְאָה. בֵּין שְׁנִטְמָא בּוֹלֵד הַטּוֹמְאָה. בֵּין בְּפָנִים בֵּין
בַּחוּץ. בֵּית שְׁמָאֵי אוֹמְרִים הַכֹּל יִפְדָּה וַיֵּאָכֵל בְּפָנִים. חוּץ
מִשְׁנִטְמָא בָּאֵב הַטּוֹמְאָה בַּחוּץ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים הַכֹּל
יִפְדָּה וַיֵּאָכֵל בַּחוּץ. חוּץ מִשְׁנִטְמָא בּוֹלֵד הַטּוֹמְאָה בְּפָנִים:

י הַלְקוּחַ בְּכֶסֶף מִעֵשֶׁר שְׁנֵי שְׁנִטְמָא. יִפְדָּה. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר יִקְבֹּר. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוּדָה. מָה אִם מִעֵשֶׁר שְׁנֵי
עֲצָמוּ שְׁנִטְמָא. הֲרִי הוּא נִפְדָּה. הַלְקוּחַ בְּכֶסֶף מִעֵשֶׁר שְׁנֵי
שְׁנִטְמָא. אֵינוּ דִין שִׁיפְדָּה. אָמַר לָהֶם לֹא. אִם אֲמַרְתֶּם
בְּמִעֵשֶׁר שְׁנֵי עֲצָמוּ. שָׁכַן הוּא נִפְדָּה בְּטָהוֹר בְּרַחוּק מִקּוֹם.
תֹּאמְרוּ בַלְקוּחַ בְּכֶסֶף מִעֵשֶׁר שְׁאֵינוּ נִפְדָּה בְּטָהוֹר בְּרַחוּק
מִקּוֹם:

יא צָבִי שְׁלִקְחוּ בְּכֶסֶף מִעֵשֶׁר וּמַת. יִקְבֹּר עַל יְדֵי עוֹרוֹ. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר יִפְדָּה. לְקַחוּ חֵי וּשְׁחֲטוּ. וְנִטְמָא. יִפְדָּה. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר יִקְבֹּר. לְקַחוּ שְׁחוּט וְנִטְמָא הֲרִי הוּא כְּפִירוֹת:

יב הַמִּשְׁאֵל קִנְיָנִים לְמִעֵשֶׁר שְׁנֵי. אֵף עַל פִּי שְׁגָפָן לֹא קִנְיָה
מִעֵשֶׁר. זֶלַף לְתוֹכָן סֶתֶם. עַד שֶׁלֹּא גָפָן לֹא קִנְיָה מִעֵשֶׁר.
מִשְׁגָּפָן קִנְיָה מִעֵשֶׁר. עַד שֶׁלֹּא גָפָן עוֹלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה.
וּמִשְׁגָּפָן מְקַדְּשׁוֹת בְּכָל שָׁהֵן. עַד שֶׁלֹּא גָפָן תוֹרֵם מֵאַחַת
עַל הַכֹּל. וּמִשְׁגָּפָן תוֹרֵם מִכָּל אַחַת וְאַחַת:

יג בֵּית שְׁמָאֵי אוֹמְרִים מִפְּתַח וּמִעֶרְהָ לַגֹּת. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים מִפְּתַח וְאֵינוּ צָרִיד לַעֲרוֹת. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים

בְּמָקוֹם שֶׁדֶרְכָן לַמָּכּוֹר סְתוּמוֹת. אֲבָל בְּמָקוֹם שֶׁדֶרְכָן
לַמָּכּוֹר פְּתוּחוֹת. לֹא יֵצֵא קִנְקֵן לַחֲלוּלִין. אֲבָל אִם רָצָה
לְהַחֲמִיר עַל עַצְמוֹ לַמָּכּוֹר בְּמִדָּה יֵצֵא קִנְקֵן לַחֲלוּלִין. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אִף הָאוֹמֵר לְחַבִּירוֹ חֲבִית זֶה אֲנִי מוֹכֵר לָךְ.
חוּץ מִקִּנְקָנִים. יֵצֵא קִנְקֵן לַחֲלוּלִין:

פרק ד

הַמוֹלִיד פִּירוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי מִמָּקוֹם הֵיכָר לַמָּקוֹם הַזֶּה.
אוּ מִמָּקוֹם הַזֶּה לַמָּקוֹם הֵיכָר. פּוֹדָהוּ כְּשַׁעַר
מִקוּמוֹ. הַמְבִיא פִירוֹת מִן הַגֶּרֶן לָעִיר. וְכַדִּי יֵין מִן הַגֶּת
לָעִיר. הִשְׁבַּח לְשְׁנֵי וַיֵּצִיאוֹת מִבֵּיתוֹ:

^א פּוֹדִין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי כְּשַׁעַר הַזֶּה. כְּמוֹת שֶׁהַחֲנֻנִי לֹקַח.
לֹא כְּמוֹת שֶׁהוּא מוֹכֵר. כְּמוֹת שֶׁהַשְּׁלַחֲנִי פּוֹרֵט וְלֹא כְּמוֹת
שֶׁהוּא מִצְרֵף. וְאֵין פּוֹדִין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי אֶכְסָרָה. אֶת שְׁדָמָיו
יְדוּעִים. יִפְדָּה עַל פִּי עַד אֶחָד. וְאֶת שְׁאֵין דָּמָיו יְדוּעִים.
יִפְדָּה עַל פִּי שְׁלֹשָׁה. כְּגוֹן הַיֵּין שֶׁקָּרַם. וּפִירוֹת שֶׁהִרְקִיבוּ.
וּמַעוֹת שֶׁהִחֲלִיאוּ:

^א בַּעַל הַבֵּית אוֹמֵר בְּסָלַע וְאַחֵר אוֹמֵר בְּסָלַע. בַּעַל הַבֵּית
קוֹדֵם. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף חֲמֵשׁ. בַּעַל הַבֵּית אוֹמֵר בְּסָלַע.
וְאַחֵר אוֹמֵר בְּסָלַע וְאִסָּר. אֶת שֶׁל סָלַע וְאִסָּר קוֹדֵם.
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף עַל הַקֶּרֶן. הַפּוֹדָה מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁלוֹשׁ.

מוסיף עליו חמישית בין שהוא שלו ובין שנתן לו
במתנה:

ד מערימין על מעשר שני כיצד אומר אדם לבנו ולבתו
הגדולים לעבדו ולשפחתו העבדים הילך מעות אלו
ופדה לך מעשר שני זה אבל לא יאמר בן לבנו ולבתו
הקטנים לעבדו ולשפחתו הפנענים מפני שיידן כידו:

ה הנה עומד בגורן ואין בידו מעות אומר לחבירו הרי
הפרות האלו נתונים לך במתנה חוזר ואומר הרי אלו
מחללין על מעות שבבית:

ו משך ממנו מעשר בסלע ולא הספיק לפדותו עד
שעמד בשתיים נותן לו סלע ומשתכר בסלע ומעשר שני
שלו משך ממנו מעשר בשתיים ולא הספיק לפדותו עד
שעמד בסלע נותן לו סלע מחולין וסלע של מעשר שני
שלו אם היה עם הארץ נותן לו מדמאי:

ז הפודה מעשר שני ולא קרא שם רבי יוסי אומר דיו
רבי יהודה אומר צריך לפרש היה מדבר עם האשה על
עסקי גטה וקדושיה ונתן לה גטה וקדושיה ולא פירש
רבי יוסי אומר דיו רבי יהודה אומר צריך לפרש:

ח המניח איסר ואכל עליו חציו והלך למקום אחר והרי
הוא יוצא בפונדיון אוכל עליו עוד איסר המניח פונדיון
ואכל עליו חציו והלך למקום אחר והרי הוא יוצא

בְּאִיסָר־אוֹכֵל עָלָיו עוֹד פֶּלֶג־הַמִּנִּיחַ אִיסָר שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי־
אוֹכֵל עָלָיו אֶחָד עֶשֶׂר בְּאִיסָר־וְאֶחָד מִמָּאָה בְּאִיסָר־בֵּית
שָׁמַי אֻמְרִים הַכֹּל עֲשָׂרָה־וּבֵית הַלֵּל אֻמְרִים בְּוָדָאִי־
אֶחָד עֶשֶׂר־וּבִדְמָאִי עֲשָׂרָה:

^ט כָּל הַמַּעֲוֹת הַנִּמְצָאִים־הֵרִי אֱלוֹ חוֹלִין־אֲפִילוֹ דִּינָר זָהָב
עִם הַכֶּסֶף־וְעִם הַמַּעֲוֹת־מִצָּא בְּתוֹכָן חֶרֶס וְכָתוּב עָלָיו
מַעֲשֵׂר־הֵרִי זֶה מַעֲשֵׂר:

^י הַמוֹצֵא כָּלִי־וְכָתוּב עָלָיו קֶרֶבֶן־רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם
הָיָה שֶׁל חֶרֶס־הוּא חוֹלִין וּמָה שֶׁבְּתוֹכוֹ קֶרֶבֶן־וְאִם הָיָה
שֶׁל מִתְּכֶת־הוּא קֶרֶבֶן־וּמָה שֶׁבְּתוֹכוֹ חוֹלִין־אָמְרוּ לוֹ אֵין
דֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם לֵהֱיוֹת כּוֹנְסִין חוֹלִין לְקֶרֶבֶן:

^{יא} הַמוֹצֵא כָּלִי־וְכָתוּב עָלָיו ק' קֶרֶבֶן־מ' מַעֲשֵׂר־ד' דְּמָאִי־
^{טז} טָבֵל־ת' תְּרוּמָה־שְׁבַשְׁעַת סָבְנָה הָיוּ כּוֹתְבִין ת' תַּחַת
תְּרוּמָה־רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּלֶם שְׁמוֹת בְּנֵי אָדָם הֵם־אָמַר
רַבִּי יוֹסִי אֲפִילוֹ מִצָּא חֲבִית וְהִיא מְלִיאָה פִּירוֹת־וְכָתוּב
עָלֶיהָ תְּרוּמָה הֵרִי אֱלוֹ חוֹלִין־שְׁאֲנִי אוֹמֵר אֲשַׁתְּקֵד הֵיתָה
מְלֵאָה פִּירוֹת תְּרוּמָה וּפְנָה:

^{יב} הָאוֹמֵר לִבְנוֹ מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בָזוּיִת זוֹ־וּמִצָּא בָזוּיִת אַחֲרֶת־
הֵרִי אֱלוֹ חוֹלִין־הָיָה שֵׁם מְנָה וּמִצָּא מֵאֲתִים־הַשָּׂאֵר חוֹלִין־
מֵאֲתִים וּמִצָּא מְנָה־הַכֹּל מַעֲשֵׂר:

פרק ה

כָּרֶם רְבָעִי מְצִינִין אוֹתוֹ בְּקוֹזוֹזוֹת אֲדָמָה וְשֵׁל עֶרְלָה
בַּחֲרִסִּית וְשֵׁל קִבְרוֹת בְּסִיד וּמִמָּחָה וְשׁוֹפֵךְ אָמַר
רַבִּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים בְּשִׁבְיעִית
וְהַצְנוּעִים מְנִיחִין אֶת הַמַּעוֹת וְאוֹמְרִים כָּל הַנִּלְקָט מִזֶּה
יְהֵא מְחָלֵל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלּוּ:

ב כָּרֶם רְבָעִי הָיָה עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם מִהַלֵּךְ יוֹם אֶחָד לְכָל
צֵד וְאִיזוֹ הִיא תְּחוּמָּה אֵילַת מִן הַדְּרוֹם וְעַקְרֶבֶת מִן
הַצָּפוֹן לֹד מִן הַמַּעְרָב וְהִירְדֵן מִן הַמְּזָרָח וּמִשְׁרְבו
הַפִּירוֹת הִתְקִינוּ שֶׁיְהֵא נִפְדָּה סָמוּךְ לְחוּמָּה וּתְנָאִי הָיָה
הַדָּבָר שְׁאִימְתִי שֶׁיִּרְצוּ יַחְזוֹר הַדָּבָר לְכֻמוֹת שֶׁהָיָה רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה הַתְנָאִי הַזֶּה וּתְנָאִי
הָיָה אִימְתִי שֶׁיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יַחְזוֹר הַדָּבָר לְכֻמוֹת
שֶׁהָיָה:

ג כָּרֶם רְבָעִי בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים אֵין לוֹ חֶמֶשׁ וְאֵין לוֹ
בִיעוֹר וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים יֵשׁ לוֹ בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים יֵשׁ
לוֹ פָּרֶט וְיֵשׁ לוֹ עוֹלָלוֹת וְהָעֲנִיִּים פּוֹדִין לְעַצְמָן וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים כֻּלּוֹ לָגַת:

ד בִּיצֵד פּוֹדִין גָּטָע רְבָעִי מְנִיחַ אֶת הַסֵּל עַל פִּי שְׁלֶשָׁה
וְאוֹמֵר בְּמָה אָדָם רוֹצֶה לִפְדוֹת לוֹ בְּסָלַע עַל מִנַּת לְהוֹצִיא
יְצִאוֹת מִבֵּיתוֹ וּמְנִיחַ אֶת הַמַּעוֹת וְאוֹמֵר כָּל הַנִּלְקָט מִזֶּה
מְחָלֵל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלּוּ בְּכַךְ וּבְכַךְ סָלִים בְּסָלַע:

ה בַּשְּׁבִיעִית פּוֹדֶהוּ בְּשׁוּיָיו. וְאִם הָיָה הַכֹּל מוֹפָקָר. אֵין לוֹ
אֶלָּא שְׂכָר לְקִיטָּה. הַפּוֹדָה נֹטֵעַ רְבָעִי שְׁלֹו. מוֹסִיף עָלָיו
חֲמִישִׁיתוֹ. בֵּין שֶׁהוּא שְׁלֹו. וּבֵין שֶׁנֶּתֵּן לוֹ בַּמִּתְּנָה:

י עֶרֶב יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח. שֶׁל רְבִיעִית וְשֶׁל
שְׁבִיעִית הָיָה בִיעוּר. בִּיצָד (הָיָה בִיעוּר). נוֹתְנִים תְּרוּמָה
וּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר לְבָעֲלִים. וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן לְבָעֲלִיו. וּמַעֲשֵׂר
עֲנִי לְבָעֲלִיו. וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַכּוֹרִים. מִתְּבַעְרִים בְּכָל מָקוֹם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר הַכּוֹרִים נִתְּנִין לַכֹּהֲנִים בַּתְּרוּמָה.
הַתְּבָשִׁיל בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים צִרְיָךְ לְבָעֵר. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים הָרִי הוּא כַּמְבוּעַר:

י' מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פִּירוֹת בְּזֶמֶן הַזֶּה. וְהִגִּיעָה שַׁעַת הַבִּיעוּר. בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים צִרְיָךְ לְחַלֵּל עַל הַכֶּסֶף. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים
אַחַד שֶׁהֵן כֶּסֶף וְאַחַד שֶׁהֵן פִּירוֹת:

י"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ שׁוֹלְחִין אֶצֶל בַּעֲלֵי בָתִּים
שֶׁבַמְדִּינֹת. מִהֲרוּ וְהִתְקִינוּ אֶת פִּירוֹתֵיכֶם. עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ
שַׁעַת הַבִּיעוּר. עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא וְלָמַד. שְׁכָל הַפִּירוֹת
שֶׁלֹּא בָּאוּ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת. פְּטוּרִים מִן הַבִּיעוּר:

ט מִי שֶׁהָיוּ פִּירוֹתָיו רְחוּקִים מִמֶּנּוּ. צִרְיָךְ לַקְרוֹת לָהֶם
שֵׁם. מַעֲשֶׂה בְּרַבִּין גְּמְלִיאֵל וְהַזְקָנִים. שֶׁהָיוּ בָּאִין בִּסְפִינָה.
אָמַר רַבִּין גְּמְלִיאֵל עֲשׂוּר שְׁאֲנִי עֲתִיד לָמוּד. נִתּוֹן לִיהוֹשֻׁעַ.
וּמִקוֹמוֹ מְשֻׁכָּר לוֹ. עֲשׂוּר אַחֵר שְׁאֲנִי עֲתִיד לָמוּד. נִתּוֹן
לְעֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף שִׁיזְכָּה בּוֹ לַעֲנִיִּים. וּמִקוֹמוֹ מְשֻׁכָּר לוֹ.

אמר רבי יהושע עשור שאני עתיד למוד נתון לא לעזר
בן עזריה ומקומו משכר לו ונתקבלו זה מזה שכר:

במנחה ביום טוב האחרון היו מתודין ביצד היה הודוי
בערתי הקדש מן הבית זה מעשר שני ונטע רבעי
נתתיו ללוי זה מעשר לוי וגם נתתיו זו תרומה ותרומת
מעשר לגר ליתום ולא למנה זה מעשר עני הלקט
והשכחה והפאה אף על פי שאינו מעבבין את הודוי
מן הבית זו חלה:

כ" ככל מצותך אשר צויתני הא אם הקדים מעשר
שני לראשון אינו יכול להתודות לא עברתי ממצותך
לא הפרשתי ממין על שאינו מינו ולא מן התלוש על
המחבר ולא מן המחבר על התלוש ולא מן החדש על
הישן ולא מן הישן על החדש ולא שכחתי ולא שכחתי
מלברךך ומלהזכיר שמך עליו:

כ" לא אכלתי באני ממנו הא אם אכלו באנינות אינו
יכול להתודות ולא בערתי ממנו בטמא הא אם הפרישו
בטומאה אינו יכול להתודות ולא נתתי ממנו למת לא
לקחתי ממנו ארון ותכריכים למת ולא נתתיו לאוננים
אחרים שמעתי בקול יי אלהי הבאתיו לבית הבחירה
עשיתי ככל אשר צויתני שמחתי ושמחתי בו:

כ" השקיפה ממעון קדשך מן השמים עשינו מה שצוית
עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו השקיפה ממעון

קִדְשָׁךְ מִן הַשָּׁמַיִם. וּבִרְךָ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּבָנִים
וּבְבָנוֹת. וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ בְּטֹל וּבְמָטָר
וּבְזֵלֵדוֹת בְּהֶמָּה. כֹּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב
וּדְבַשׁ. כִּדִּי שֶׁתֵּתֶן טַעַם בִּפְּרִירוֹת:

י"ד מִכָּאֵן אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל וּמִמְזֵרִים מִתּוֹדִים. אָבֵל לֹא גֵרִים.
וְלֹא עֲבָדִים מְשׁוֹחָרִים שְׂאִין לָהֶם חֶלֶק בָּאֶרֶץ. רַבִּי מֵאִיר
אוֹמֵר אֵף לֹא כֹהֲנִים וְלוֹיִים שְׂלֹא נָטְלוּ חֶלֶק בָּאֶרֶץ. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר יֵשׁ לָהֶם עָרֵי מִגְרָשׁ:

טו יוֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל הָעֵבֶיר הוֹדִיָּת הַמַּעֲשֶׂר. אֵף הוּא בְּטֹל
אֶת הַמַּעֲזָרִים וְאֵת הַנוֹקְפִים. וְעַד יָמָיו הָיָה פָּטִישׁ מִכָּה
בִּירוּשָׁלַיִם וּבִיָּמָיו אֵין אָדָם צָרִיךְ לִשְׁאוֹל עַל הַדְּמָאִי: סליק

מסכת חלה

פרק א

חמשה דברים חייבין בחלה. החטים והשעורים.
והבסמים. ושבולת שועל. ושיפון. הרי אלו
חייבין בחלה. ומצטרפין זה עם זה ואסורין בחדש מלפני
הפסח ומלקצור מלפני העומר. ואם השרישו קודם
לעמר העמר מתירן. ואם לאו. אסורין עד שיבא העמר
הבא:

ב האוכל מהם כזית מצה בפסח. יצא ידי חובתו. כזית
חמץ. חייב בהפרת. נתערב אחד מהם בכל המינים. הרי
זה עובר בפסח. הנודר מן הפת ומן התבואה. אסור בהם
(אבל הנודר מן הדגן אסור בכל המינין חוץ מפירות
האילן) דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים הנודר מן הדגן
אינו אסור אלא מהן. וחייבין בחלה ובמעשרות:

ג אלו חייבין בחלה ופטורים מן המעשרות. הלקט
והשכחה. והפאה. וההפקר ומעשר ראשון שנטלה
תרומתו ומעשר שני. והקדש שנפדו. ומותר העמר.
ותבואה שלא הביאה שליש. רבי אליעזר אומר תבואה
שלא הביאה שליש. פטורה מן החלה:

ד אלו חייבין במעשרות ופטורין מן החלה. האורז והדוחן.
והפרגים והשומשמין. והקטניות. ופחות מחמשת

רביעיים בתבואה. הסופגנין. והדבשנין. והאסקריטין.
וחלת המשרת והמדמע פטורין מן החלה:

ה עסה שתחלתה סופגנין וסופה סופגנין. פטורה מן
החלה. תחלתה עסה וסופה סופגנין. תחלתה סופגנין.
וסופה עסה. חייבת בחלה. וכן הקנבקאות חייבות:

י המעסה בית שמאי פטורין. ובית הלל מחייבין. החליטה
בית שמאי מחייבין. ובית הלל פטורים. חלות תודה
ורקיקי נזיר עשאן לעצמו פטור. למכור בשוק חייב:

י נחתום שעשה שאור לחלק. חייב בחלה. נשים שנתנו
לנחתום לעשות להם שאור. אם אין בשל אחת מהן
כשעור. פטורה מן החלה:

ח עסת הכלבים. בזמן שהרועים אוכלין ממנה חייבת
בחלה. ומערבין בה. ומשתתפין בה. ומברכין עליה.
ומזמנין עליה. ונעשית ביום טוב ויוצא בה אדם ידי חובתו
בפסח. אם אין הרועין אוכלין ממנה. אינה חייבת בחלה.
ואין מערבין עליה. ואין מזמנין עליה ואינה נעשית ביום
טוב ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח. בין כך ובין כך
מטמאה טומאת אוכלין:

ט החלה והתרומה חייבין עליה מיתה וחמש. ואסורים
לזרים. והם נכסי כהן. ועולין באחד ומאה. וטעונין רחיצת
ידים. והערב שמש. ואין נוטלין מן הטהור על הטמא.

אֵלָא מִן הַמֶּקֶף. וּמִן הַדְּבָר הַגָּמוּר. הָאוֹמֵר כֹּל גִּרְנִי
תְּרוּמָה. וְכֹל עֲסוֹתֵי חֻלָּה. לֹא אָמַר כָּלוּם. עַד שִׁישִׁיר
מִקְצַת:

פרק ב

**פִּירוֹת חוּצָה לָאָרֶץ שֶׁנִּכְנְסוּ לָאָרֶץ. חִיִּיבִים בַּחֻלָּה. יֵצְאוּ
מִכָּאן לָשֵׁם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּיב. וְרַבִּי עֲקִיבָא
פּוֹטֵר:**

^ב עֶפֶר חוּצָה לָאָרֶץ שֶׁבָּא בְּסָפִינָה לָאָרֶץ. חִיִּיבָתָא
בְּמַעֲשָׂרוֹת וּבִשְׂבִיעִית. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזִמְנָא
שֶׁהִסְפִּינָה גּוֹשְׁשֶׁת. עָסָה שְׁנִלּוּשָׁה בְּמֵי פִירוֹת חִיִּיבָתָא
בַּחֻלָּה וְנֶאֱכָלֶת בְּיָדַיִם מְסוּאָבוֹת:

^ג הָאִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת וְקוֹצֶה חֲלָתָה עֲרוּמָה. מִפְּנֵי שֶׁהִיא יְכוּלָּה
לְכַסּוֹת אֶת עַצְמָהּ אָבֵל לֹא הָאִישׁ. מִי שֶׁאִינוּ יְכוּלִּים לַעֲשׂוֹת
עֲסָתוֹ בְּטֶהֱרָה יַעֲשֶׂנָה קִבִּין. וְאֵל יַעֲשֶׂנָה בְּטִמְאָה. וְרַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמֵר יַעֲשֶׂנָה בְּטִמְאָה. וְאֵל יַעֲשֶׂנָה קִבִּים. שְׂכָשֵׁם
שֶׁהוּא קוֹרָא לְטְהוּרָה. כִּד הוּא קוֹרָא לְטִמְאָה. לִזּוֹ קוֹרָא
חֻלָּה בְּשֵׁם. וְלִזּוֹ קוֹרָא חֻלָּה בְּשֵׁם. אָבֵל קִבִּיִּים אֵין לָהֶם
חֵלֶק בְּשֵׁם:

^ד הָעוֹשֶׂה עֲסָתוֹ קִבִּים. וְנִגְעוּ זֶה בָּזֶה. פְּטוּרִים מִן הַחֻלָּה
עַד שִׁישׁוּכּוּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִף הַרוּדָה וְנוֹתֵן לִסֵּל.
הֵסֵל מְצָרְפֵן לַחֻלָּה:

ה' המפריש חלתו קמח אינו חלה. וגזל ביד כהן. העסה עצמה חייבת בחלה. והקמח אם יש בו פשיעור. חייבת בחלה. ואסורה לזרים. דברי רבי יהושע. אמרו לו מעשה וקפשה זקן זר. אמר להם אף הוא קלקל לעצמו ותקן לאחרים:

י' תמשה רביעים קמח (ועוד) חייבים בחלה. הם ושארן וסבן ומרסנן תמשה רביעים חייבים. נטל מרסנן מתוכן. וחזר לתוכן. הרי אלו פטורין:

י' שיעור החלה. אחד מעשרים וארבעה. העושה עסה לעצמו. והעושה למשתה בנו. אחד מעשרים וארבעה. נחתום שהוא עושה למכור בשוק. וכן האשה שהיא עושה למכור בשוק. אחד מארבעים ושמנה. נטמאת עסתה שוגגת או אנוסה. אחד מארבעים ושמנה. נטמאת מזידה. אחד מעשרים וארבעה. כדי שלא יהא חוטא נשכר:

ה' רבי אליעזר אומר נטלת מן הטהור על הטמא. ביצד. עסה טהורה ועסה טמאה. נוטל כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה. ונותן פחות מכביצה באמצע כדי שיטול מן המקף. וחכמים אוסרין:

פרק ג

אֹכֵלִין עָרָא מִן הָעֶסָה עַד שֶׁתִּגְלַל בַּחֲטִים וְתִטְמָטֵם
 בַּשְּׁעוּרִים גְּלָגְלָה בַּחֲטִים וְטִמְטָמָה בַּשְּׁעוּרִים
 הָאוֹכֵל מִמֶּנָּה חַיִּיב מִיתָה כִּיּוֹן שֶׁהִיא נוֹתֶנֶת אֶת הַמִּים
 מִגְבֶּהֶת חֲלָתָהּ וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִהְיֶה שֵׁם חֲמֶשֶׁה רְבִיעִים
 קָמַח:

^ב נִדְמָעָה עֲסָתָה עַד שֶׁלֹּא גְלָגְלָה פְּטוּרָה שֶׁהִמְדָּמַע
 פְּטוּר וּמִשְׁגֻּלְגָּלָה חַיִּיבָתָה נֹלֵד לָהּ סֶפֶק טוּמְאָה עַד שֶׁלֹּא
 גְּלָגְלָה תַעֲשֶׂה בְּטוּמְאָה וּמִשְׁגֻּלְגָּלָה תַעֲשֶׂה בְּטַהֲרָה:

^ג הַקְדִּישָׁה עֲסָתָה עַד שֶׁלֹּא גְלָגְלָה וּפְדָאָתָה חַיִּיבָתָה
 מִשְׁגֻּלְגָּלָה וּפְדָאָתָה חַיִּיבָתָה הַקְדִּישָׁתָה עַד שֶׁלֹּא גְלָגְלָה
 וּגְלָגְלָה הַגִּזְבֵּר וְאַחֲרֵי כֵן פְּדָאָתָה פְּטוּרָה שְׁבִשְׁעַת
 חֻבָּתָה הִיתָה פְּטוּרָה:

^ד כִּיּוֹצֵא בּוֹ הַמְּקַדִּישׁ פִּירוֹתָיו עַד שֶׁלֹּא בָּאוּ לְעֹנֶת
 הַמַּעֲשְׂרוֹת וּפְדָאֵן חַיִּיבִין וּמִשְׁבָּאוּ לְעֹנֶת הַמַּעֲשְׂרוֹת
 חַיִּיבִין הַקְדִּישׁ עַד שֶׁלֹּא נִגְמְרוּ וְנִגְמְרָן הַגִּזְבֵּר וְאַחֲרֵי כֵן
 פְּדָאֵן פְּטוּרִין שְׁבִשְׁעַת חֻבָּתָן הָיוּ פְּטוּרִין:

^ה נִכְרִי שֶׁנָּתַן לְיִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לוֹ עֶסָה פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה
 נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְּנָה עַד שֶׁלֹּא גְלָגַל חַיִּיב וּמִשְׁגֻּלְגָּל פְּטוּר
 הָעוֹשֶׂה עֶסָה עִם הַנִּכְרִי אִם אֵין בְּשֵׁל יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיעוֹר
 חֲלָה פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה:

י גר שנתגזיר והיתה לו עסה נעשית עד שלא נתגזיר פטור ומשנתגזיר חייב ואם ספק חייב ואין חייבין עליה חמש רבי עקיבא אומר הכל הולך אחר הקרימה בתנור:

י העושה עסה מן החטים ומן האורז אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה ויוצא בה אדם ידי חובתו בפסח ואם אין בה טעם דגן אינה חייבת בחלה ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח:

י"ה הנוטל שאור מעסה שלא הורמה חלתה ונותן לתוך עסה שהורמה חלתה אם יש לו פרנסה ממקום אחר מוציא לפי חשבון ואם לאו מוציא חלה אחת על הכל:

ט כיוצא בו זיתי מסיק שנתערבו עם זיתי נקוף ענבי בציר עם ענבי עוללות אם יש לו פרנסה ממקום אחר מוציא לפי חשבון ואם לאו מוציא תרומה ותרומת מעשר לכל והשאר מעשר ומעשר שני לפי חשבון:

י הנוטל שאור מעסת חטים ונותן לתוך עסת אורז אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה ואם לאו פטורה אם כן למה אמרו הטבל אוסר כל שהוא מין במינו ושלא במינו בנותן טעם:

פרק ד

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁעָשׂוּ שְׁנֵי קָבִים וְנִגְעוּ זֶה בָּזֶה אֶפִּילוּ הֵם
מִמֵּין אֶחָד פְּטוּרִים וּבִזְמַן שֶׁהֵם שָׁל אִשָּׁה אַחַת
מִן בְּמִינוֹ חַיִּיב וְשָׁלָא בְּמִינוֹ פְּטוּר:

ב אִי זֶה הוּא מִן בְּמִינוֹ הַחֲטִים אֵינָן מַצְטַרְפוֹת עִם הַכֹּל
אֲלָא עִם הַכֶּסָּמִים הַשְּׁעוּרִים מַצְטַרְפוֹת עִם הַכֹּל חוּץ מִן
הַחֲטִים רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר שָׂאֵר הַמִּינִים מַצְטַרְפִּין
זֶה עִם זֶה:

ג שְׁנֵי קָבִין וְקָב אוֹרְזוֹ אוֹ קָב תְּרוּמָה בְּאֻמָּצֵעַ אֵינָן
מַצְטַרְפִּין דָּבָר שֶׁנֶּטְלָה חֲלָתוֹ בְּאֻמָּצֵעַ מַצְטַרְפִּין שֶׁכָּבַר
נִתְחַיֵּיב בַּחֲלָה:

ד קָב חֲדָשׁ וְקָב יָשֵׁן שֶׁנִּשְׁכּוּ זֶה בָּזֶה רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר
יִטּוֹל מִן הָאֻמָּצֵעַ וַחֲכָמִים אוֹסְרִים הַנּוֹטֵל חֲלָה מִן הַקָּב
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר חֲלָה וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵינָה חֲלָה:

ה שְׁנֵי קָבִין שֶׁנֶּטְלָה חֲלָתוֹ שֶׁל זֶה בְּפָנָי עֲצָמוֹ וְשֶׁל זֶה בְּפָנָי
עֲצָמוֹ חִזּוֹר וְעָשָׂאן עֶסֶה אַחַת רַבִּי עֲקִיבָא פּוֹטֵר וַחֲכָמִים
מַחֲיִיבִין נִמְצָא חֲמָרוֹ קוּלוֹ:

ו נּוֹטֵל אָדָם כִּדֵּי חֲלָה מֵעֶסֶה שָׁלָא הוֹרָמָה חֲלָתָה
לַעֲשׂוֹתָהּ בְּטִהְרָה לִהְיוֹת מִפְּרִישׁ עָלֶיהָ וְהוֹלִיךְ חֲלָת
דְּמָאֵי עַד שֶׁתִּסְרַח שֶׁחֲלָת דְּמָאֵי נִטְלָת מִן הַטָּהוֹר עַל
הַטָּמֵא וְשָׁלָא מִן הַמֶּקֶף:

י' ישראל שהיו אריסין לגזים בסוריא. רבי אליעזר מחייב פירותיהם במעשרות ובשביעית. ורבן גמליאל פטר. רבן גמליאל אומר שתי חלות בסוריא. ורבי אליעזר אומר חלה אחת. אחזו קולו של רבן גמליאל. וקולו של רבי אליעזר. חזרו לנהוג כדברי רבן גמליאל בשתי דרכים:

ח רבן גמליאל אומר שלש ארצות לחלה. מארץ ישראל עד כזיב חלה אחת. מכזיב עד הנָהָר ועד אַמְנָה שתי חלות. אחת לאור ואחת לפהן. של אור יש לה שיעור. ושל פהן אין לה שיעור. מן הנָהָר ומן אַמְנָה ולפנים שתי חלות. אחת לאור ואחת לפהן. של אור אין לה שיעור. ושל פהן יש לה שיעור. וטבול יום אוכלה. רבי יוסי אומר אינו צריך טבילה. ואסורה לזבים ולזבות לגדות ולילדות. ונאכלת עם הזר על השלחן ונתנת לכל כהן:

ט ואלו נתנין לכל כהן. החרמים והבכורות. ופדיון הבן. ופדיון פטר חמור. הזרוע והלחיים והקבה. וראשית הגז. ושמן שרפה. וקדשי המקדש. והבכורים. רבי יהודה אוסר בבכורים. פרשיני תרומה. רבי עקיבא מתיר. וחכמים אוסרים:

י נתאי איש תקוע הביא חלות מבתר. ולא קבלו ממנו. אנשי אלכסנדריא הביאו חלותיהן מאלכסנדריא. ולא קבלו מהם. אנשי הר צבועים הביאו בכוריהם קודם

עֲצָרְתָּ וְלֹא קִבְּלוּ מֵהֶם מִפְּנֵי הַכְּתוּב שֶׁבִּתְּוֹרָה וְחֵג הַקָּצִיר
בְּבוּרֵי מַעֲשֵׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בְּשָׂדֶה:

י"א בֶּן אֲנָטִינוּס הֵעֲלָה בְּכוֹרוֹת מִבֶּבֶל וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
יוֹסֵף הַכֹּהֵן הֵבִיא בְּבוּרֵי יֵין וְשֶׁמֶן. וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
אֵף הוּא הֵעֲלָה אֶת בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ לַעֲשׂוֹת פֶּסַח קָטָן
בִּירוּשָׁלַיִם וְהִחְזִירוּהוּ שְׁלֹא יִקָּבַע הַדָּבָר חוֹבָה. אֲרִיסְטוֹן
הֵבִיא בְּבוּרָיו מֵאַפְמָיָא וְקִבְּלוּ מִמֶּנּוּ. מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הַקּוֹנֶה
בְּסוּרֵיָא כְּקוֹנֶה בַּפְּרוֹר שֶׁבִירוּשָׁלַיִם: סליק

מסכת ערלה

פרק א

הַנוֹטֵעַ לְסִיגָא וְלַקְזָרוֹת פֶּטוּר מֵהָעֵרְלָה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
אֲפִילוּ אָמַר הַפְּנִימִי לְמֵאכָל וְהַחִיצוֹן לְסִיגָא
הַפְּנִימִי חַיִּיב וְהַחִיצוֹן פֶּטוּר:

ב יַעַת שֶׁבָּאוּ אֲבוֹתֵינוּ לָאָרֶץ מִצָּאוּ נְטוּעַ פֶּטוּר נִטְעוּ אֶף
עַל פִּי שֶׁלֹּא כִבְשׁוּ חַיִּיב הַנוֹטֵעַ לְרַבִּים חַיִּיב רַבִּי יְהוּדָה
פּוֹטֵר הַנוֹטֵעַ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וְהַנֶּכְרִי שֶׁנִּטְעַע וְהַגְזֵלָן
שֶׁנִּטְעַע וְהַנוֹטֵעַ בְּסִפִּינָה וְהָעוֹלָה מֵאֵלִיו חַיִּיב בְּעֵרְלָה:

ג אֵילָן שֶׁנֶּעְקַר וְהִסְלַע עֲמוּ שִׁטְפוּ נָהָר וְהִסְלַע עֲמוּ אִם
יָכוֹל לַחֲיוֹת פֶּטוּר וְאִם לֹא חַיִּיב נֶעְקַר הִסְלַע מִצְדּוֹ אוֹ
שֶׁזֶעֱזַעְתּוֹ הַמַּחְרִישָׁה אוֹ שֶׁזֶעֱזַעוּ וְעָשְׂאוּ בְּעֶפֶר אִם יָכוֹל
לַחֲיוֹת פֶּטוּר וְאִם לֹא חַיִּיב:

ד אֵילָן שֶׁנֶּעְקַר וְנִשְׁתַּיֵּיר בּוֹ שֶׁרֶשׁ פֶּטוּר וְכַמָּה יֵהָא
הַשֶּׁרֶשׁ רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן יְהוּדָה אִישׁ בְּרִתּוֹתָא כְּמַחֲטָא שֶׁל מִתּוּחַ:

ה אֵילָן שֶׁנֶּעְקַר וּבּוֹ בְּרִיכָה וְהוּא חֵיה מִמָּנָה חֲזָרָה הִזְקָנָה
לְהִיּוֹת כְּבָרִיכָה הַבְּרִיכָה שָׁנָה אַחֵר שָׁנָה וְנִפְסְקָה מוֹנָה
מִשְׁעָה שֶׁנִּפְסְקָה סְפּוּק הַגִּפְנִים וְסְפּוּק עַל גִּבֵּי סְפּוּק
אֶף עַל פִּי שֶׁהַבְּרִיכָן בְּאֶרֶץ מוֹתֵר רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר מִקּוּם

שְׂכַחָה יָפָה מוֹתֵר וּמִקּוֹם שְׂכַחָה רָע אָסוּר. (וְכֵן) בְּרִיכָה
שֶׁנִּפְסְקָה וְהִיא מְלֵאָה פִּירוֹת. אִם הוֹסִיף בְּמֵאֲתִים אָסוּר:

י גְּטִיעָה שֶׁל עֵרְלָה. וְשֶׁל כִּלְאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּתְעָרְבוּ בְּגִטִּיעוֹת.
הֲרִי זֶה לֹא יִלְקוּט. וְאִם לָקַט יַעֲלֶה בְּאַחַד וּמֵאֲתִים. וּבִלְבָד
שֶׁלֹא יִתְכַּוֵּן לִלְקוּט. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֵף יִתְכַּוֵּן לִלְקוּט
וַיַּעֲלוּ בְּאַחַד וּמֵאֲתִים.

י הָעֵלִים וְהַלּוּלָבִים. וּמִי גִפְנִים. וּסְמָדֵר מוֹתָרִים בְּעֵרְלָה.
וּבִרְבָּעִי. וּבִנְזִיר. וְאָסוּרִים בְּאַשְׁרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר הַסְּמָדֵר
אָסוּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּרִי. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַמַּעֲמִיד
בְּשֶׁרֶף הָעֵרְלָה אָסוּר. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁמַּעֲתִי בִּפְּירוּשׁ.
שֶׁהַמַּעֲמִיד בְּשֶׁרֶף הָעֵלִים. בְּשֶׁרֶף הָעֵקָרִים מוֹתֵר. בְּשֶׁרֶף
הַפָּגִים אָסוּר. מִפְּנֵי שֶׁהֵם פְּרִי:

י"ג עֲגוּקָלוֹת וְהַחֲרָצִנִּים וְהַזִּגִּים. וְהַתָּמָד שֶׁלָּהֶם. קְלִיפֵי
רְמוֹן וְהַנֶּזֶן שֶׁלּוֹ. קְלִיפֵי אֶגְזוֹזִים וְהַגִּרְעִינִים. אָסוּרִים
בְּעֵרְלָה. וּבְאַשְׁרָה. וּבִנְזִיר. וּמוֹתָרִין בִּרְבָּעִי וְהַנּוֹבְלוֹת כָּלֶם
אָסוּרוֹת:

ט רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר נוֹטְעִין יְחוּר שֶׁל עֵרְלָה. וְאִין נוֹטְעִין אֶגְזוֹז
שֶׁל עֵרְלָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּרִי. וְאִין מְרַכִּיבִין בְּכַפְּיוֹת שֶׁל
עֵרְלָה:

פרק ב

הַתְּרוּמָה • (וּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל וְדָאִי •) וּתְרוּמַת
מַעֲשֵׂר שֶׁל דָּמָאִי • הַחֲלָה וְהַבְּכוּרִים • עוֹלִים
בְּאֶחָד וּמֵאָה • וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה • וְצָרִיד לְהָרִים • הָעֶרְלָה
וְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם • עוֹלִים בְּאֶחָד וּמֵאֲתִים • וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה •
וְאֵין צָרִיד לְהָרִים • רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֵינֶן מִצְטָרְפִין • רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִצְטָרְפִין בְּנוֹתָן טַעַם • אֲבָל לֹא לְאַסּוּר:

בַּתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה • וְהָעֶרְלָה אֶת הַתְּרוּמָה •
כִּי־צִד • סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה • וְאַחֵר כֶּךָ נִפְלוּ
שְׁלֹשָׁה קַבִּין עֶרְלָה • אוֹ שְׁלֹשָׁה קַבִּין כֻּלָּאֵי הַכֶּרֶם • זֶה הִיא
שֶׁהַתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה • וְהָעֶרְלָה אֶת הַתְּרוּמָה:

גַּ הָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת הַכֻּלָּאִים • וְהַכֻּלָּאִים אֶת הָעֶרְלָה •
וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה • כִּי־צִד • סָאָה עֶרְלָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאֲתִים •
וְאַחֵר כֶּךָ נִפְלָה סָאָה וְעוֹד עֶרְלָה • אוֹ סָאָה וְעוֹד שֶׁל כֻּלָּאֵי
הַכֶּרֶם • זֶה הִיא שֶׁהָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת הַכֻּלָּאִים • וְהַכֻּלָּאִים
אֶת הָעֶרְלָה • וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה:

דַּ כָּל הַמְּחֻמָּץ • וְהַמִּתְבַּל • וְהַמְדַּמֵּעַ • בַּתְּרוּמָה וּבָעֶרְלָה •
וּבְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם אֲסוּר • בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵף מְטֵמָא •
וּבֵית הִלֵּל אוֹמְרִים לְעוֹלָם אֵינֶן מְטֵמָא עַד שֶׁיֵּהָא בּוֹ
כַּבִּיצָה:

ה דוֹסְתָאֵי אִישׁ כֶּפֶר יִתְמָהּ הִיא מִתְלַמִּידֵי בֵּית שְׁמַאי.
וְאָמַר שְׁמַעְתִּי מִשְׁמַאי הַזֶּקֶן שֶׁאָמַר לְעוֹלָם אֵינוֹ מְטִמָּא
עַד שִׁיהֶא בּוֹ כְּבִיצָה:

י וּלְמָה אָמְרוּ כָּל הַמַּחֲמֵץ וְהַמֶּתֶבֶל וְהַמְדַּמֶּעַ לְהַחֲמִיר.
מִן בְּמִינוֹ לְהַקֵּל וְלְהַחֲמִיר מִן בְּשֵׁאֵינוֹ מִינוֹ כִּיצַד שְׁאוֹר
שֶׁל חֲטִים שֶׁנִּפְּל לְתוֹךְ עִיסַת חֲטִים וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ.
בֵּין שֵׁשׁ בּוֹ לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שֵׁאֵינוֹ בּוֹ לַעֲלוֹת
בְּאֶחָד וּמֵאָה אֲסוּר אֵין בּוֹ לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה בֵּין שֵׁשׁ
בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ בֵּין שֵׁאֵין בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ אֲסוּר:

יז לְהַקֵּל וְלְהַחֲמִיר מִן בְּשֵׁאֵינוֹ מִינוֹ כִּיצַד כְּגוֹן גְּרִיסִין
שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם עֲדָשִׁים וַיֵּשׁ בָּהֶם בְּנוֹתֵן טַעַם בֵּין שֵׁשׁ
בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שֵׁאֵין בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד
וּמֵאָה אֲסוּר אֵין בָּהֶם בְּנוֹתֵן טַעַם בֵּין שֵׁשׁ בָּהֶם לַעֲלוֹת
בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שֵׁאֵין בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה מוֹתֵר:

יח שְׁאוֹר שֶׁל חוֹלִין שֶׁנִּפְּל לְתוֹךְ עֶסֶה וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ.
וְאַחֵר כֶּךָ נִפְּל שְׁאוֹר שֶׁל תְּרוּמָה אוֹ שְׁאוֹר שֶׁל כִּלְאֵי
הַכֶּרֶם וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ אֲסוּר:

ט שְׁאוֹר שֶׁל חוֹלִין שֶׁנִּפְּלָה לְתוֹךְ עֶסֶה וְחֻמְצָה וְאַחֵר כֶּךָ
נִפְּל שְׁאוֹר שֶׁל תְּרוּמָה אוֹ שְׁאוֹר שֶׁל כִּלְאֵי הַכֶּרֶם וַיֵּשׁ
בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ אֲסוּר רַבִּי שְׁמַעוֹן מַתִּיר:

י תבלין שנים ושלשה שמות ממין אחד או משלשה אסור ומצטרפין רבי שמעון אומר שנים ושלשה שמות ממין אחד או שני מינין משם אחד אינן מצטרפין:

יא שאור של חולין ושל תרומה שנפלו לתוך עסה לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ נצטרפו וחמצו רבי אליעזר אומר אחר האחרון אני בא וחכמים אומרים בין שנפל (שאור) בתחלה בין בסוף לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ:

יב יועזר איש הבירה היה מתלמידי בית שמאי ואמר שאלתי את רבן גמליאל הזקן עומד בשער המזרח ואמר לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ:

יג כלים שסכן בשמן טמא וחזר וסכן בשמן טהור או שסכן בשמן טהור וחזר וסכן בשמן טמא רבי אליעזר אומר אחר הראשון אני בא וחכמים אומרים אחר האחרון:

יד שאור של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו לתוך עסה לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ ונצטרפו וחמצו אסור לזרים ומותר לכהנים רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:

טו תבלין של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו בקדירה לא באלו כדי לתבל ולא באלו כדי לתבל ונצטרפו ותבלו:

אָסור לְזָרִים. וּמוֹתֵר לִכְהֻנִּים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר לְזָרִים
וְלִכְהֻנִּים:

^{טו} חֲתִיכָה שֶׁל קֹדֶשִׁי קֳדָשִׁים. שֶׁל פֶּגוּל. וְשֶׁל נֹתֵר. (וְשֶׁל
טָמֵא.) שְׁנֵת־בְּשָׁלוֹ עִם הַחֲתִיכוֹת. אָסור לְזָרִים. וּמוֹתֵר
לִכְהֻנִּים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר לְזָרִים וְלִכְהֻנִּים:

^{טז} בֶּשֶׂר קֹדֶשִׁי קֳדָשִׁים. וּבֶשֶׂר קֹדֶשִׁים קָלִים שְׁנֵת־בְּשָׁלוֹ עִם
בֶּשֶׂר הַתְּאֻוָּה. אָסור לְטָמֵאִים. וּמוֹתֵר לְטְהוֹרִים:

פרק ג

בְּגָד שֶׁצָּבְעוּ בְּקִלְפֵי עֵרְלָה. יִדְלַק. נִתְעַרַּב בְּאַחֲרִים. כָּלם
יִדְלָקוּ. דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים יַעֲלֶה
בְּאַחַד וּמֵאֲתַיִם:

^ב הַצּוֹבֵעַ מֵלֹא הִסִּיט בְּקִלְפֵי עֵרְלָה וְאַרְגּוֹ בְּבֶגֶד. וְאִין יָדוּעַ
אֵיזָה הוּא. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר יִדְלַק הַבֶּגֶד. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים
יַעֲלֶה בְּאַחַד וּמֵאֲתַיִם:

^ג הָאוֹרֵג מֵלֹא הִסִּיט מִצָּמֶר הַבְּכוּר בְּבֶגֶד. יִדְלַק
הַבֶּגֶד. וּמִשְׁעַר הַנְּזִיר. וּמִפֶּטֶר חֲמוּר. בִּשְׁק. יִדְלַק הַשֶּׁק.
וּבִמְקַדְשֵׁין מְקַדְשֵׁין כָּל שֶׁהֵן:

^ד תִּבְשִׁיל שֶׁבְּשָׁלוֹ בְּקִלְפֵי עֵרְלָה. יִדְלַק. נִתְעַרַּב בְּאַחֲרִים.
יַעֲלֶה בְּאַחַד וּמֵאֲתַיִם:

ה' תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה ואפה בו את הפת.
תדלק הפת נתערבה באחרות תעלה באחד ומאתים:

י' מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם ידלקו נתערבו
באחרים (ואחרים באחרים) כלם ידלקו דברי רבי מאיר
וחכמים אומרים יעלו באחד ומאתים:

י' שהיה רבי מאיר אומר את שדרכו למנות מקדש
וחכמים אומרים אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד.
ורבי עקיבא אומר שבעה ואלו הם אגוזי פרך ורמוני
בדן וחביות סתומות וחולפות תרדין וקלסי כרוב
ודלעת יננית רבי עקיבא אומר אף בכרות של בעל
הבית הראוי לערלה ערלה לכלאי הכרם כלאי הכרם:

ח' (ביצד) נתפצעו האגוזים נתפרדו הרמונים נתפתחו
החביות נתחתכו הדלועים נתפרסו הכרות יעלו
באחד ומאתים:

ט' ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובסוריא מותר.
ובחוצה לארץ יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקט.
כרם נטוע ירק וירק נמכר חוצה לו בארץ ישראל אסור
ובסוריא מותר ובחוצה לארץ יורד ולוקט ובלבד שלא
ילקוט ביד החדש אסור מן התורה בכל מקום והערלה
הלכה והכלאים מדברי סופרים: סליק

מסכת בכורים

פרק א

י"ש מביאין בכורים וקורין מביאין ולא קורין ויש
שאינן מביאין אלו שאינן מביאין הנזטע לתוך שלו
והבריד לתוך של יחיד או לתוך של רבים וכן המבריד
מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו הנזטע
לתוך שלו והבריד לתוך שלו ודרד היחיד ודרד הרבים
באמצע הרי זה אינו מביא רבי יהודה אומר כזה מביא:

ב מאיזה טעם אינו מביא משום שנאמר ראשית בכורי
אדמתך עד שיהיו כל הגדולין מאדמתך האריסין
והחכורות והסקריקון והגזלן אין מביאין מאותו הטעם
משום שנאמר ראשית בכורי אדמתך:

ג אין מביאין בכורים חוץ משבעת המינים לא מתמרים
שבהרים ולא מפירות שבעמקים ולא מזיתי שמן שאינן
מן המובחר אין מביאין בכורים קודם לעצרת אנשי הר
צבועים הביאו בכוריהם קודם לעצרת ולא קבלו מהם
מפני הכתוב שבתורה וחג הקציר בכורי מעשיך אשר
תזרע בשדה:

ד אלו מביאין ולא קורין הגר מביא ואינו קורא שאינו
יכול לומר אשר נשבעת לאבותינו לתת לנו ואם היתה
אמו מישראל מביא וקורא וכשהוא מתפלל בינו לבין

עֲצָמוּ. אֹמֵר אֱלֹהֵי אֲבוֹת יִשְׂרָאֵל. וְכָשֶׁהוּא בְּבֵית הַכְּנָסֶת.
אֹמֵר אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם. וְאִם הִיתָה אִמּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל אֹמֵר
אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

ה' רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר. אִשָּׁה בֵּת גֵּרִים לֹא תִנָּשֵׂא
לְכַהֲנָה עַד שֶׁתֵּהא אִמָּה מִיִּשְׂרָאֵל. אֶחָד גֵּרִים. וְאֶחָד
עֲבָדִים מְשֻׁחָרְרִים. וְאֶפְּלוּ עַד עֲשָׂרָה דֹּרוֹת. עַד שֶׁתֵּהא
אִמָּן מִיִּשְׂרָאֵל. הָאֶפֹּטְרוֹפּוֹס וְהַשְּׁלִיחַ. וְהָעֶבֶד וְהָאִשָּׁה.
וְטוֹמְטוֹם וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס. מְבִיאִין וְלֹא קוֹרִין. שְׂאִינָן יִכּוּלִין
לֵאמֹר. אֲשֶׁר נִתְּנָה לִי הַשֵּׁם:

י' הַקּוֹנֶה שְׁתֵּי אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שָׁל חֲבִירָיו. מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא.
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר מְבִיא וְקוֹרֵא. יָבֵשׁ הַמַּעֲיָן. נִקְצֵץ הָאֵילָן.
מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר מְבִיא וְקוֹרֵא. מַעְצֶרֶת
וְעַד הַחֵג מְבִיא וְקוֹרֵא. מִן הַחֵג וְעַד חֲנֻכָּה. מְבִיא וְאִינוּ
קוֹרֵא. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא אֹמֵר מְבִיא וְקוֹרֵא:

י' הַפְּרִישׁ בַּכּוֹרִיו. וּמִכַּר שָׂדֵהוּ. מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. וְהַשְּׁנִי.
מֵאוֹתוֹ הַמֵּין אִינוּ מְבִיא. מִמֵּין אַחֵר מְבִיא וְקוֹרֵא. רַבִּי
יְהוּדָה אֹמֵר אֵף מֵאוֹתוֹ הַמֵּין מְבִיא וְקוֹרֵא:

ה' הַפְּרִישׁ בַּכּוֹרִיו. גִּבְזָזוּ. גִּמְזָזוּ. גִּנְגְּבוּ. גִּנְאָבְדוּ. אוֹ שְׁנִטְמָאוּ.
מְבִיא אַחֲרֵים תַּחְתֵּיהֶם וְאִינוּ קוֹרֵא. וְהַשְּׁנִיִּים אֵינָן חֲזִיבִין
עֲלֵיהֶם חֲמֵשׁ. נְטִמָּאוּ בְּעֶזְרָה נּוֹפֵץ וְאִינוּ קוֹרֵא:

ט ומנן שהוא חייב באחריותו עד שיביאם להר הבית.
שנאמר ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי אלהיך.
מלמד שחייב באחריותו עד שיביאם להר הבית. הרי
שהביא ממין אחד וקרא וחזר והביא ממין אחר אינו
קורא:

י ואלו מביאין וקורין מן העצרת ועד החג. משבעת
המינים מפירות שבהרים. מתמרות שבעמקים. ומזיתי
שמן. מעבר הירדן. רבי יוסי הגלילי אומר אין מביאין
בכורים מעבר הירדן שאינה ארץ זבת חלב ודבש:

יא הקונה שלשה אילנות בתוך של חבירו מביא וקורא.
רבי מאיר אומר אפילו שנים. קנה אילן וקרקעו מביא
וקורא. רבי יהודה אומר אף בעלי אריסות וחכירות
מביאין וקורין:

יום ה

פרק ב

הַתְּרוּמָה וְהַבְּכוּרִים חִיבִים עָלֵיהֶם מִיתָה וְחֻמָּשׁ.
וְאַסּוּרִים לְזָרִים וְהֵם נִכְסֵי כֹהֵן וְעוֹלִין בְּאַחַד
וּמֵאָה וְטַעוֹנִים רְחִיצַת יָדִים וְהַעֲרַב הַשֶּׁמֶשׁ הָרִי אֵלּוּ
בַּתְּרוּמָה וּבַבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּמַּעֲשֵׂר:

^ב יֵשׁ בַּמַּעֲשֵׂר וּבַבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּתְּרוּמָה שֶׁהַמַּעֲשֵׂר
וְהַבְּכוּרִים טַעוֹנִים הִבָּאת מְקוֹם וְטַעוֹנִים וְדוּי וְאַסּוּרִין
לְאוֹנֵן רַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר וְחִיבִין בְּבִיעוּר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן
פוֹטֵר וְאַסּוּרִין כָּל שֶׁהֵן מִלֶּאֱכֹל בִּירוּשָׁלַיִם וְגִדּוּלֵיהֶן
אַסּוּרִים מִלֶּאֱכֹל בִּירוּשָׁלַיִם אֶף לְזָרִים וְלִבְהֶמָּה רַבִּי
שִׁמְעוֹן מִתִּיר הָרִי אֵלּוּ בַּמַּעֲשֵׂר וּבַבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן
בַּתְּרוּמָה:

^ג יֵשׁ בַּתְּרוּמָה וּבַמַּעֲשֵׂר מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּבְּכוּרִים.
שֶׁהַתְּרוּמָה וְהַמַּעֲשֵׂר אוֹסְרִין אֶת הַגּוֹרֵן וְיֵשׁ לָהֶם שִׁיעוּר.
וְנוֹהֲגִים בְּכָל הַפִּירוֹת בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשִׁלָּא בְּפָנֵי הַבַּיִת.
וּבְאַרְיִסִין וּבַחֲכוּרוֹת וּבַסְּקָרְקוֹן וּבַגְּזֵלִין הָרִי אֵלּוּ בַּתְּרוּמָה
וּבַמַּעֲשֵׂר מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּבְּכוּרִים:

^ד וְיֵשׁ בַּבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּתְּרוּמָה וּבַמַּעֲשֵׂר.
שֶׁהַבְּכוּרִים נִקְנִין בְּמַחְבֵּר לְקִרְקַע וְעוֹשֶׂה אָדָם כָּל שִׁדְּהוּ

בבֹּרִים. וְחִיב בְּאַחֲרֵי־וֹתָם. וְטֻעֲוָנִים קָרְבָּן. וְשִׁיר. וְתִנּוּפָה.
וְלִינָה:

ה' תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שָׁוֶה לַבֹּרִים בְּשִׁתֵּי דִרְכִּים. וְלִתְרוּמָה
בְּשִׁתֵּי דִרְכִּים. נִטְלָת מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא. וְשֵׁלֹא מִן
הַמֶּקֶף כַּבֹּרִים. וְאוֹסֶרֶת אֶת הַגּוֹרֵן. וְיֵשׁ לָהּ שִׁיעוֹר
בְּתִרּוּמָה:

י' אֶתְרוּג שָׁוֶה לְאֵילָן בְּשִׁלְשָׁה דִרְכִּים. וְלִירֵק בְּדֶרֶךְ אֶחָד.
שָׁוֶה לְאֵילָן בְּעֶרְלָה. וּבְרִבְעֵי וּבְשִׁבְעֵי. וְלִירֵק בְּדֶרֶךְ
אֶחָד שְׁבַעֲשַׁע לְקִיטָתוֹ עֲשׂוּרוֹ דְּבָרֵי רֶבֶן גַּמְלִיאֵל. רַבִּי
אַלְעִיָּזָר אוֹמֵר שָׁוֶה לְאֵילָן בְּכָל דְּבָר:

י' דָּם מִהֲלָכֵי שְׁתִּים שָׁוֶה לְדָם בְּהֶמָּה. לְהַכְשִׁיר אֶת
הַזֵּרְעִים. וְדָם הַשֶּׁרֶץ אֵין חִיבִין עָלָיו:

ח' כּוֹי יֵשׁ בּוֹ דִרְכִּים שָׁוֶה לַחֲתָה. וְיֵשׁ בּוֹ דִרְכִּים שָׁוֶה
לְבֶהֱמָה. וְיֵשׁ בּוֹ דִרְכִּים שָׁוֶה לְבֶהֱמָה וְלַחֲתָה. וְיֵשׁ בּוֹ
דִרְכִּים שְׂאִינוֹ שָׁוֶה. לֹא לְבֶהֱמָה. וְלֹא לַחֲתָה:

ט' כִּיצַד שָׁוֶה לַחֲתָה. דָּמוֹ טָעוֹן כֶּסֶּי כָּדָם חֲתָה. וְאֵין שׁוֹחֲטִין
אוֹתוֹ בְּיוֹם טוֹב. וְאִם שָׁחֲטוּ אֵין מַכְסִין אֶת דָּמוֹ. וְחִלְבּוֹ
מִטָּמֵא בְּטוֹמֵאֵת נִבְלָה כַּחֲתָה. וְטוֹמֵאֵתוֹ בְּסָפֵק. וְאֵין פּוֹדִין
בּוֹ פֶטֶר חֲמוֹר:

י' כִּיצַד שָׁוֶה לְבֶהֱמָה. חִלְבּוֹ אֲסוּר כְּחִלְבּ בְּהֶמָּה. וְאֵין חִיבִין
עָלָיו כֶּרֶת. וְאִינוֹ נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר לֶאֱכֹל בִּירוּשָׁלַיִם.

וְחִיָּב בְּזֵרוּעַ וּלְחֵיִים וְקִבָּהּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר שֶׁהַמוֹצִיא
מִחֲבִירוֹ עָלָיו הִרְאָיָה:

^א כִּיצַד אֵינוֹ שָׁוֶה לֹא לַחֲתִיה וְלֹא לַבֵּהמָה אָסוּר מִשּׁוּם
כָּלָאִים עִם הַחֲתִיה וְעִם הַבֵּהמָה הַכּוֹתֵב חֲתָנוּ וּבִהְמָתוֹ
לִבְנוֹ לֹא כָתֵב לוֹ אֶת הַכּוֹי אִם אָמַר הָרִינִי נָזִיר שְׁזָה
חֲתִיה אוֹ בֵּהמָה הָרִי הוּא נָזִיר וְשֶׁאֵר כָּל דְּרָכָיו שׁוּיִם לַחֲתִיה
וְלַבֵּהמָה וְטָעוֹן שְׁחִיטָה כְּזֶה וְכִזֶּה וּמִטְמֵא מִשּׁוּם נִבְלָה
וּמִשּׁוּם אָבֵר מִן הַחֵי כְּזֶה וְכִזֶּה:

פרק ג

כִּיצַד מִפְּרִישֵׁין הַבְּכוּרִים יוֹרֵד אָדָם בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ וְרוֹאֶה
תָּאנָה שֶׁבִּכְרָה אֶשְׁכּוֹל שֶׁבִּכְר רִמּוֹן שֶׁבִּכְר
קוֹשְׁרוֹ בְּגָמִי וְאוֹמֵר הָרִי אֵלּוֹ בְּכוּרִים רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר
אֵף עַל פִּי כֵּן חוֹזֵר וְקוֹרֵא אוֹתָם בְּכוּרִים מֵאַחֵר שִׁיתְּלָשׁוּ
מִן הַקֶּרֶקַע:

^ב כִּיצַד מַעֲלִין אֶת הַבְּכוּרִים כָּל הָעִירוֹת שֶׁבִּמְעַמָּד
מִתְכַּנְסוֹת לָעִיר שֶׁל מְעַמָּד וְלִנְיָן בְּרַחוּבָה שֶׁל עִיר וְלֹא
הָיוּ נִכְנָסִין לְבֵתִים וְלִמְשָׁכִים הָיָה הַמְמוֹנָה אוֹמֵר קוֹמוּ
וְנַעֲלָה צִיּוֹן אֶל (בֵּית) יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

^ג הַקְּרוֹבִים מְבִיאִין הַתָּאנִים וְהָעֲנָבִים וְהַרְחוֹקִים מְבִיאִין
גְּרוֹגְרוֹת וְצִמּוּקִים וְהַשּׁוֹר הוֹלֵךְ לַפְּנֵיהֶם וְקִרְנָיו מְצַפּוֹת
זֶהָב וְעֵטְרֶת שֶׁל זֵית בְּרֹאשׁוֹ הַחֲלִיל מִכָּה לַפְּנֵיהֶם עַד

שְׁמַגִּיעִים קָרוֹב לִירוּשָׁלַיִם. הִגִּיעוּ קָרוֹב לִירוּשָׁלַיִם. שָׁלְחוּ
 לַפְּנִיָּהֶם וְעָטְרוּ אֶת בְּכוֹרֵיהֶם. הַפְּחוֹת הַסָּגָנִים וְהַגִּזְבָּרִים.
 יוֹצְאִים לִקְרֹאתָם. לְפִי כְבוֹד הַנִּכְנָסִים הָיוּ יוֹצְאִים. וְכָל
 בַּעֲלֵי אוֹמְנִיּוֹת שֶׁבִירוּשָׁלַיִם עוֹמְדִים לַפְּנִיָּהֶם. וְשׂוֹאֲלִין
 בְּשִׁלּוֹמָם. אַחֲיֵינוּ. אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם פְּלוֹנִי בָאתָם לְשָׁלוֹם:

ד' הַחֲלִיל מִכָּה לַפְּנִיָּהֶם עַד שְׁמַגִּיעִין לָהֶר הַבֵּית. הִגִּיעוּ לָהֶר
 הַבֵּית. אֶפִּילוּ אֲגָרִיפַס הַמֶּלֶךְ. נוֹטֵל הַסֵּל עַל כְּתָפוֹ. וְנִכְנָס
 עַד שְׁמַגִּיעַ לַעֲזָרָה. הִגִּיעַ לַעֲזָרָה וְדָבְרוּ הַלְוִיִּם בְּשִׁיר.
 אַרְוֹמָמָךְ יי כִּי דְלִיתָנִי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אֲבִי לִי:

ה' הַגּוֹזְלוֹת שֶׁעַל גְּבֵי הַסֵּלִים הָיוּ עוֹלוֹת. וּמָה שֶׁבִּידָם
 נוֹתְנִים לַכֹּהֲנִים:

ו' עוֹדְהוּ הַסֵּל עַל כְּתָפוֹ קוֹרֵא מִהֲגִדְתִּי הַיּוֹם לַיְי אֱלֹהֶיךָ
 עַד שֶׁגֹּמֵר כָּל הַפֶּרֶשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד אֲרָמִי עוֹבֵד
 אָבִי. הִגִּיעַ לְאֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי. מוֹרִיד הַסֵּל מֵעַל כְּתָפוֹ.
 וְאוֹחֲזוֹ בְּשִׁפְתוֹתָיו. וְכֵהֵן מַנִּיחַ יָדוֹ תַּחְתָּיו וּמְנִיפוֹ. וְקוֹרֵא
 מֵאֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי. עַד שֶׁהוּא גֹמֵר כָּל הַפֶּרֶשָׁה. וּמְנִיחוֹ
 בְּצַד הַמִּזְבֵּחַ וְהַשְׁתַּחֲוָה וַיֵּצֵא:

ז' בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שִׁיּוֹדַע לִקְרוֹת קוֹרֵא. וְכָל מִי שֶׁאִינוֹ
 יוֹדַע לִקְרוֹת. מִקְרִין אוֹתוֹ. נִמְנָעוּ מִלְּהִבִּיא. הַתְּקִינוּ שֶׁיְּהִי
 מִקְרִין אֶת מִי שִׁיּוֹדַע. וְאֶת מִי שֶׁאִינוֹ יוֹדַע:

ח העשירים מביאין בבוריהם בקלותות של כסף וזהב.
והעניים מביאין אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה.
והסלים והבורים נתנים לכהנים:

ט רבי שמעון (בן גנס) אומר מעטרין את הבורים.
חוץ משבעת המינים. רבי עקיבא אומר אין מעטרין את
הבורים אלא משבעת המינים:

י רבי שמעון אומר שלשה מדות בבורים. הבורים.
ותוספת הבורים. ועטור הבורים. תוספת הבורים
מין במינו. ועטור הבורים מין בשאינו מינו. תוספת
הבורים נאכלת בטירה. ופטורה מן הדמאי. ועטור
הבורים חייב בדמאי:

יא אימתי אמרו תוספת הבורים בבורים. בזמן שהיא
מן הארץ. ואם אינה באה מן הארץ. אינה בבורים:

יב למה אמרו הבורים כגכסי כהן שהוא קונה מהם
עבדים וקרקעות. ובהמה טמאה. ובעל חוב נוטלן בחובו.
ואשה בכתובתה כספר תורה. ורבי יהודה אומר אין
נותנין אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים נותנין
אותם לאנשי משמר. והם מחלקין ביניהם. כקדשי
המקדש:

ברייתא

אֲנֵדְרוּגִינוֹס יֵשׁ בּוֹ דְּרָכִים שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים
 שְׁוֶה לְנָשִׁים וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים
 וְלְנָשִׁים וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים אֵינּוּ שְׁוֶה לֹא לְאֲנָשִׁים וְלֹא
 לְנָשִׁים:

ב כִּיצַד שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים מְטֵמָא בְּלוּבֵן כְּאֲנָשִׁים וְנוֹשֵׂא אָבֶל
 לֹא נִשָּׂא כְּאֲנָשִׁים וְאֵינּוּ מִתְיַחַד עִם הַנָּשִׁים כְּאֲנָשִׁים וְאֵינּוּ
 נִזּוֹן עִם הַבָּנוֹת כְּאֲנָשִׁים וּמִתְעַטֵּף וּמִסְתַּפֵּר כְּאֲנָשִׁים
 וְעוֹבֵר עַל בֵּל תְּקִיף וְעַל בֵּל תִּשְׁחִית וְעַל בֵּל תִּטְמָא
 לְמֵתִים כְּאֲנָשִׁים וְחֵיב בְּכָל מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה
 כְּאֲנָשִׁים:

ג כִּיצַד שְׁוֶה לְנָשִׁים מְטֵמָא בְּאֹדֶם כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ מִתְיַחַד
 עִם הָאֲנָשִׁים כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ זוֹקֵק לִיְבוֹם כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ חוֹלֵק
 עִם הַבָּנִים כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ חוֹלֵק בְּקִדְשֵׁי קֳדָשִׁים כְּנָשִׁים
 וְאֵינּוּ מֵאֲכִיל בַּתְּרוּמָה כְּנָשִׁים וּפְסוּל לְכָל יְעֻדוֹת שְׁבִיתוֹרָה
 כְּנָשִׁים וְאֵם גִּבְעֵל בַּעֲבִירָה כְּנָשִׁים וְנִפְסָל מִן הַכֹּהֲנָה
 כְּנָשִׁים:

ד כִּיצַד שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים וְלְנָשִׁים חֵיבִים עַל מִכְתּוֹ וְעַל
 קִלְלָתוֹ וְעַל נִזְקוֹ כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וְהַהוֹרְגוֹ שׁוֹגֵג גּוֹלָה
 וּמִיֵּד נִהָרֵג כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וְאִמּוֹ יוֹשֶׁבֶת עָלָיו דָּם טָמֵא
 וְדָם טָהוֹר כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וּמִבִּיאָה עָלָיו קֶרֶבֶן כְּאֲנָשִׁים
 וְכְנָשִׁים וְחוֹלֵק בְּקִדְשֵׁי הַגָּבוֹל כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וְנוֹחַל

בְּכֹל הַנְּחָלוֹת בְּאֲנָשִׁים וּבְנָשִׁים וְהָאוֹמֵר הָרִינִי נָזִיר שְׁזָה
אִישׁ וְאִשָּׁה הָרִי זֶה נָזִיר:

ה' כִּיצַד אֵינוֹ שְׁזָה לֹא לְאֲנָשִׁים וְלֹא לְנָשִׁים אֵין חִיבִין
עַל טְמֵאֵת מְקַדָּשׁ וְקֹדֶשׁוֹ לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים וְלֹא
שׁוֹרְפִין עָלָיו אֶת הַתְּרוּמָה לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים וְאֵינוֹ
נֶעְרָךְ לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים וְאֵינוֹ גִּמְכָּר לְעֶבֶד עֲבָרִי
לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים וְהָאוֹמֵר הָרִינִי נָזִיר שְׁזָה לֹא אִישׁ
וְלֹא אִשָּׁה הָרִי זֶה נָזִיר רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֲנִדְרוֹגִינוֹס בְּרִיָּה
בְּפָנֶי עֲצָמָה הוּא וְלֹא יִכְלוּ חֲכָמִים לְהַכְרִיעַ עָלָיו אִם הוּא
אִישׁ אוֹ אִשָּׁה אָבֵל טוֹמְטוֹם אֵינוֹ בֶּן פְּעֻמִּים שֶׁהוּא אִישׁ
פְּעֻמִּים שֶׁהוּא אִשָּׁה: סליק

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא יאמר זה שלש פעמים

ויועיל לשכחה בעזרת השם יתברך.

הדרן עלך מסכת (פלוני) והדרן עלן דעתן עלך מסכת (פלוני) ודעתך
עלן לא נתנשי מינך מסכת (פלוני) ולא תתנשי מינן לא בעלמא הדין
ולא בעלמא דאתי:

ואחר כל יאמר

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אומנותנו
בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא חנניה בר פפא רמי בר פפא
נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרס בר פפא
רכיש בר פפא סרחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית
ישראל ונהיה אנחנו כלנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל יראי
שמו ולומדי תורתך מאיבי תחכמני מצותך כי לעולם היא לי יהי
לבי תמים בחקיך למען לא אבוש לעולם לא אשכח פקודיך כי בם
חייתי ברוד אתה יהוה למדני חקיך:

חתימת חלק ראשון מהמשנה

להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר ולנצח על כל דברי שירות
ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך בעצתך תנחני ואחר כבוד
תקחני והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא
יעיר כל חמתו אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו:
ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליי כי גמל עלי שוש
אשיש ביי תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה
יעטני כחתן וכהן פאר וככלה תעדה כליה ויבטחו בך יודעי שמו
כי לא עזבת דרשיך יהוה שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרגינו כל
ישרי לב: גר לרגלי דברך ואור לנתיבתך: אודך פי עניתי ותהי לי
לישועה:

ואומר השיר שהיו הלויים אומרים על הדוכן בכל יום

ביציאתו מבית המדרש אומר

מוֹדָה אֲנִי לִפְנֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵי שְׁמֹתָ חֲלָקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא
 שְׁמֹתָ חֲלָקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קִרְנוֹת שְׁאֲנִי מְשֻׁכִּים וְהֵם מְשֻׁכִּימִים אֲנִי מְשֻׁכִּים
 לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשֻׁכִּימִים לְדַבְרֵים בְּטִלִּים אֲנִי עֹמֵל וְהֵם עֹמֵלִים
 אֲנִי עֹמֵל וּמִקְבֵּל שְׂכָר וְהֵם עֹמֵלִים וְאֵינִם מְקַבְּלִים שְׂכָר אֲנִי רֶץ וְהֵם
 רֹצִים אֲנִי רֶץ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא וְהֵם רֹצִים לְבָאֵר שְׁחַת־שֶׁנֶּאֱמַר וְאַתָּה
 אֱלֹהִים תוֹרְדֵם לְבָאֵר שְׁחַת אֲנָשֵׁי דָמִים וּמְרָמָה לֹא יִחָצוּ יְמֵיהֶם וְאֲנִי
 אֶבְטַח בָּךְ:

תם ונשלם ספר ראשון
 שבחי תודה לאל עליון

